

မိုးရွာပြည်စာအုပ်တိုက်

လူသဘော လူသဘာဝကို ဖွဲ့သည်။
 ဥပဒေနှင့် အမှန်တရားကို ယှဉ်ပြသည်။
 ဘဝနှင့် ရှင်သန်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုသည်။
 သည်းထိတ်ရှင်ဖိုဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်ဖြင့်
 အရှိန်အဟုန် တဖြည်းဖြည်းဆွဲမြှင့်တင်သွားပြီး
 “ဝတ္ထုကောင်းဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား” လို့
 မှတ်ချက်ပေးရမည့်စာအုပ်။

ထင်ပေါင်း

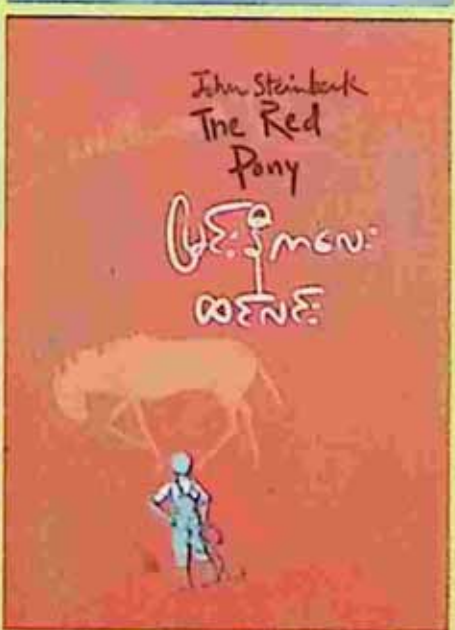
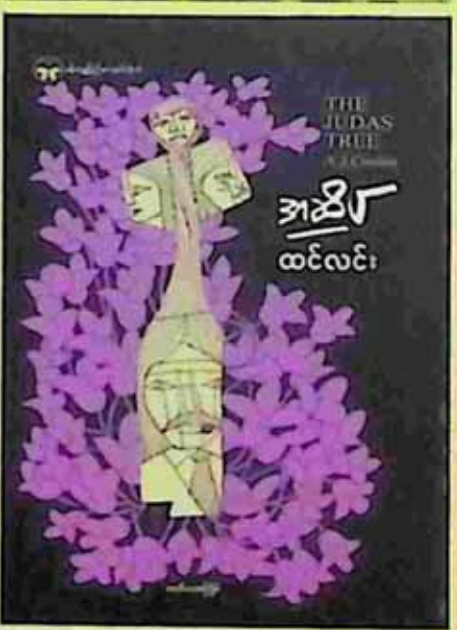
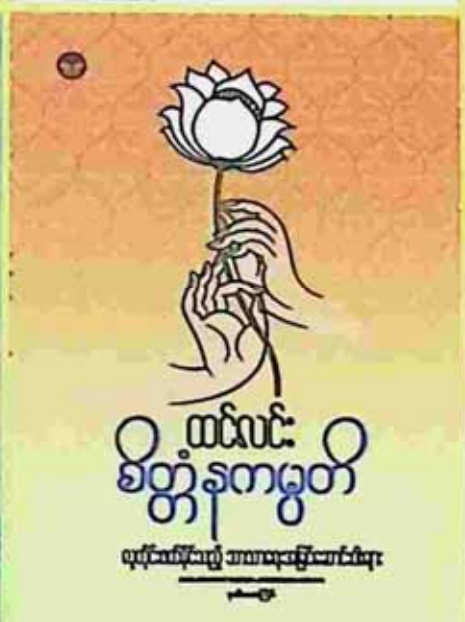
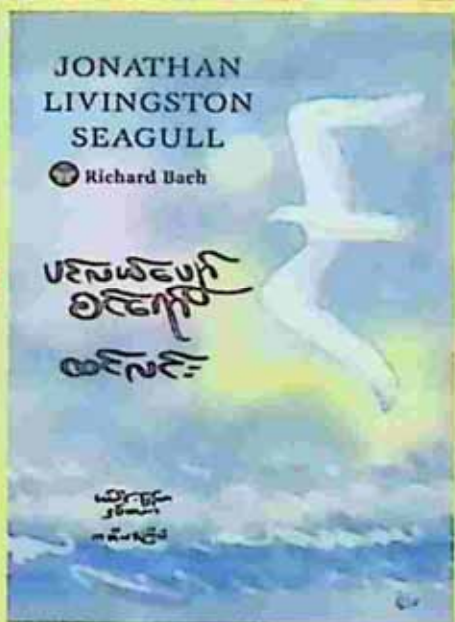
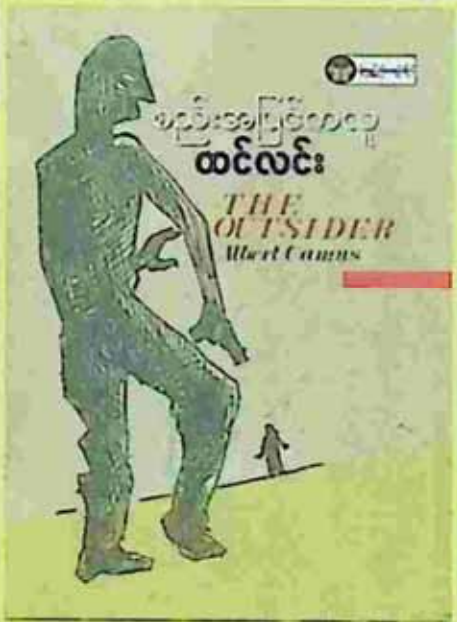
တစ်ကျန်းစံ၏

အပြန်လမ်း

တစ်စာအုပ်

A.J. CRONIN
BEYOND THIS PLACE

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်ထုတ် ထင်လင်း၏စာအုပ်များ

တန်ဖိုး
၇၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ
၁၀၀၀ အုပ်

တတိယအကြိမ်
၂၀၁၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ

မျက်နှာဖုံး
PiKe PiKe

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)
ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးဇေယျာဦး (၀၁၅၇၉)
Silver Sky Press
အမှတ် ၃၁၊ ၈၉ လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်
မင်းဇော်

A.J. CRONIN
BEYOND THIS PLACE

ထင်လင်

တစ်အနိမ့်၏

အပြုလုပ်

ဘာသာပြန်သူ၏စကား

ဤစာအုပ်ကို မြသန်းတင့်ထံမှရခဲ့သည်။ သူက-ကျွန်တော့်အား ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်စေချင်သည်။ သူ့မှာ ဘာသာပြန် စာအုပ်ကောင်းများ ထုတ်ဝေရေးအတွက် ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးနှင့် အစီအစဉ်များလုပ်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော့်အား သူက ဘာသာပြန်ကောင်းဟု ယူဆထားဟန် တူပါသည်။ “ဘာသာပြန် လက်ရာကောင်းကောင်း သန့်သန့်ကလေး တွေချည့် ထုတ်ဖို့ဗျ”ဟု ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော် ဘာသာမပြန်ချင်ဘူးဗျာ။ သိပ်ပင်ပန်းပြီး၊ ပင်ပန်းသလောက် စိတ်ကျေနပ်မှု မရတဲ့အလုပ်မျိုးပဲ”ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။ သူက “ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် တွေ့ရင် ကိုယ့်စာဖတ်ဖရိုသတ်ကို ဝေငှတဲ့ သဘောနဲ့ ပေးကောင်းပါတယ်ဗျ။ မြန်မာပြည်မှာ မြန်မာလို ပြန်ပေးရင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖတ်ကြရတာပေါ့”ဟု သူ့သဘောထားကို ပြောပြပါသည်။ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ် သူထားသည့် စေတနာကို ကျွန်တော်လေးစားသဖြင့် “ဖတ်ကြည့်ဦးမည်”ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သည်။

ယူလာပြီး တော်တော်နှင့် မဖတ်ဖြစ်ခဲ့။ ဤအတော အတွင်း မြသန်းတင့်၏အိမ်ကိုတော့ မကြာခဏရောက်ခဲ့သည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ တွေ့တိုင်းစကားစပ်မိလျှင် သူက “ခင်ဗျား ကရိုနင်ကို ဖတ်ပြီး ပြီလား”ဟု မေးလေ့ရှိသည်။ ၃,၄,၅ခါမေးတော့ ကျွန်တော် “မဖတ်ရသေးဘူးဗျ”ဟုပြောရမှာ အားနာသလို ဖြစ်လာပြီး စာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်ရသည်။ ဖတ်မိတော့ လည်း စာအုပ်ကဆွဲသွားသဖြင့် ၁ရက် ၂ရက်အတွင်း မှာပင် ပြီးမှန်းမသိပြီးသွားသည်။ ပြီးလျှင်ပြီးချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော် မြသန်းတင့်၏အိမ်သို့ သွားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မယ်”
“ကြိုက်သွားပြီလား”
“သိပ်ကိုကြိုက်သွားပြီဗျာ”

အပိုင်း ၁

အခန်း - ၁

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေဆိုလျှင် ပေါလ်၏အမေသည် သူ့အလုပ်လုပ်ရာ မြို့တော်ခန်းမ မှ ဓာတ်ရထားစီး၍ မာရီယန်ဝတ်ကျောင်း 'သီတင်းလယ်ဝတ်တက်' သို့ လာမြဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ပေါလ်ကလည်း တက္ကသိုလ်မှ ၅ နာရီ ဒဿနိကသင်တန်း အပြီး လမ်းလျှောက်လာကာ သူ့အမေ ဝတ်ကျောင်းမှအထွက်ကို စောင့်လေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာတော့ သူ့အား ပါမောက္ခစလေဒီက ခေါ်တွေ့နေ၍ နောက်ကျသွားသည်။ ပေါလ်သည် သူ၏နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ တန်းပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သောလမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင် ခဲ့ပြီး သူ့အမေနှင့် သူတို့နေသည့်အိမ်အမှတ် ၂၉ အောက်ထပ်သို့ရောက်သော် သူ့မှာ စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုပျော်မြူးသွားသည်။ သူသည် သူ၏ဘဝ သာယာဖြောင့်ဖြူးပုံကို တွေးမိကာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ သူ့မှာ ဦးထုပ်လည်း မပါ။ သူ၏ အဝတ်အစားများ မှာ စောင်းနွမ်းကြသော်လည်း သူသည် ရိုးသားသောလူငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ သူသည် အိတ်ထဲက အခန်းသော့ကိုထုတ်ယူကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲတွင် မွေးထားသော ကနေရီတေးဆိုငှက်ကလေးက မီးဖိုဘက်မှာ သာယာညင်းပျောင်း တေးဆိုလျက်ရှိ၏။ သူက ငှက်ကလေးအား လေချွန်သံပေးလိုက်ပြီး အပေါ်အကျိုကို ချွတ်ကာ ချိတ်၌ချိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် မီးဖိုဘက်သို့သွားကာ မီးဖိုခွင်ပေါ်သို့ ရေနွေးအိုးတင်လိုက်ပြီး ညစာအတွက်ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသော် မီးဖိုစင်ပေါ်ရှိ ဒန်ရောင်နှိုးစက်နာရီကလေးက ၇ နာရီ တီးသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် အပြင်ဘက်ဆင်ဝင်ဆီမှ သူ့အမေ၏ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက လှမ်း၍အသံပြုလိုက်သည်။ သူ့အမေမှာ အသားအရေပါးလျားကျစ်လစ်သူဖြစ် ပြီး ဣန္ဒြေရသောအနက်ရောင်ဆင်ထားသည်။ သူ့မှာ သွားလေရာပါရသည့် ဈေးအိတ် ၏အလေးချိန်ဖြင့် တစ်ဘက်သို့ အနည်းငယ်ကိုင်းနေ၏။

ပေါလ်က "ကျွန်တော် ဒီနေ့နောက်ကျနေလို့ အမေဆီ မလာနိုင်တာအမေ။ ဒါပေမယ့် ပါမောက္ခက ကျွန်တော့်ကို ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ပေးလိုက်ပြီ။ သေချာပြီဆို ပါတော့" ဟု ပြုံးရွှင်စွာပြောသည်။

သူ့အမေ မစွက်ဘားဂျက်က သူ့သားအား အကဲခတ်သလိုကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ၏ဟောင်းနွမ်းသောခေါင်းဆောင်းအောက် လွတ်နေသည့်နေရာမှ ဆံပင်ဖြူကြိုးကြားကို လည်းကောင်း၊ ပါးရေနားရေလျော့စပြုနေပြီဖြစ်သော မျက်နှာကို လည်းကောင်း၊ သီဝေနေပြီဖြစ်သောမျက်လုံးများကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍ သူ့မှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု တရားနှင့်ဖြေခဲရသည့်အသွင်၊ သူ့ဘဝပင်ပန်းခဲ့သည့်အသွင်ကို မြင်နိုင်သည်။ သူ့သားက အပြုံးနှင့် ဆီး၍စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည့်အခါတွင်မူ သူ၏ပန်းလျသောအသွင်အပြင်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ သူ့သား၏မျက်နှာမှာ ဘုရားသခင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကြည်လင်သည်။ အန္တရာယ်များလောက်အောင်ချောလွန်းသူမဟုတ်သည့်အတွက်လည်း သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကို ကျေးဇူးတင်ရပြန်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ဖြောင့်စင်းသည်။ အသားအရေအနည်းငယ်ပါးလျသည်။ စာကျက်လွန်း၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မေးရိုးကြီးများ ထင်ရှားလွန်းသော်လည်း အသားအရေသန့်စင်၍ မျက်လုံးများမှာလည်း ကြည်လင်သည်။ ဆံပင်ပါးပါးညှပ်ထား၍ နဖူးကျယ်ကြီးမှာလည်း ပေါ်လွင်လှသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းခိုင်မာလျက် ဘောလုံးကန်စဉ်က ခြေတစ်ဖက်ကိုခိုက်မိထား၍ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ခြေတစ်ဖက် မသိမသာခွင်နေသည်မှအပ အားလုံးအဆင်ပြေသည်။

“အေးအေး။ အားလုံးပြီးသွားတာ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။ သားမလာတာ အကြောင်းရှိလို့ပဲလို့ အမေသိပါရဲ့။ အယ်လာတို့၊ မစွတာဖလဲမင်းတို့ကတောင် သားကို မေးကြသေးတယ်”

သူ့ချည်လက်အိတ်ကို လုံးလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှကျော်၍ ကြည့်နေကျအတိုင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာ သူ့ဈေးအိတ်ထဲက ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့်ထုပ်ထားသော ရေခဲစိမ်ဝက်ပေါင်ခြောက်တစ်ထုပ်နှင့် သူ့သားကြိုက်တတ်သော မုန့်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုနောက် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဘုရားဆုတောင်းပြီး ညစာ စားကြလေ၏။ သူ့အမေသည် ဟန်လုပ်၍ထားရသော်လည်း အလွန်သဘောကျလျက်ရှိသည်ကို ပေါ့လ် တွေ့ရ၏။

“ကံကောင်းတယ်ဆိုရမယ် အမေရဲ့။ တစ်ပတ်ကို ၃ဂီနီနှင့် ကျွန်တော်ရက်အား ၉ ပတ်စလုံးအတွက် လခ ရမယ်”

“သား စာမေးပွဲနှင့်ဘာနှင့် ပင်ပန်းနေတာ အပြောင်းအလဲရတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်။ နွေရာသီမှာစာသင်ရတာကတော့ အပျင်းပြေလောက်ပဲ ရှိပါတယ်” ဟု သူက ခေါင်းညိတ်ရင်းပြောသည်။

“ဘုရားသခင်စောင်မတော်မူတာပဲ သားရဲ့”

ပေါလ်က အပြုံးကိုချိုထားလိုက်ပြီး “ဒီနေ့ည ကျွန်တော့်မွေးစားရင်းလက် မှတ်ကို ပါမောက္ခစလေဒီဆီ ပို့ရမယ်အမေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ခဏမျှငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အမေက ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း ဇွန်းကလေး ကိုယူ၍ သူ့လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲက ပေါလောမျောနေသောလက်ဖက်ခြောက် ဖတ်ကလေးကို ဆယ်ပစ်နေ၏။ သူ့အသံမှာ သဲ့သဲ့ကလေး။

“မွေးစားရင်းက ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ”

ပေါလ်က “အို၊ ဒါက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သက်သက်ပါအမေရယ်။ အသက် ၂၁ နှစ်အောက်ကို အလုပ်မခန့်ဘူး။ ကျွန်တော် အရင်လကတည်းက ၂၁ နှစ်ပြည့်ပါပြီ ဆိုတာ အတော်ပြောရတယ်”

“သားပြောတာကို သူက မယုံဘူးတဲ့လား”

ပေါလ်က အံ့အားသင့်သွားသလို သူ့အမေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ၊ အမေကလဲ။ အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ယုံတယ်၊ မယုံဘူးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကတော့ စည်းကမ်းရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာပဲ။ ကျွန်တော့်လျှောက်လွှာ နှင့် မွေးစားရင်းလက်မှတ်နှင့်တွဲပြီး အဖွဲ့ကိုတင်ရမှာ”

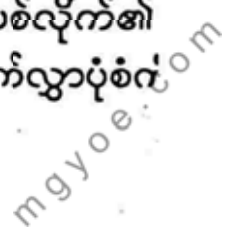
သူ့အမေက ဘာမျှပြန်မပြော။ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေကြပြီး ပေါလ်က ပေါ်ထရေးမြို့နွေရာသီသင်တန်းကျောင်းအတွက် ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်းဖြစ်သော ပါမောက္ခနှင့်တွေ့ခဲ့ပုံကို ရယ်ကာမောကာ ပြောပြလေတော့သည်။ သူသည် တတိယ မြောက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုသောက်ပြီးသောအခါ ထိုင်ရာမှထသည်။ ဤတွင်မှ သူ့အမေလည်း လှုပ်ရှားလာသည်။

“နေပါဦးသားရယ်” ဟု သူက တားထားလိုက်ပြီး၊ “သား ပေါ်ထရေးက သွားဖို့ အမေ-အမေ စိတ်ထဲကမရှင်းဘူးသားရယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်က အံ့အားသင့်စွာပင် “ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ။ ကျွန်တော်ရော အမေရော ဒါကို စိတ်စောနေခဲ့ကြတာမဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

အတန်ကြာဆုတ်ဆိုင်းနေပြီးမှ “သားထွက်သွားမှာဆိုတော့ အမေကသိ၊ မလွတ်ချင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဖလဲမင်းမိသားစုနှင့် တစ်ပတ်ခရီးထွက်ရင်လည်း သား မလိုက်ရဘဲနေမယ်။ အယ်လာကဆို သားမပါရင် ဘယ်စိတ်ကောင်းရှာမလဲ သားအဖို့လည်း ဒါ အလွတ်ခံလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ပြောနေပြန်၏။

“ဟာ၊ မဟုတ်တာ၊ အမေကလဲ။ မဟုတ်တာကို အလကားပူပန်နေတယ် ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်ပြောကာ သူ့အမေ၏သံသယများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်၏ ပြီးတော့ သူ့အမေက မတားလိုက်နိုင်မီ သူ့အခန်းထဲသို့သွားကာ လျှောက်လွှာပုံစံကို ဖြည့်နေလေ၏။

သူ့အခန်းကား အိမ်ရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည့် အိပ်ခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းတွဲလျက် အခန်းကလေးဖြစ်ပြီး၊ အရောင်လွင်သော နံရံကပ်စက္ကူများကပ်လျက် ဘောလုံးအသင်း၊ ဟော်ကီသင်း စု၍ရှိက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မီးလင်းဖိုနဖူးစည်း ပေါ်တွင်ကား တက္ကသိုလ်အားကစားပွဲများတွင် သူ မကြာခဏ ရရှိတတ်သည့် ဆုဖလားများ၊ အရုပ်များ တင်ထားသည်။ ပြတင်း၏အောက်တွင်မူ သူသည် အကောင်းကြိုက်တတ်သော စာတတ်ပေတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များ၊ စာကြီးပေကြီးများကို ဘီရိုတစ်ခုဖြင့်ထည့် ထား၏။ ယင်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ကန့်လန့်ကာအစိမ်းဖြင့်ကာထားသော သူ့အိပ်ရာ ကုတင်ကျဉ်းကလေးရှိသည်။ နံရံကပ်ထားသော သစ်သားစားပွဲပေါ်တွင် ကား သူ၏တက္ကသိုလ်မှစာပို့ချချက်များနှင့် သူစာကျက်ရမည့်အစီအစဉ်များကို သေသပ်စွာ စီ၍ချထားသည်။ အခန်းတွင်း၌ ရှိသမျှအရာအားလုံးက ပေါလ်၏စရိုက်၊ ပေါလ်၏ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ထက်မြက်စူးရှသောသူ၏စိတ်ဓာတ်တို့ကို ဖော်ပြလျက်ရှိကြပေသည်။ သူ့အခန်းအတွင်း၌ အပြစ်အနာအဆာကို လိုက်၍ရှာပါက ဘာတစ်ခုမျှ ဖရိုဖရဲမရှိဘဲ သေသပ်လွန်းနေခြင်းကိုသာ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဤမျှ သေသပ်နေခြင်းမှာလည်း သူ့အမေက အမြဲတစေသွန်သင်ပြသပေးနေသော စည်းကမ်းသေဝပ်မှု၊ အပြစ်ကင်းစင်မှုအဆုံးအမများ၏ ဩဇာပင် ဖြစ်လေသလော မသိ။

သူသည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ဖောင်တိန်အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင် ကွေးတင်လျက် ပုံစံကို ကျင်လျင်စွာဖြည့်လေ၏။ ပြီးလျှင် သေချာအောင်တစ်ခါပြန် ဖတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

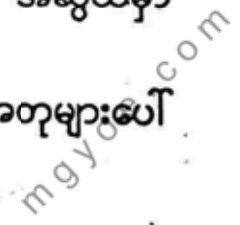
“နက်ဖြန် ရအောင်ရှာပေးနော် အမေ။ မွေးစားရင်းလက်မှတ်လေ။ ကျွန်တော် မနက် ၉ နာရီ စာသိမ်းချိန်မီအောင် ထည့်ချင်တယ်”

သူ့အမေက ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ထွက်သွားစဉ်ကအတိုင်းပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်လျက်သာရှိသဖြင့် စားပွဲကိုပင် မသိမ်းရသေး။ သူ၏မျက်နှာမှာနီ မြန်းလျက်။ အသံမှာလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူချေ။

“ဘယ်ဆီထားမိမှန်းတောင် မသိပါဘူးသားရယ်။ ဒါမျိုးက အခုလိုချင်မှ အခုထရှာလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဪ၊ အမေရယ်” ပေါလ်က သူ့အမေ၏ စာရွက်စာတမ်းများ၊ မိသားစု လက်ဝတ်လက်စားတောက်တိုမယ်ရများ၊ ကျမ်းစာအုပ်နှင့် မျက်မှန်အပြင် အခြား တိုလီမိုလီတို့ထားရာအံဆွဲဘီရိုဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “အမေဘီရိုအပေါ် အံဆွဲထဲမှာ ရှိမှာပါ” ဟုဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်၏အမေက သူ့ကိုပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း သူ၏ခနော်ခနဲ့သွာအတုများပေါ်

သည်အထိ ပါးစပ်ကို မပွင့်တပွင့်ဟလိုက်မိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်မရှိတော့။ သူ၏ပါးပြင်များမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ဖြူရော်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ပေါလ်အား ကျောပေးကာ အံဆွဲဘီရိုမှ အပေါ်ဆုံးအံဆွဲကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက်ကာ ၅ မိနစ်မျှ စနစ်တကျရှာလေသည်။ ပြီးလျှင် အံဆွဲကိုပြန်ပိတ်ပြီး ပြန်လှည့်လာ၏။

“မတွေ့ဘူး” ဟု သူကဆိုလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ အသေလိုဖြစ်နေ၏။
“မတွေ့ပါဘူး။ ဒီအထဲမှာတော့မရှိဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လျက် သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ ကိုက်ထားသည်။ သူသည် စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး အမေ့ကိုချစ်တတ်သော တာဝန်သိသားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း၊ ယခုကိစ္စတွင်မူ သူ့အမေ၏ သဘောထားကို နားမလည်နိုင်အောင်ရှိလေ၏။ သူသည် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လျက်

“တကယ်ပါ အမေ။ ဒါ အရေးကြီးတဲ့စာရွက်ပါ။ ကျွန်တော် လိုလိုတောင်း တာပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

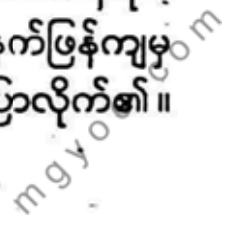
“မင်း လိုလာမယ်ဆိုတာ အမေက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးသိနိုင်ပါ့မလဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာသောမခံချင်စိတ်ဖြင့် တုန်နေပြီး

“ဒီလိုဟာတွေဟာ ပျောက်တတ်တာပဲ။ အမေမှာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခတွေများခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ မင်းကို ပညာသင်ပေးဖို့ဆိုတာကို ထည့်မစဉ်းစားနှင့်ဦး။ စားဖို့ပူရ၊ ဝတ်ဖို့ပူရ၊ နေဖို့ပူရနှင့် ဒီမုဆိုးမကြီးရဲ့ဒုက္ခတွေက တစ်သိန်းလောက်နှင့်။ တယ်မိန်းမမှ အမေလောက် ဝန်လေးလေးမထမ်းခဲ့ရဘူး။ အမေဘဝက စာရွက်ကလေး ၁ ရွက် ၂ ရွက်ကို ဂရုစိုက်သိမ်းဆည်းနေနိုင်လောက်အောင် မအားပါ ဘူး။ အမေဘဝတစ်ဝက်လောက်မှာက စာရွက်စာတမ်းကို သိမ်းထားစရာနေရာတောင် ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဒေါသဖြင့်ပြောနေလေ၏။

သူ့အမေ ဤသို့ တစ်ခါမျှ မဖြစ်စဖူးဒေါသများအန်ထွက်နေသောအခါ ပေါလ်မှာ အံ့အားကြီးသင့်လျက် ‘သူ့အမေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်’ဟု နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အမေမျက်နှာထားတင်းမာလာလျှင် ဘာမျှဆက်ပြောနေလို့ မရတော့ဘူးဆိုသည်ကို သူ ကောင်းစွာသိသည်။

“လန်ဒန်ကို စာရေးပြီး မိတ္တူတောင်းရင် ရနိုင်ပါတယ်လေ။ တော်သေးတာ ပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီညပဲ ရေးလိုက်မယ်”

“သားရယ်။ စာရေးတာ မင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ၊ သူ့သားက မယုံသင်္ကာမျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်နေသည်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး “အလကားနေရင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မနေနှင့်။ အမေလည်း တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းတယ်။ နက်ဖြန်ကျမှ မြို့တော်ခန်းမကစာရေးစက္ကူနှင့် အမေရေးပြီး တောင်းလိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အမေ မေ့မနေနှင့်ဦးနော်”

“အမယ် မင်းက”

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် အမေ”

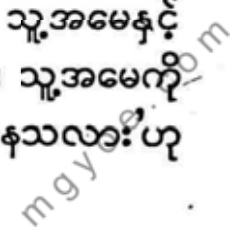
“အေး၊ ကောင်းပြီ” ဟုဆိုကာ ပြုံးလိုက်ရသော်လည်း သူ့အပြုံးမှာ မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေပြီ။ နွမ်းနယ်လျက်ရှိသောသူ့မျက်နှာ ပွင့်လင်းလာသည်။

“ကဲ ကဲ၊ မီးထွန်း၊ အမေ စားပွဲသိမ်းမယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ကြစို့။”

အခန်း - ၂

နောက် ၂ ရက်အဖို့ကား ပေါလ်မှာ အချိန်ပြည့် အလုပ်များလျက်ရှိလေသည်။ ဘုရင်မတက္ကသိုလ်သင်တန်းများ ရက်ရှည်ပိတ်လိုက်သဖြင့် လူစုကွဲစ သင်တန်းအပြီး ကာလဖြစ်သဖြင့် လုပ်ဆောင်ဘွယ်ကလည်း များလှပေသည်။ အများ၏တောင်းဆို ချက်ဖြင့် ကျောင်းသားများ နှစ်လည်သီချင်းဆိုပွဲတွင် ပေါလ်က စန္ဒယားတီးပေရဦး မည်။ ပိဋကတ်တိုက်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကလည်း အထားမှားပြီး အရှာရခက်နေပြန် သည်။ နောက်ဆုံး ဓာတုဗေဒလက်တွေ့သင်တန်းကလည်း ရှိနေပြန်သည်။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကို စောင့်ရသည့်အတွက်ကလည်း စိတ်မောရ၏။ အောင်စာရင်းထွက် လာသောအခါတွင် သူ့မှာ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်အောင်မြင်သည့်စာရင်းထဲ၌ ပါခဲ့သည်။ အားလုံးခြံ့၍ဆိုသော် သူသည် စာပေလိုက်စားမှုတွင် လည်းကောင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက် ဆံရေးတွင် လည်းကောင်း၊ အားကစားအရာတွင် လည်းကောင်း ထင်ရှားထူးချွန်၍ သူ၏အတန်းသားများက လေးစားခြင်းခံရသူအဖြစ် အောင်မြင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူ၏နာမည်ကောင်းကို မှေးမှိန်စေအောင် မလိုတမာ ပြောဆိုဝေဖန်ကြသူများလည်း ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ဆေးကျောင်းသားများအထဲမှ လူပေလူတေများဟုအပြစ်တင်ခံ ရသည့် လူတစ်စုက ပေါလ်သည် တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ် လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ် လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး မနေတတ်၊ မရောနှောတတ်၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်လွန်းသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြလေသည်။

သူ အလုပ်များနေချိန်များတွင် ပေါလ်၏အတွေးများသည် သူ့အမေနှင့် မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စဆီသို့ ၁ ကြိမ် ၂ ကြိမ်ရောက်သွားသေးသည်။ သူ့အမေကို အကဲခတ်မိသလောက်တော့ ‘အမေသည် တစ်ခုခုအတွက် စိတ်ပင်ပန်းနေသလား’ဟု

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင့်မိ၏။ အမေသည် စိတ်တိုနေပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့ငေးနေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ပင်ကိုကပင် လွမ်းမိုးတတ်သည့်စိတ်ဓာတ်ရှိခဲ့ရာတွင် တင်းမာခိုင်မြဲသောယုံကြည်ချက်ဖြင့် ထပ်ဆင့်ထားပြန်သဖြင့် သူ့အမေမှာ မာနကြီးသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ ဘဲလဖတ်မြို့တွင်နေစဉ်က တံခါးခေါက်သံ ကျယ်ကျယ်မြည်လျှင်ပင် မျက်နှာထားတင်းမာလာတတ်သည်ကို သူ သတိရနေ၏။ ယခုမူ ဤသို့မဟုတ်။ သူ့အမေမှာ စိုးရိမ်စရာတစ်ခုခု ရှိနေဟန်တူသည်။ ကြာသပတေးနှင့် သောကြာနေ့များတွင် အမေသည် ညစာစားပြီး သူ၏မိတ်ဆွေကြီး မာရီယန်ဝတ်ကျောင်းသင်းအုပ်ဆရာ အိမ်နံနယ်ယယ်ဖလဲမင်းတို့အိမ်သို့ တစ်နာရီခန့် သွားလည်ပြီးအပြန်တွင် ငြိမ်သက်လာခဲ့သော်လည်း သူ့မှာ ညိုးရော်ကာ မျက်လုံးများနီရဲပြီး ပြန်လာသည်။

ကြာသပတေးနေ့က ပေါလ်သည် သူ့အမေအား “လန်ဒန်က စာရပြီးလား” ဟု တည့်တည့်ပင်မေးလိုက်၏။ သူ့အမေက “မရဘူး” ဟုသာပြန်ဖြေသည်။

ထိုမှနောက်တွင် ဤမေးခွန်းကိုမေးရန် ပါးစပ်ဖျားသို့ရောက်ပြီးမှ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အမေ၏အဆုံးအမ၌တည်ခဲ့သူဖြစ်၍ မေးရမှာမရွံ့မရဲဖြစ်ကာ နှုတ်ဆွဲခဲ့ရပြန်သည်။ ‘ဘာမျှဖြစ်တာတော့ ဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်စရာလည်း ဘာမှမရှိဘူးဟု သူ တွေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ဇေဝေဝါဖြစ်ကာ သူ့အမေ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်နေရပါလိမ့်ဆိုသည်ကို အဖြေရှာရင်း၊ သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် သူမှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောင်းတွေးတော၍ နေမိလေ၏။

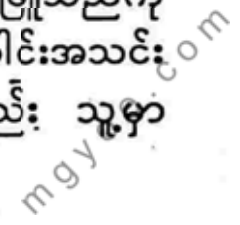
သူ့မွေးဇာတိဖြစ်သော အင်္ဂလန်ပြည်မြောက်ပိုင်း တိုင်းကာဆယ်မြို့ကလေးတွင် သူ ၅ နှစ်သားအရွယ်အထိနေခဲ့ကြသည်ကို သူ မှတ်မိသည်။ ထိုစဉ်က သင်္ဘောကျင်းဆီမှ မှီတေသည့်တူထုသံများ၊ အလုပ်သမားများကိုခေါ်သည့် ဥသြသံများဖြင့် ဝိုးတစ်ဝါးသာမှတ်မိတော့သော နောက်ခံကားတွင် မျှင်မျှင်ကလေးမျှသာဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာကြည်လင်သည့် သူ့အဖေ၏ရုပ်သွင်ကို မြင်ရသည်။ သူ့အဖေသည် အလွန်ပျော်ရွှင်တက်၍ သူမတူအောင်ခင်မင်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူ့ကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲပြီး ဂျက်စမွန်ချောက်သို့သွားကာ ရေအိုင်ထဲ၌ စက္ကူဂျက်လှေကလေးများလွှတ်၍ကစားကြသည်ကို သူ မှတ်မိသည်။ မောပန်းပြီဆိုလျှင် သူ့ကို အရိပ်တစ်ခုမှတန်းလျားပေါ်တွင်ထိုင်စေပြီး သူ့အဖေက ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများ၊ ခွေးများ၊ မြင်းများ၊ သစ်ပင်များကိုကြည့်ကာ သူ့ပင်ကိုပီဇကဝါသနာအတိုင်း ပုံတူ ရေးခြစ်နေတတ်သည်။ သည်ပုံတူများမှာ သူ၏ငယ်လှသေးသော ဦးနှောက်ထဲတွင် စွဲမက်စရာ၊ သဘောခွေ့စရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့လွန်ပြန်သော် သီတင်းလယ်နေ့များတွင် သူ့အဖေက နယ်လှည့်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်

သူ့အလုပ်လုပ်သည့် အမျိုးသားမုန့်ချိုချဉ်လုပ်ငန်းမှ အစိမ်းရောင်စထရော်ဗယ်ရီ၊ အဝါရောင် ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းစွဲမက်မုံသီး စသည့် ရောင်စုံသကြားလုံးကလေးများကို ညနေ သူ့အပြန်တွင် ယူယူလာတတ်သည်။

သူ ၅ နှစ်ပြည့်ပြီးတော့ သူတို့သည် အလယ်ပိုင်းမှ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည့် ဝေါ့တလေသို့ ရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ဤမြို့ကြီးမှာ ပိုမိုမုန့်မိုင်းပြီး သူ့သတိရသမျှတော့ ပျော်စရာ မရှိခဲ့။ မီးခိုးနှင့် မိုးနှင့် သွားရလာရပုံ၊ သံရည်ကျိုရုံများမှ ဝင်းဝင်းတောက် အရောင်များ၊ သုံ့မုန့်နေကြသော သူ၏မိဘ ၂ ပါး၊ နောက် သူ့ဖေသည် အလုပ်ကိစ္စ ဖြင့် တောင်အမေရိကသို့ထွက်ခွာသွားသည်ကိုသာ မှတ်မိတော့၏။ သူ့အဖို့ အလွန်သဘောကောင်းသည့်အဖော်တစ်ယောက် ရုတ်တရက်ပျောက်သွား၍ ရင်နှင့်အောင်ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ သူ့အပြန်ကို တစောင့်စောင့် မျှော်ခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် သူ ကလေးစိတ်ဖြင့် လွမ်းရဆွေးရတမ်းတရသည်တို့မှာ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်သည့်အလား သူ့အဖေသည် ဗျူနူးစ်အေရီမြို့အနီး၌ မီးရထားမှောက်ရာတွင် သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့်သတင်း ရောက်လာလေရာ သူ့မှာ အိပ်မက်မျှပင်မမက်ဘူးသည့် သောကများဖိစီးခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ထို့နောက်တွင် သူသည် ၆ နှစ်မျှမပြည့်မီ သံသရာခရီးသည်ကလေးအဖြစ် ဘဲလဖတ်သို့ ရွှေ့ခဲ့ကြရလေသည်။ ဘဲလဖတ်၌ အီမန်နုယယ်ဖလဲမင်း၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် သူ့အမေသည် မြို့တော်ကျန်းမာရေးဌာန ငွေစာရင်းဌာနစိတ်တွင် အလုပ်ရသည်။ လခမှာ သိပ်မများလှသော်လည်း စားဝတ်နေရေး စိတ်ချရသည်။ မုဆိုးမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဣန္ဒြေရရအိမ်ခန်းကလေးနှင့်နေရရုံ၊ ခြီးခြီးခြံခြံချွေချွေ တာတာနေပြီး သားကလေးအား ဆရာအတတ်သင်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ပေးရုံမျှတော့ ရပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အမေ ၁၅ နှစ်မျှ မနေမနား ကြိုးစားအားထုတ်မှုဖြင့် ပေါလ်မှာ တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရရန် လက်တစ်ကမ်းအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ပြန်စဉ်စားလိုက်လျှင် သူ့အမေ၏အားထုတ်မှု ပြင်းထန်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဘဲလဖတ်၌သူတို့နေထိုင်မှုသည် အကျဉ်းမြောင်းဆုံးအနေအထိုင်မျိုးဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ပေါလ်က ထင်မိသည်။ အမေသည် အလုပ်နှင့်ဝတ်ကျောင်းတို့သို့ သွားသည်မှအပ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လှသည်။ သူ့မှာ သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်းနှင့် သူ့သမီးအယ်လာတို့ မှတစ်ပါး ရင်းရင်းနှီးနှီးအပေါင်းအသင်း မရှိသလောက်ဖြစ်၏။ သူ၏အိမ်နီးချင်းများကိုပင် သူ ကောင်းစွာမသိခဲ့။ အမေက သူ့အပေါင်းအသင်းများကို မကြည့်ဖြူသည်ကို သိသောပေါလ်မှာ ပင်ကိုက ဖော်ရွေတတ်ပါလျက် တက္ကသိုလ်တွင် အပေါင်းအသင်းများ မထားခဲ့ရ။ ဤချုပ်ချယ်မှုမျိုးကို သူ မနှစ်ခြိုက်ခဲ့သော်လည်း သူ့မှာ

အမေ့ကျေးဇူးကြီးမားပုံကို သိတတ်သည့်အပြင် အထပ်ထပ်အခါခါဆုံးမပဲ့ပြင် ထားသောသားဖြစ်၍ မြို့သိပ်ရတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့်အချိန်များက သူ့အမေက သူ့အား ဤမျှကာကွယ်စောင့်ရှောက် နေခြင်းမှာ သူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် အလွန်အမင်းချစ် သောကြောင့်ဟု သူ ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး 'အခြားအကြောင်းများ ရှိလေသလား'ဟု တွေးစရာဖြစ်လာသည်။ နောက်အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို သူ ဖျပ်ခနဲသတိရလိုက်၏။ လွန်ခဲ့သည့် ၁ နှစ်က သူ့အား အိုင်ယာလန်နှင့် အင်္ဂလန်အသင်းတို့ကစားသော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဘောလုံးပွဲတွင် ပါဝင်ကစားရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရစဉ်က ဖြစ်သည်။ အမေတစ်ယောက်အဖို့ ထို့ထက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းသည့်အရာ ဘာမျှမရှိနိုင်။ သို့သော် အမေသည် ဤဖိတ်ခေါ်ချက်အား လက်ခံခွင့်ပြုရန် ယတိပြတ်ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ပေနည်း။ ထိုစဉ်ကတော့ သူ မတွေးတတ်ခဲ့။ ယခုမူ သူ ဝိုးတဝါးတွေးမိပြီ။ အမေသည် အပြင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ်အားလုံးဖြတ်ကာ သူ့လောကလေးနှင့်သူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှို့ဝှက် စွာ၊ ဘုရားတရား၌သာစွဲမြဲစွာ အားထားလျက်နေလာခဲ့သည်။ ဤအချက်ကို ထောက်ရှု၍ အမေဘဝမှာ 'ဖိုးကွယ်လျှို့ဝှက်စရာတစ်ခုခုရှိသူ၏ ဘဝမျိုးပါတကား'ဟု သူ အထိတ်တလန့်တွေးလိုက်မိသည်။

နေ့တစ်ဝက်အလုပ်ဆင်းရသော စနေနေ့တွင် အမေသည် ၂ နာရီထိုးမှ အိမ်သို့ရောက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပေါလ်ကလည်း သူ့အမေထံမှ ဤကိစ္စကို ယတိပြတ်သိရအောင် မေးတော့မည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ မိုးသည် အုံ့နေရာမှ ရွာချခဲ့သဖြင့် အမေသည် ထီးကို အိမ်အဝင်စင်ကြိုထားခဲ့ပြီး၊ စာအုပ်တစ်အုပ် ကို ဟိုလှန်သည်လှန်လှန်ရင်း ပေါလ်ထိုင်နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ သူ့အမေ ဝင်လာတော့ ပေါလ်မှာ တကယ်ပင်လန့်သွားသည်။ အမေမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ သည်။ သို့သော် သူ့မှာ စိတ်တည်ငြိမ်နေပုံတော့ ရပါသည်။

“သား။ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား”

“ယူနီယန်ဝင်ပြီး ပေါင်မုန့်အသားညှပ်စားခဲ့တယ်။ အမေကော”

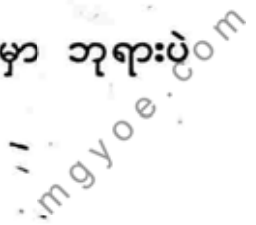
“အယ်လာက ကိုကိုးတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်လိုက်တယ်”

ပေါလ်က သူ့အမေအား ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမေ အဲဒီကို ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီပေါ့”

အမေသည် နှမ်းလျှော့ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် သားရယ်။ အမေ ရောက်ပြန်ပြီပေါ့။ အမေမှာ ဘုရားပဲ့ ကိုးကွယ်ရာရှိတော့တာကိုး”

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုနောက် ပေါလ်သည် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်လက်တင်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်လျက်

“အမေ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုချည်းလုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပြောစမ်းပါ အမေ။ ဒီကနေ့မနက်ကော ကျွန်တော့်မွေးစား ရင်းလက်မှတ် ရခဲ့ရဲ့လား” ဟုမေးလိုက်သည်။

မရဘူးသားရယ်။ မရပါဘူး။ အမေ့စာတောင် မရေးဖြစ်ပါဘူး”

ပေါလ်၏မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မရေးတာလဲ အမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလက်မှတ်က အမေ့ဆီမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့လို့ ပဲ သားရယ်။ သားကို အမေ လိမ်ခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီလက်မှတ် အမေ့အိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်”

ပေါလ်၏ဒေါသမီးမှာ ရုတ်တရက်ငြိမ်းကာ ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာပင် သူ့အမေ အား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အမေသည် သူ့ပေါင်ပေါ်ကလက်ပွေ့အိတ်ထဲတွင်စမ်း ကာ အပြာနုရောင်စက္ကူခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“တစ်လျှောက်လုံးပဲ အမေ ဒီဟာကို သားမသိအောင် ဖုံးခဲ့ရတာပဲ သားရယ်။ အစတော့ အမေ့မှာ ရင်နာလွန်းလို့ ကြာရှည်ဝှက်လို့ရမယ်လို့တောင် ပထင်ခဲ့ပါဘူး။ မလွယ်ပါဘူး။ လှေကားကခြေသံကြားလည်း အမေ့မှာ ထိတ်ရ၊ လမ်းကစကားပြောသံကြားလည်း အမေ့မှာ လန့်ရ၊ ရင်တုန်ရနှင့်။ နောက်တော့ နှစ်တွေကလည်းကြာလာ၊ သားကလည်း ကြီးပြင်းလာဆိုတော့ ဘုရားသခင်အစောင် အမနှင့် အမေအောင်ပြီလို့တောင် အောက်မေ့မိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက ဘုရားသခင်အလိုတော်မဟုတ်ဘဲကိုး သားရဲ့။ အမေစိုးရိမ်ခဲ့ရတာက အကြီးအကျယ် ကိစ္စတွေ။ အခုပေါ်ရတာက ဘာမဟုတ်တဲ့နေ့ရာသီသင်တန်းမှာ သားသွားပြီး ကျောင်း ဆရာလုပ်ဖို့အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အနှေးနှင့်အမြန် တစ်နေ့ပေါ်ရမယ့် ကိစ္စပါပဲ။ ဆရာတော်ကလည်း ဒီလိုပဲပြောပါတယ်။ အမေက သား ဒါကိုမသိရ အောင်ရှောင်လွှဲပစ်ဖို့ သူ့ကို အကူအညီသွားတောင်းတယ်။ သူက မရှောင်လွှဲပါနှင့်တော့ တဲ့။ သားလည်း လူလားမြောက်ပြီမို့ အမှန်ကိုသိဖို့ လိုလာပါပြီတဲ့”

ပေါလ်သည် ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သံကိုကြားရလျက်၊ ရင်ထဲကလည်းမချမ်း မသာဖြစ်လျက် အမေ စကားဆက်ပြောမည်ကို မလှုပ်မရှက်စောင့်ဆိုင်းနေမိလေ၏။ သို့သော် သူ့အမေမှာ ဆက်ပြောနိုင်သည့်အင်အား ရှိဟန်မတူတော့။ သားအား စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အမေ ဆက်ပြောပါရစေနှင့်တော့ သားရယ်။ မစွတာဖလဲမင်းက သားကို

အားလုံးပြောပြပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီကိုသာ သွားလိုက်ပါ။ သူလည်း အခု သားကိုစောင့်နေပါတယ်”

အမေမှာ ပြောရင်းကပင် ပိုမိုစိတ်လှုပ်ရှားလာသလိုဖြစ်ကာ စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ထားပြီး ပြောပါတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားခါမှပင် အပြီးသတ်တွင် ငိုညည်းသံပါသွား သေးသည်။ ပေါလ်အား စာရွက်ခေါက်ကလေး လှမ်းပေးလိုက်တော့လည်း သူ့လက် များမှာ တုန်နေသည်။ ပေါလ်သည် မင်သက်မိသလိုငေးရင်း စာရွက်ကို လှမ်းယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုစာရွက်ပါနာမည်မှာ သူ့နာမည်မဟုတ်။ ‘ပေါလ် ဘားဂျက်’ ဖြစ်ရမည့်အစား ‘ပေါလ် မက်ထရီ’ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေ၏။

“ဒါ မှားနေပြီ” ဟု သူက ရုတ်တရက်ဆိုလိုက်ပြီး စာရွက်ကိုကြည့်နေရာမှ သူ့အမေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ‘မက်ထရီ’ ဆိုသော အမည်သည် ကာလကြာ မြင့်စွာစွန့်ပစ်ထားသောအခန်းကြီးတစ်ခုတွင်းဝယ် စောင်းကြိုးတစ်ချောင်းကို တီးခတ် လိုက်သလို တုန်ခါမြည်ဟည်းလျက် သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေးကလေးမှတ်မိ သလို ဖြစ်လာစေသည်။ “ဒါက ဘယ်လိုတဲ့လဲ အမေ” ဟု သူကမေးလိုက်၏။

“တို့များ ဒီကိုပြောင်းလာခဲ့ကြတော့ အမေဟာ လက်မထပ်ခင်က ‘ဘားဂျက်’ ဆိုတဲ့အမည်ကိုပဲ ပြန်ယူလိုက်တယ်။ အမှန်က အမေဟာ မစ္စက်မက်ထရီ။ သားရဲ့ အဖေဟာ ရီးစ်မက်ထရီ။ သားက ‘ပေါလ်မက်ထရီ’ ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့်အမေက ဒီနာမည်ကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်” ဟုပြောရင်း အမေနှုတ်ခမ်းများတွန့်သွားကာ “သားကိုလည်း အဲဒီနာမည်ကို မမြင်စေ၊မကြားစေချင်တော့ဘူး” ဟု ဆက်ပြော လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေရယ်”

ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုနောက် အမေသည် မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပေါလ်၏မေးခွန်းကို မပွင့်တပွင့်ဖြေလေသည်။

“သားကို အကြီးအကျယ်ရှက်နေရတဲ့အဖြစ်မျိုး မရောက်အောင်လို့”

သူ့အမေကိုဆက်ပြောခိုင်းရသည်မှာ ညဉ့်ဆဲသလိုဖြစ်နေသည်ကို သူသိပါသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်သောကဖြစ်ရလျက်ရှိလေရာ အမေကိုပင် မညာတာနိုင်တော့သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သူလည်း မျက်နှာဖြူရော်လျက် “ဆက်ပြောပါအမေ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ ဖို့က အမေတာဝန်ပဲ” ဟု အရေးဆိုလိုက်သည်။

သူ့အမေသည် သူ၏ပခုံးကျဉ်းကလေးများ နိမ့်ချိုမြင့်ချိုဖြစ်အောင် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ငိုလေသည်။ သူ့အမေငိုနေသည်ကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဘူးချေ။ တစ်ခဏမျှ

ကြာသော် အမေသည် အားတင်းလိုက်သလို ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး သားကို မကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“သားရဲ့အဖေဟာ တောင်အမေရိကားကိုသွားပြီး ရထားမှောက်လို့သေတာ မဟုတ်ဘူး။ သွားမယ်လို့ ကြိုးစားနေတုန်းမှာ ပုလိပ်က သူ့ကိုဖမ်းသွားတာ”

ပေါလ်သည် သူ့အဖေ ဤသို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါကမျှ မထင်ခဲ့ဘူးချေ။ သူ့အမေ၏စကားများကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ့မှာ ရင်ထဲ၌ ဖိုသွားကာ လည်ချောင်းတွင် အလုံးကြီးလာဆို့သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဘာအမှုနှင့်တဲ့လဲ” ဟု သူက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့မေးလိုက်၏။

“လူသတ်မှု”

အခန်းငယ်လေးအတွင်းဝယ် ကြောက်မက်ဖွယ်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သတ်၍သွား လေသည်။ ‘လူသတ်မှု’။ ဤ တုန်လှုပ်ဖွယ်စကားများသည် သူ၏ဦးနှောက်အလွှာ လွှာအထပ်ထပ်ကြားသို့ ပဲ့တင်ထပ်၍ဝင်သွားကြသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပျော့ခွေသွားပြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျလာသည်။ ထို့နောက် တုန်တုန်ယင်ယင် မပီမသပင် “ဒါနှင့် ကြိုးဒဏ်ခံသွားရရောလား” ဟုမေးလိုက်၏။

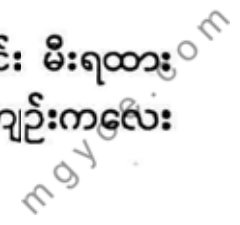
သူ့အမေက ခေါင်းကိုယမ်းပြကာ သူ့မျက်လုံးများမှာ မုန်းတီးသည့်အရိပ် အရောင်များသမ်းလာသည်။

“ကြိုးဒဏ်ခံသွားရရင်လည်း တို့အဖို့ တော်သေးရဲ့။ ကြိုးမိန့်တော့ ကျတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သေဒဏ်ကလွတ်ပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်တယ်။ အခုတော့ စတုန်းဟိသ်အကျဉ်းထောင်မှာ လွတ်ရက်မရှိ အကျဉ်းခံနေရတဲ့အကျဉ်းသမား”

အမေတွင် ဆက်လက်တင်းခံနိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့သလို ဦးခေါင်း သည် ဘေးသို့ယိုင်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ပင် ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

အခန်း - ၃

သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်း၏အိမ်သည် လူစည်ကားသောမြို့လယ်မြောက်ပိုင်း မီးရထား ဘူတာရုံအနီးရှိ မီးခိုးရင့်ရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် လူနေရုံအိုအိုအခန်းကျဉ်းကလေး

တစ်ခုဖြစ်၏။ ယင်းနှင့်တွဲလျက်ရှိ ဝတ်ကျောင်းမှာလည်း ထို့အတူပင်။ ပေါလ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ခပ်မှောင်မှောင်ချောင်တစ်ချောင်၌ ခိုနေဖို့သာသင့်သော်လည်း အရေးတကြီးသိချင်သည့်စိတ်က နှိပ်စက်လျက်ရှိသောကြောင့် သူ့မှာ မနေသာ။ မီးချောင်းများထိန်လင်းလျက် မိုးရေများစိုရွဲနေသည့်လမ်းများပေါ်က စနေနေ့ည အပျော်လမ်းထွက်ကြသူများအကြားတွင် ဖြတ်၍လျှောက်ကာ သင်းအုပ်ဆရာ၏အိမ် ဆီသို့ လာခဲ့ရလေသည်။ သူ့အမေသည် မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့ရာမှ သတိလည်လာကာ အိပ်ရာထဲသို့ဝင်၍ အိပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ပေါလ်မှာကား ဤအကြောင်း နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာမသိရမချင်း၊ အပြည့်အစုံမသိရမချင်း မအိပ်နိုင်သေး။

သူက တံခါးကိုခေါက်လိုက်တော့ အိမ်ထဲအဝင်စင်္ကြံလမ်းမှမီးလင်းလာကာ အယ်လာဖလဲမင်းက တံခါးကိုလာဖွင့်ပေးသည်။

“ပေါလ်ပါလား။ ဝင်ခဲ့လေ”

အယ်လာက သူ့အား ဧည့်ခန်းသို့ခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ မျက်နှာကျက် နိမ့်နိမ့်အခန်းဖြစ်ပြီး အခန်းဆီးအနီများ၊ မြင်းမွေးကော်ဇောအုပ်အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များဖြင့် တန်ဆာဆင်သည်။ မီးသွေးမီးလင်းဖိုရှိသည်။

“အဖေ အသင်းအုပ်စုသားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေတယ်။ ခဏနေရင် လာလိမ့်မယ်” ဟုပြောရင်း အာယူ၍ပြုံးပြကာ “အပြင်ဘက်မှ သိပ်စိုထိုင်းနေတယ်။ ကိုကိုးတစ်ခွက် ဖျော်ပေးမယ်နော်” ဟု ပြောသည်။

၉၆ ပါးသော အဖျာအနာဝေဒနာများအတွက် အယ်လာ၏ တစ်ခုတည်း သော ဆေးကြီးကာ ကိုကိုးတစ်ခွက်ပေတည်း။ သင်းအုပ်ဆရာ၏သမီး ပီသပါပေ၏။ ပေါလ်မှာ ငြင်းဆန်ရန်ပင် အင်အားမရှိတော့။ သူ့စိတ်က ထင်နေတာလားတော့ မသိ။ အယ်လာမှာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေသလို ဟန်လုပ်ရင်းကပင် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို မသိမသာ စေ့ထားပုံကိုထောက်၍ ပေါလ်တွင် စိတ်သောကဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို သိထားနှင့်ဟန်တူ ပေသည်။ သူက ညှိုးရော်နွမ်းလျှော့ထိုင်နေစဉ်ကပင် အယ်လာသည် မီးဖိုဘက်သို့သွားကာ လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ကိုကိုးဖျော်စရာများကို ယူလာသည်။ ပန်းကန်ထဲတွင် ကိုကိုးနှင့် သကြားထည့်ပြီးရော၍မွှေကာ ရေနွေးကို လောင်းထည့် လိုက်သည်။

အယ်လာက ပေါလ်ထက် ၂ နှစ်မျှ ကြီးသည်။ သို့သော် အယ်လာက အသားဖြူဖြူနှင့် ခါးသေးရင်ချို ပဒုမ္မဏီကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိသူဖြစ်ရာ သူ့မှာကျောင်း သူကလေးတစ်ယောက်နှင့်သာ တူနေပေသည်။ အယ်လာ၏အလှဆုံးကား သူ၏ညှို့ ဓာတ်ပါသော စိမ်းပြာရောင်မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြစ်၍ သူ့မျက်လုံးများမှာ တောက်ပ လျက်အသက်ဝင်လှရုံမက အကြောင်းအားလျော်စွာ မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့်၍လည်း

နေတတ်သည်။ ဒေါသဖြင့် အရောင်ထွက်၍လည်း နေတတ်သည်။ အယ်လာသည် သူ၏အသွင်အပြင်ကို အမြဲဂရုစိုက်နေသူဖြစ်၍ ထိုညက သူသည် ဘာဂျာခေါက်တွန့် နှင့် ခပ်မှောင်မှောင်စကတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ နိုင်လွန်ခြေအိတ်ရှည်အနက် စွပ်ထား သည်။ ခေါက်ရိုးမပျက်သေးသည့် အင်္ကျီလည်ဟိုက် လက်တိုအဖြူရောင် ခပ်ပွပွ ကလေး ဝတ်ထားသည်။

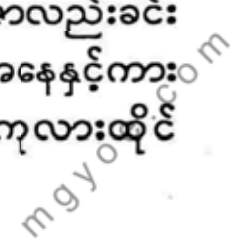
ပေါလ်က အယ်လာလှမ်းပေးသော ကိုကိုးပန်းကန်ကိုလက်ခံကာ ငြိမ်သက်စွာသောက်နေလေသည်။ အယ်လာလည်း အနီးအနားတွင် ဆွယ်တာထိုင် ထိုးနေရာမှ စကားပြောချင်သလို ၁ ချက် ၂ ချက် မျက်နှာလွဲပင့်၍ ကြည့်သည်။ သူသည် ပင်ကိုက နှုတ်လျှာသွက်သူဖြစ်ပြီး စကားတတ်သူဖြစ်ရာတွင်၊ သူ့အဖေ မုဆိုးဖိုကြီးအတွက် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းနေရသူဖြစ်သဖြင့် လူရာဝင်သည်။ သို့ရာတွင် သူက တစ်ချက်တစ်ချက် စ၍ပြောသည့် စကား ၁ ခွန်းစ ၂ ခွန်းစကိုပင် ပေါလ်က အတိုင်အဖောက်မရသဖြင့် သူလည်းမျက်မှောက်ကုတ်ကာ ငြိမ်သက်စွာပင် ထိုင်နေရလေတော့သည်။

ထိုခဏတွင် စကြိုဆီမှ စကားပြောသံများကြားရပြီ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ အယ်လာလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“အဖေ့ကို ပြောလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ အပြင်သို့ထွက်သွားပြီးနောက် တစ်ခဏကြာသော် သင်းအုပ်ဆရာ အိမ်နံနယ်ဖလဲမင်း ဝင်လာသည်။ သူသည် အသက် ၅၀ ခန့်ဖြစ်ပြီး ကြီးမားသော ပခုံးအိုးနှင့် တုတ်ခိုင်သောလက်ချောင်းများ ရှိသူဖြစ်သည်။ ဘောင်ဘီခပ်မှောင်မှောင်ကိုဝတ်၍ သားရေဖိနပ်အထူကြီးကိုစီးထား သည်။ အပေါ်ကဝတ်ထားသည့် အယ်လပတ်ကားအင်္ကျီနက်မှာ ချုပ်ရိုးများဆီတွင် ဖြူရောင်သမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ချွန်နေအောင်ညှပ်ထားသည့် မုတ်ဆိတ်မှာလည်း ကြီး ကြားဖြူလျက်။ သူ၏ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများကြောင့် သူ့မှာ ကလေးတစ်ယောက် နှင့်သာ တူ၍နေပေသည်။

ဝင်လာလာချင်းပင် သူသည် ပေါလ်ထံသို့လာကာ ပေါလ်၏လက်ကို အထူးခင်မင်စွာဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ကာ လက်မောင်းကို အသာအယာဆွဲလျက် “လူကလေး။ မင်း ရောက်လာသကိုး။ ဝမ်းသာတယ်ကွယ်။ ကဲကဲ၊ လာ။ တို့ စကားပြောကြရအောင်” ဟုပြောရင်း သူ၏စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

စာကြည့်ခန်းမှာ အိမ်၏အတွင်းဘက်ကျကျတွင်ရှိပြီး ကော်ဇောလည်းခင်း မထား။ နံရံကပ်ပျဉ်များမှာလည်း စွန်းကွက်လျက်ရှိကြ၏။ ပရိဘောဂအနေနှင့်ကား အဖုံးလှန်၍စားပွဲလုပ်ရသော ဘီရိုတစ်ခု၊ ယိုင်နေသောသစ်သားကုလားထိုင်

၃-၄ လုံးအပြင် အရောင်တင်ထားသည့် သစ်သားစာအုပ်ဘီရိုတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ကတ္တီပါပန်းပွားလုံးများဖြင့် အနားသတ်ထားသော မီးဖိုစင်ခပ်ပါးပါးမှာ လက်ဆောင် ရသည့် ရွှေရောင်တမန်တော်ရုပ်များထမ်းထားဟန်လုပ်ထားသော အရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး ကျောက်စိမ်းတုံးနာရီတင်ထား၍ ညွတ်နေပြီ။ ပေါလ်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် သင်းအုပ်ဆရာသည် သူ၏စာရေးစားပွဲဘီရိုတွင် ခင်မင်မှု၊ ကြင်နာမှုအပြည့်ပါသည့် လေသံဖြင့် စကား စ၍ပြောလေ၏။

“လူကလေးရယ်။ မင့်မှာတော့ ဒီကိစ္စအတွက် အတော်ကို စိတ်ထိခိုက်ရ မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုကျေးဇူးကြီးစွာနှင့် သတိရဖို့က ဒါဟာ ဘုရားသခင်အလိုတော် အတိုင်း ဖြစ်ရတာဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဘုရားသခင်ရဲ့အစောင့်အမနှင့် မင်းလည်း ဒီစိတ်သောကတွေကို လွန်မြောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ပေါလ်သည် တံတွေးကိုမြဲချလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း တစ်ခုခုမသိရမချင်း ဒီစိတ်သောကကို လွန်မြောက် နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် သိရမှဖြစ်မယ်”

“လူကလေးရယ်။ ဒါဟာ အင်မတန်စိတ်မချမ်းမသာစရာကောင်းတဲ့ မဖွယ် မရာအကြောင်းပါ” ဟု ဘုန်းကြီးက လေးနက်စွာဆိုလိုက်ပြီး “ဒီကိစ္စ အတိတ်မှာပဲ မေ့ပျောက်ထားလိုက်တာ မကောင်းပေဘူးလားသားရယ်” ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

“မထားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ ကျွန်တော် သိရမှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ဒါကို အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရရာရုံပဲရှိ မယ်” ဟုပြောရင်း သူ့အသံ တိမ်သွားသည်။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်းလည်း သူ၏ ဘီရိုစားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်ထောက်ကာ မျက်နှာကို သူ၏လက်ကြီးများဖြင့် ကာထားပြီး ဘုရားသခင်ကိုအာရုံပြုနေဟန် တူ၏။ သူကား ဘုရားသခင်၏ စပျစ်ခြံ ဝယ် လူသတ္တဝါတို့အား ကယ်တင်ရေးအတွက် စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာ ဖြင့် ကာလကြာမြင့်စွာ အပတ်တကုတ်အားထုတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ အရာများစွာ၌ချို့တဲ့လျက် သူ၏စေတနာနှင့် အားထုတ်မှုတို့သည် မကြာခဏအ ဟောသိကံဖြစ်ရသည်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာ တွေ့ရတတ်၏။ သူသည် အဖော် သဟဲနည်းပါးသူပီပီ တစ်ကိုယ်တည်းတွေးတောရင်းတရားရှာကာ ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ် အပြစ်တင်၍နေတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့သမီးသည် ပြည့်ဝသူ မဟုတ်။ သေးသိမ်သည်၊ မောက်မာတတ်သည်ဆိုသည်တို့ကိုသိလျက်နှင့် ချစ်လွန်း၍ မပြုပြင်မဆုံးမဘဲ နေခဲ့သည်။ သမီးကို ဤမျှချစ်သည်ကိုပင် အပြစ်ဟု သူမြင်သည်။ သူက ဘုရားသခင်၏သာဝကစစ်စစ် သူတော်စင်ဖြစ်ချင်သည်။ သူကိုယ်တိုင်

ဘုရားသခင်၏နှုတ်ထွက်တော်ကိုကြားလျှင် လန်းဆန်းကြည်ရွှင်လာသလို၊ သူ၏ သင်းအုပ်ဝင်တို့အားလည်း သူကဲ့သို့ပင် လန်းရွှင်အောင် တရားဓမ္မဟောပြုချင်သည်။ ကိုယ်၊ စိတ်ဝေဒနာတို့ကို လက်ဖြင့်သုံးသပ်၍ ချမ်းသာအောင် စွမ်းဆောင်ချင်သည်။ သူက ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ နှုတ်လျှာက လေးလှသည်။ သူ့ခြေများက မြေမှာကျလျက် မြေထဲကမထွက်နိုင်သကဲ့သို့ရှိကြပါတကား။ ယခု သူ စကားစပြောတော့ သူ့အသံမှာ တုန်နေသည်။ သူ၏ စာသံပေသံ လေးနက် သောစကားများမှာလည်း နာရီစက်သံဖြင့်စည်းချက်မှန်အောင် ပြောနေရသည့်အလား ရှိလေ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၂ နှစ်ကာလက တိုင်ကာဆယ်ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ရိုးစိမက်ထ ရီနှင့် ဟန်နာဘားဂျက်တို့ကို ကျုပ် လက်ထပ်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဟန်နာကိုတော့ သိတာကြာပါပြီ။ ကျုပ်ရဲ့သင်းအုပ်စုထဲမှာ အခင်ဆုံးထဲကပါပဲ။ ‘ရိုးစိမ’ ဆိုတဲ့ သူငယ်ကို ကျုပ် မသိခဲ့ပေမယ့် သူဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ခင်မင်ခဲ့၊ ယုံကြည် စိတ်ချခဲ့တယ်။ သူ့မှာ မုန့်ချိုချဉ်လက်ကားလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုရဲ့ မြောက်ပိုင်းနယ်က ကိုယ်စားလှယ်ဆိုတဲ့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလုပ်အကိုင်အခြေအနေ ရှိတယ်။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ သာယာပျော်ရွှင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အထူး သဖြင့် သားကလေးတစ်ယောက် ရတဲ့အခါမှာပေါ့။ လူကလေးကို ပေါလ်မက်ထရီလို့ ကင်ပွန်းတပ်ပေးခဲ့တာလည်း ကျုပ်ပါပဲ”

သူ၏စကားလုံးများကို အထူးသတိထား၍ ရွေးချယ်ပြောနေရသလို ခေတ္တ ရပ်နားလိုက်၏။

“သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အခါအားလျော်စွာ အဆင်မပြေနိုင်တာကလေး တွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ မင့်အမေက ဘာသာတရားသိပ်ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ခရစ်ယာန် စစ်စစ်ဖြစ်ပေမယ့် မင့်အဖေကတော့ သက်သက်ညှာညှာပြောရရင် နည်းနည်းပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်အယူအဆတွေရှိတဲ့လူဆိုတော့ ပဋိပက္ခကလေးတွေ ဖြစ်ရတော့တာ ပေါ့။ ဥပမာ မင့်အမေက အိမ်မှာ အရက်တို့၊ ဆေးလိပ်တို့သောက်တာကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ပိတ်ပင်ထားတယ်။ ဒါကို မင့်အဖေက ဘယ်တော့မှ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ မင့်အဖေရဲ့အလုပ်က တစ်လကို အနည်းဆုံး တစ်ပတ် အိမ်ကထွက်နေရ တော့ သူ့မှာအိမ်မြဲတဲ့အကျင့် မရနိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ သူကလည်း လူက ခပ်ချောချော၊ မျက်နှာကချိုချိုဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းကလည်းစုံ။ စုံဆို သဘောကျ စရာလူတွေ၊ ကစားဝိုင်း၊ အရက်ဆိုင်နှင့် တခြားမတော်မလျော်နေရာတွေမှာ အတူ သွားအတူလာ လူတွေပါ စုံလာတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါလည်းပဲ ကျုပ်မှာ သူ့အပေါ်မှာ မကြိုက်မနှစ် သက်စရာဆိုလို့ ဘာမျှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ

mgyoe.com

မဖွယ်မရာအမှုကြီးဖြစ် ရတဲ့ ၁၉၂၁ ခုနှစ်အထိပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်”

သင်းအုပ်ဆရာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး၊ သူ၏ တုတ်ခိုင်သောလက်ချောင်းများကို နှဖူးမှဖယ်လိုက်ပြီး လက်ထိပ်ချင်းထိလျက်တွန်းကာ၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များဆီသို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြန်မျှော်ကြည့်နေဘိသကဲ့သို့ သူ၏မျက်လုံးများကိုမှေးလျက် အဝေးသို့ငေးနေလေတော့သည်။

“၂၁ ခု ဇန်နဝါလထဲက မင့်အဖေအလုပ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီက လူအပြောင်းအလဲတွေလုပ်တော့ မင့်မိဘများနှင့်အတူ မင်းလည်း အလယ်ပိုင်းကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။ အဲသလိုပဲ ကျုပ်ကလည်း အဲသလိုမဖြစ်ခင် ၂ လ ၃ လ လောက်ကပဲ ဘဲလ်ဖတ်က ဒီ သင်းအုပ်စုကို ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းအမေနှင့်ကတော့ စာအဆက်အသွယ် အမြဲရှိနေခဲ့တယ်။ အမှန်ပြောရရင် မင်းတို့ရဲ့ဘဝဟာ အဲဒီဝေ့တလေရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မင့်အဖေကလည်း နယ်ပြောင်းရတဲ့အတွက် သူ့မှာ အခွင့်အလမ်းနည်းပါးသွားတော့ မကျေနပ်။ ဝေ့တလေကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရေမြေတောတောင်သာယာပေမယ့် မြို့အနေနှင့် မှုန်မှိုင်းပြီး၊ နှစ်သက်ဖွယ်လုံးဝမရှိနိုင်ဘူးဆိုတော့ မင့်အမေက မကြိုက်။ အိမ်ကလည်း ရှာလို့မရနိုင်ဆိုတော့ ငှားစားတဲ့အခန်းတွေမှာပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းနေရသတဲ့။ ဒါနှင့်ပဲ စက်တင်ဘာလရောက်တော့၊ အင်း၊ အတိတကျဆိုရရင် အဲဒီလ ၉ ရက်နေ့မှာ မင့်အဖေက သူ စိတ်ကုန်ပြီလို့ ကျေညာလိုက်သတဲ့။ သူ ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး တောင်အမေရိက အာဂျင်တီးနားကို သွားနေမယ်။ အဲဒီမှာ မင်းတို့အားလုံးအတွက် အခွင့်အလမ်း ပိုကောင်းမယ်လို့ဆိုပြီး အဲဒီစက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ မင့်အမေနှင့်မင့်ကို လစ်ဗာပူသွားနှင့်ပြီး ဂရိတ်ဆင်ထရယ်ဟိုတယ်ကစောင့်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ၁၄ ရက်နေ့ည မိုးချုပ်ချုပ်မှာ သူက မင်းတို့ဆီလာဆုံဖို့ ရထားနှင့် ဝေါတလေက ထွက်ခဲ့တယ်။ မနက် ၂ နာရီ သူလစ်ဘာပူ ဗဟိုဘူတာကြီးရောက်တော့ ဘူတာစကြိုပေါ်မှာ ပုလိပ်တွေစောင့်နေကြပြီ ။ အဲဒီမှာအတော်ကလေး ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ခုခံပြီးတော့ သူ့ကို ပုလိပ်တွေစောင့်ဖမ်းပြီး ကေနွန်လမ်း အချုပ်ထောင်ထဲကို ထည့်လိုက်ကြတယ်။ ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူပါ။ အဲဒီတုန်းက စိတ်ထိခိုက်ကြရပုံကို ကျုပ် အခုထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။ အမှုက လူသတ်မှု”

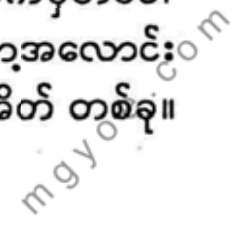
ထိုနောက် မတင်မကျနှင့်ပင် အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စိတ်ညှို့ခံရသူ ပမာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခါးခေါက်၍ထိုင်နေ၏။ ပေါလ်မှာ သင်းအုပ်ဆရာ စကားဆက်ပြောသည်အထိ အသက်ပင် မရှူမိသလောက်ဖြစ်၏။

“စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ညက အင်မတန် ထိတ်လန့် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ဝေါတလေမြို့စွန်က အယ်လဒန်ရပ်

ကွက် အုရှောကုန်း အမှတ် ၅၂ မှာနေပြီး လဲနတ်ပန်းခြံအနီးက ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အသက် ၂၆ နှစ်ရှိတဲ့ မိုနာစပါးလိန်း ဆိုတဲ့ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူနေတဲ့အခန်းလေးမှာ ရက်ရက်စက်စက်အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ သတ်တဲ့အချိန်ကလဲ အင်မတန်တိကျတယ်။ အဲဒီည ၈ နာရီနဲ့ ၈ နာရီ ၁၀ မိနစ် အတွင်းမှာတဲ့။ မိုနာဟာ ၇ နာရီခွဲမှာပြန်လာပြီး ညစာ အနည်းငယ် စားထားဟန် လက္ခဏာရှိတယ်။ စားပြီးတော့ ညဝတ်အင်္ကျီခပ်ပါးပါးကလေး လဲဝတ်။ သေတော့လည်း အဲဒီအဝတ်နှင့်ပဲ။ ည ၈ နာရီလောက်မှာ အဲဒီအိမ်ခန်းရဲ့ အောက်ထပ်က ပရက်စတီ ဇနီးမောင်နှံဟာ အပေါ်ထပ်ဆီက ထူးထူးခြားခြား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့ အသံတွေ ကြားရတယ်လို့ဆိုတယ်။ သူ့မိန်းမက တိုက်တွန်းတာနှင့်ပဲ အဲလဘတ် ပရက်စတီဟာ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားပြီး စုံစမ်းတယ်။ သူက တံခါးကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ခေါက်ပေမယ့် ဘယ်သူမျှ ဘာသံမျှလည်း မကြားရဘူး။ သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လှေကား ခုံထိပ်မှာရပ်ပြီး စဉ်းစားနေတုန်း ပင်မင်းဆိုင်က ကားနှင့် အဝတ်တွေလိုက်ပို့တဲ့ အက်ဒဝပ်ကောလင်းဆိုတဲ့ကောင်လေး၊ အဝတ်ထုပ်ပို့ဖို့ တက်လာသတဲ့။ သူ့အနားကို ကောလင်းရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ တံခါးပွင့်လာပြီး မိုနာအခန်းထဲက လူတစ်ယောက်ဟာ သူတို့လည်း ဧည့်ခန်းထဲ အပြေးအလွှားဝင်ကြည့်ကြတော့ မိုနာဟာ လည်ပင်းပြတ်လုမတတ်ဖြစ်ပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေတာကို တွေ့ကြရသတဲ့။

“ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ၊ မစ္စတာပရက်စတီဟာ အဲဒီအရပ်က အနီးဆုံး ဆရာဝန်ဆီကို ပြေးခေါ်တယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း လိုက်လာရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလကားပါပဲ။ မိုနာဟာ သေနေရှာပြီ တဲ့။ ဒါနှင့် ပုလိပ်တို့၊ မှုခင်းဆရာဝန်တို့နှင့် အတူ ဆွမ်း ဆိုတဲ့ စုံထောက်အင်စပက်တော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကြသတဲ့။ ပထမတော့ လူသတ်သမားဟာ ဘာသဲလွန်စမျှ မချန်ခဲ့သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သဲလွန်စ ၃ ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ ရှက်ဖီးကပို့လိုက်တဲ့ ‘ဝေးတသက်သက်အောင့်မေ့လျက်။ ကိုယ်ပြန်လာရင် ဒဂူရီမှာ ညစာစားကြရအောင်၊ လာမယ်မဟုတ်လား’ လို့စာရေးပြီး အောက်က ဘွန်ဘွန်-လို့ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အရုပ်ကားပို့စကတ်တစ်ခုကို အင်စပက်တော် ဆွမ်းက ဘီရိုထဲမှာ တွေ့ရသတဲ့။

“ ပြီးတော့လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စ မီးကျွမ်းပျက်စီးနေပေမယ့် စက်တင်ဘာလ ၈ ရက် နေ့စွဲတံဆိပ်နှင့် “ ဒီနေ့ည တွေ့မယ် ” ဆိုတဲ့ လက်မှတ်မပါစာတိုကလေး တစ်ရွက်လည်း တွေ့သတဲ့။ နောက်တစ်ခုကတော့ မိုနာအလောင်းနားက ကော်ဇောပေါ်မှာ လည်ပင်းက သတ္တုကွင်းတပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်ခု။

အထဲမှာ ငွေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေစက္ကူ ၁၀ ပေါင်လောက်နှင့် တွေ့ရသတဲ့။ ပရက်စတီနှင့် ကောလင်းတို့ ပြောပြကြတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း သတ်သူတရားခံကိုဖမ်းမိအောင် သတင်းပေးနိုင်သူကို ဆုငွေအမြောက်အမြားပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာတွေ ထုတ်လိုက် သတဲ့။

“နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီအရပ်က ပင်မင်းဆိုင်က အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က သူ့ဆိုင်က မီးပူတိုက်တဲ့ လူဝီဇာဘတ်ဆိုတဲ့ အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပုလိပ်ဌာနကိုခေါ်လာသတဲ့။ အဲဒီလူဝီဇာဟာ ကားနှင့်အဝတ်လိုက်ပို့တဲ့ အက်ဒဝပ်ကောလင်းရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်နှမတော်တယ်။ သူက အချင်းဖြစ်တဲ့ညက ကောလင်းနှင့်အတူ အုရှောကုန်းဘက်ကို လိုက်သွားသတဲ့။ သူက လှေကားမတက်ချင်တာနှင့် လမ်းထိပ်က ရပ်စောင့်နေတုန်းမှာ အိမ်အမှတ် ၅၂ က ထွက်ပြေးလာတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုဝင်တိုးသွားလို့ သူ့မှာ လဲလှ မတတ် ဖြစ်သွားသတဲ့။ သူ့အစစ်ခံချက်မှာ အဲဒီလူရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြတယ်။ ပုလိပ်က အခုဆို လူသတ်သမားကိုမြင်လိုက်တဲ့လူ ၃ ယောက် ရသွားပြီးပေါ့”

သင်းအုပ်ဖလဲမင်းလည်း သူ့စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ပေါလ်အား စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“တချို့ဟာတွေက ပြောဖို့မကောင်းတဲ့ ဟာတွေပဲကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစိတ် မချမ်းသာစရာအရေးအခင်းမှာ သက်ဆိုင်နေတော့လည်း ပြောရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီ မိုနာစပါးလိန်းဆိုတဲ့မိန်းမဟာ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူက ယောက်ျားတကာနှင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ဆက်ဆံပြီး တစ်ယောက်သော သူဟာ ကတော့ သူ့ဆီကိုမှန်မှန်လာနေတဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သတဲ့။ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြပေမယ့် အဲဒီပန်းဆိုင်က မိုနာနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ဖက် မိန်းကလေးတွေအဆိုအရတော့ မသေခင်ကာလအတောအတွင်းမှာ မိုနာဟာ သောကဖြစ်ပြီး စိတ်ငယ်နေတဲ့အသွင်အပြင်ပေါ်နေပြီး တယ်လီဖုန်း ကနေပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒေါသနှင့် အပြစ်ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကြားကြရသတဲ့။ ‘ဒါ ရှင့်တာဝန်ပဲ။ ရှင် ကျွန်မကိုပစ်သွားရင် ကျွန်မ အားလုံးဖော်လိုက်မှာပဲ’ ဆို တဲ့စကားမျိုးတွေ ကြားရသတဲ့။ နောက်ဆုံး သေသူအလောင်းကိုခွဲစိတ်ကြည့်တဲ့အခါ မှာတော့ သေသူဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကို တွေ့ကြရသတဲ့။ သတ်တဲ့အကြောင်းကတော့ ထင်ရှားပြီ။ ဒီမိန်းမကိုသတ်တဲ့လူဟာ ဒီကလေးရဲ့အဖေပဲ ဖြစ်မယ်ပေါ့။ ငြီးငွေ့သွားလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ‘ဖော်လိုက်မယ်’ လို့ ခြိမ်းချောက် တဲ့အခါကျတော့ တွေ့ဖို့ချိန်းချက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်။

“အဲသလို သက်သေအထောက်အထားတွေ ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ပုလိပ်အဖွဲ့ဟာ

သူတို့အလိုရှိတဲ့လူကိုရအောင် သူတို့တတ်စွမ်းသမျှ နည်းမျိုးစုံနှင့် အားထုတ်ကြတော့ တာပေါ့။ ဘွန်ဘွန်လို့ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အရပ်ကားပို့စကတ်ရဲ့ပုံတွေကို သတင်း စာထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြော်ငြာပြီး အဲဒီပို့စကတ်ပို့သူကိုသိကြလျှင် ဝေ့တလေ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားဖို့ နှိုးဆော်တယ်။ မီးရထားဘူတာရုံတို့၊ သင်္ဘောဆိပ်တို့မှလည်း စုံထောက်တွေချပြီး သီတင်းတစ်ပတ်နီးနီး အတော်ကိုပိုက်စိပ် တိုက်ပြီးရှာကြတယ်။ နောက် စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက် ညမိုးချုပ်ချုပ်မှာ ဟယ်ရီ ရောက်ကာဆိုတဲ့ ဘွတ်ကီဒိုင်က စာရေးကလေးတစ်ယောက်ဟာ 'ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် တွေ့ချင်ပါတယ်'ဆိုပြီး၊ အတော်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရာက 'သူ့ အစစ်ခံချင်ပါ တယ်'လို့ ဆိုသတဲ့။ သူက သေသူအမျိုးသမီးနှင့် သူနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့အကြောင်း၊ အခင်းမဖြစ်ခင် တစ်ညက သူနှင့် သေသူ အတူရှိနေခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသတဲ့။ ပြီးတော့ သူက အဲဒီပို့စကတ်ပို့တဲ့လူကို သူသိတဲ့အကြောင်း ဆက်ပြောသတဲ့။ အဲဒီလူဟာ သူနှင့် ဘီလီယက် မကြာခဏကစားဖူးသတဲ့။ ပုံဆွဲလည်း အင်မတန် တော်သတဲ့။ ပြီးတော့ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပို့စကတ်ပုံတွေပါလာတော့ အဲဒီ သူ့ မိတ်ဆွေက စိတ်ပူပန်နေတဲ့ပုံနှင့် သူ့ဆီကိုလာပြီး 'စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်ညက ငါ ဘယ်မှာလဲလို့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကမေးရင် ရှာဂုဟိုတယ်မှာ မင်းနှင့်အတူ ဘီလီယက်ထိုးနေတယ်လို့ ပြောပါကွာ' လို့ လာပြောသတဲ့။

“ဒါဆို လုံလောက်ပြီးပေါ့။ ရာဇဝတ်ဝန်က အင်စပက်တော်ဆွမ်းနှင့်အတူ ရော်ကာပေးတဲ့လိပ်စာအတိုင်း မဆိုင်းမတွသွားကြတော့ သူတို့အလိုရှိနေတဲ့လူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီကမှ လစ်ဗာပူကိုသွားတဲ့အမြန်ညရထားနှင့် လဲနတ်လမ်းဘူတာ က ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတာသာ သိကြရသတဲ့။ ဒီတော့ လစ်ဗာပူမှာ အဖမ်းခံရဖို့တော့ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီလူဟာ မင်းအဖေပါပဲ သားရယ်”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာလည်း သူ့စာပွဲပေါ်ရှိ ဖန်တကောင်းမှရေဖြင့် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို ဆွတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ် လျက်ဆက်ပြောလေသည်။

“အဓိကမျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ အဲလဘတ်ပရစ်စတီဟာ အဲဒီအချိန်မှာ သူကလည်း ဆေးလိပ်ရောင်းတဲ့လူဆိုတော့ ပန်းနာသည်ကိုး။ သူကပန်းနာရောပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတော့ ကျန်တဲ့မျက်မြင်သက်သေ ၂ ယောက်ကိုပဲ ချက်ချင်း လစ်ဗာ ပူကို ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် အင်စပက်တော်ဆွမ်းတို့က ခေါ်သွား၊ ဟိုမှာ လူတစ်ဒါဇင် လောက် တန်းစီပြီးပြတော့ သူတို့က မဆိုင်းမတွဘဲ 'အခင်းဖြစ်တဲ့ညက သူတို့မြင် လိုက်တဲ့ လူပဲ'ဆိုပြီး မင်းအဖေကို ဆွဲထုတ်ပြကြသတဲ့။ သူတို့မှတ်မိပုံကလည်း အတော့်ကို သေချာကြတာပဲ။ အက်ဒဝပ်ကောလင်းကဆိုရင် 'အမယ်လေး။ ဘုရား

ကယ်တော်မူပါ။ အဲဒီလူပါပဲ' လို့ ဆိုသတဲ့။ သူ့နှမကောင်မလေးကလည်း သူ့မှာ အင်မတန်ဝန်လေးတဲ့ကိစ္စကြီး ဆောင်ရွက်နေရတော့ စိတ်တွေ သိပ်ချောက်ချားနေရာ က 'သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူ ဟုတ်ပါတယ်' လို့ ငိုယိုရင်းပြောသတဲ့။

'သတ်တဲ့လူကို လူအများကလည်း သိပ်စိတ်ဆိုးနေကြတော့ အကျဉ်းသမား ရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် သူ့ကို တောင်ဘက်သွားတဲ့ရထားပေါ်က ဘားဘရစ်ဘူတာမှာချပြီး အလုံပိတ်တဲ့အချုပ်ကားနှင့် ဝေါ့တလေအကျဉ်းထောင်ကို ပို့လိုက်ကြရသတဲ့ ပေါလ်ရယ်။ အခု ကျုပ်ပြောပြနေတာတွေဟာ မင့်အဖို့ ရင်နှင့်စရာတွေပဲဆိုတာ ဘုရားသိပါတယ်။ အမှုကို ဝေါ့တလေတရားခုံးရုံး အမတ်ကြီးအိုမန်ရဲ့ရုံးတော်မှာ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ စပြီးစစ်တယ်။ အဲဒီနေ့ရက်တွေတုန်းက တို့တစ်တွေ ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ကြသလဲဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။ အစိုးရရှေ့နေက သက်သေတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း ထွက်ဆိုခိုင်းတယ်။ မင့်အဖေရဲ့သံသေတ္တာထဲရှာကြတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှာ သုံးတဲ့လက်နက်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွမ်းကျင်သူဆေးအမှုထမ်းများက သက်သေခံတဲ့ သင်ခန်းစားတစ်လက်ကိုလည်း တွေ့ကြရသတဲ့။ မီးကျွမ်းပြီး တစ်ပိုင်းပျက်နေတယ် ဆိုတဲ့ သေသူအမျိုးသမီးရဲ့အခန်းထဲက တွေ့တဲ့ စာဟာလည်း လက်ဝဲဘက်လက်နှင့် ရေးတဲ့ မင့်အဖေရဲ့လက်ရေးပဲလို့ လက်ရေးပါရဂူတွေက အစစ်ခံကြတယ်။ သူ့ကို ပန်းဆိုင်ထဲမှာပန်းဝယ်ရင်း မိုနာစပါးလိန်းနှင့် ပြုံးခါရယ်ခါစကားပြောနေတာကို မြင်ကြတဲ့လူတွေ များတယ်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ အမှုစစ်သွားလိုက်တာ သူ အာဂျင်တီးနားကို ထွက်ပြေးဖို့ အားထုတ်တာတို့၊ သူ့ကိုဖမ်းစဉ်က ပုလိပ်ကိုခုခံတာတို့ဟာ သူ့အပေါ် အပြစ် ကြီးလေးစေတော့တာပေါ့။ အဆိုးဆုံးကတော့ ရော်ကာနှင့်ပင်းပြီး အချင်းဖြစ်ည က သူ တခြားမှာရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို လိမ်လည်ပြဖို့ ကြိုးစားမှုပဲ။ သူ့ကို စစ်တဲ့အခါကျတော့လည်း သူဟာ သူ့အတွက်ကိုပဲ အပြစ်ကြီးလေးအောင်လုပ်သလို ဖြစ်ရတယ်။ ရှေ့စကားနောက်စကားလည်း မညီညွတ်၊ စိတ်တိုပြီး တရားသူကြီး ကိုတောင် အော်ဟစ်လုပ်တဲ့အပြင် အချင်းဖြစ်ညက သူ ဘယ်မှာရှိနေတယ်၊ ဘာ လုပ်နေတယ်ဆိုတာတောင် အမြီးအမောက်တည့်အောင် မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီညက သူ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေပါတယ်လို့လည်း ပြောရဲ့။ ဒါပေမယ့် အစိုးရရှေ့နေကစစ်မေး လိုက်တဲ့အခါ သူပြောတာတွေက လူရယ်စရာဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲသလို အမှောင်ထု ထဲမှာ သူ့ဘက်က အလင်းရောင်ဆိုလို့ အဲလဘတ်ပရပ်စတီဆိုတဲ့ သက်သေတစ် ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ပရပ်စတီကတော့ 'မင့်အဖေဟာ အဲဒီအိမ်ခန်းထဲက ထွက်ပြေး သွားတဲ့လူနှင့် တူသလိုလိုရှိပေမယ့် အဲဒီလူဟာ သူပါပဲဆိုတာတော့ သူက ကျွမ်းကျိန်

၂၈

ပြီး မထွက်ဆိုင်နိုင်ဘူး'လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ပရစ်စတီဟာ မျက်စိသိပ်မကောင်း တာရယ်။ ဆစ်ပိုင်းပြီးမေးတဲ့အခါမှာ သူ့ကို ကောလင်းတို့၊ လူဝီဇာဘတ်တို့နှင့်အတူ လစ်ဗာပူကိုခေါ်မသွားတဲ့အတွက် မကျေနပ်တာကြောင့် ဒီလိုထွက်ဆိုတယ်လို့ ယူဆ ကြတယ်။

“တရားသူကြီးရဲ့ကောက်ချက်ကတော့ တရားခံပေါ်မှာ အပြစ်ပုံကျတော့တာ ပေါ့။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၃ နာရီမှာ ဂျူရီတွေ စဉ်းစားခန်းဝင်တယ်။ သူတို့ဝင်သွားပြီး မိနစ် ၄၀ ကြာတော့ ‘တရားခံမှာ အပြစ်ရှိတယ်’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ် ကို ပေးကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တရားစီရင်တဲ့ရုံးခန်းမှာ ကျုပ် ရှိနေတယ်။ မင့်အမေ ကတော့ သိပ်နေမကောင်းဖြစ်နေတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီနေ့က အမတ်ကြီးအိုမန်က ဦးထုပ်အနက်ကြီးကိုစွပ်ပြီး မင့်အဖေကို သေဒဏ်စီရင်ချက်ချလိုက်ပုံကို ကျုပ်ဖြင့် သေသည်အထိ မေ့မယ်မထင်ဘူး။ မင့်အဖေဟာ သူ့ကိုလာပြီးဆွဲခေါ်သွားတဲ့ အစောင့် အကြပ်တွေရဲ့လက်ထဲမှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် ‘ဘုရားခင်ဆိုတာ မရှိဘူး’ ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ကရုဏာဆိုတာတွေ၊ ဘုရားသခင်ကရုဏာဆိုတာတွေဟာ အလာကား။ ကျုပ် ဘာမှမလိုချင်ဘူး’ လို့ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသွားတယ်။

“ပေါလ်ရေ။ ဘုရားသခင်ကို မထီမဲ့မြင်ပြောဆိုသွားတာကတော့ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဆဲသမျှဆိုသမျှ ဘုရားသခင် ကတော့ မဟာကရုဏာတော်နှင့် တုံ့ပြန်ပြလိုက်သလိုပဲ။ ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်ရဲ တဲ့အချိန်၊ သတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲအချိန်မှာမှ ပြည်ထဲရေးဌာနအတွင်းဝန်ကြီးဟာ အဲဒီအချိန်မှာ သတ္တဝါတွေကို သနားစာနာစိတ်တွေဝင်နေလို့လားတော့ မပြောတတ် ဘူး။ မင့်အဖေကို တစ်သက်တစ်ကျွန်းအပြစ်ဒဏ်နှင့် လဲပေးပြီး စတုန်းဟိသ်အကျဉ်း ထောင်ကို ပို့ပေးလိုက်တယ်”

သင်းအုပ်ဆရာ၏စကားပြောသံ တိတ်သွားလျှင် အခန်းတွင်း၌လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ သွားလေတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းမဆုံမိကြရန် မျက်နှာလွှဲထားကြသည်။ ပေါလ်မှာ သူ၏ကုလားထိုင်ထဲ တွင် ခါးခေါက်၍ဝင်လျက်။ သူ့လက်ထဲရှိ စိုထိုင်းနေသောလက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သူ့နဖူးကို သုတ်လိုက်သည်။

“အသက်ရှင်လျက်တော့ ရှိသေးတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်”

“သူ ဟိုကိုရောက်သွားကတည်းက သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြတော့ဘူး ပေါ့”

သင်းအုပ်ဆရာက သက်ပြင်းကြီးချလိုက်သည်။

“ပထမတော့ ထောင်ထဲကဘုန်းကြီးကတစ်ဆင့် ကျုပ်က သူနှင့်တွေ့နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အဲသလိုစီစဉ်တာကို သူက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းလို့ဆိုရလောက်အောင်ပဲ ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်လေတော့ ကျုပ်လည်း ဆက်မလိုက်ရတော့ဘူး ပေါလ်ရယ်။ မင့်အမေကတော့ မင့်အဖေဟာ သူ့အပေါ်မှာ အတော်ရက်ရက်စက်စက်ပြုမူသွားတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ပြီးတော့ မင့်အတွက်လည်း စဉ်းစားရသေးတယ်။ မင့်အကျိုးအတွက်ပဲ သူ့ရဲ့ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ဘဝစာအုပ်ကြီးထဲက ဒီထိတ်လန့်စရာစာမျက်နှာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာတယ်။ သူ အောင်မြင်တာ၊ မအောင်မြင်တာကတော့ အရေးမကြီးလှပါဘူးလေ။ မင်းဟာ ဒီဟာတွေကို သိလာရတဲ့အခါ ကြုံကြုံခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ခိုင်မယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် မင်းကို မဟုတ်တဲ့စကားတွေနှင့် လှည့်စားမထားတော့ဘဲ အားလုံးပြောပြလိုက်ရတာပဲ။ ဒါ အခုပြီးပြီ။ မင့်စိတ်ထဲမှာ အားလုံးရှင်းပစ်လိုက်စေချင်တယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ့်ဖာသာ ဖန်တီးရမယ့်လူ ဖြစ်လာပြီ။ မင့်မှာ နေရမယ့်ရက်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ မင်း ရှေ့ကို ဆက်သွားရမယ်။ အခု မင့်ကို ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ယူဆပြီး ရှေ့ရေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်တွေးရုံတင်မက နောက်နောက်က အကြောင်းတွေကိုပါ မေ့ထားပြီး ဆက်သွားရမယ်။ ဆက်သွားရမယ်”

အခန်း - ၄

ဖလဲမင်း၏ စာကြည့်ခန်း၌ တွေ့ဆုံကြပြီးသည့်နောက် တစ်ပတ်ကြာခဲ့၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေ မာရီယန်ကျမ်းစာသင်တန်းပြီးချိန် ဖြစ်၏။ ကလေးများလည်း ထွက်ခွာသွားကုန်ကြပြီ။ အယ်လာသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံအကောင်းဆုံးကိုဝတ်ဆင်ကာ အပြာရောင်ဖဲပြားကွပ်ထားသော မြက်ဦးထုပ်အသစ်ကိုဆောင်းလျက် ခန်းမကြီးအထွက်မှရပ်၍ ပေါလ်အား စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ ပေါလ်သည် သူ့စားပွဲခုံမှ ခပ်တောင့်တောင့်ထဲခွဲကာ ခုံလွတ်များကိုဖြတ်၍ အယ်လာထံသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဤအလုပ်ကို သူ့အမေအားနှစ်သိမ့်ရုံ သူဝင်လုပ်ခဲ့သည်ဆိုရသော်လည်း အတွေ့အကြုံကိုတော့ သူလည်း သဘောကျပါသည်။ မာရီယန်လမ်းထဲမှ ဉာဏ်ထက်မြက်သည့်ကလေးများ

၃၀

ကိုကြည့်၍ သူ ရွင်ပြုံးရသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့တော့ သူ၏ဦးနှောက်ကလည်း မကြည်မလင်၊ ညစဉ်ညဆက် အအိပ်ပျက်ခဲ့သည်ကလည်း များပြီဖြစ်၍ ယနေ့ သင်တန်း မည်သို့ပြီးသွားသည်ကိုပင် သူ မသိခဲ့။

အယ်လာက သူ့အား အကင်းပါးစွာနှုတ်ဆက်သည်။

“ဒီကနေ့တော့ စန္ဒယားမတီးချင်ပေဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် နေသာတာနှင့် အတော်ပါပဲ။ လမ်းလျှောက်ထွက်ချင်ရင် ထွက်ကြတာပေါ့။”

ခါတိုင်း ယခုကဲ့သို့ တနင်္ဂနွေညနေဘက် လမ်းလျှောက်မထွက်ကြခင် ပေါလ်က ချိုရွှင်သောအမူအရာဖြင့် စန္ဒယားခုံတွင်ထိုင်ကာ အယ်လာ အား တီးပြ ရပြန်၏။ ပေါလ်က စန္ဒယားတီးရာတွင် သာမန်ထက်တော်သည်။ သူ့အကြိုက် မဟုတ်စေကာမူ အယ်လာ ဘာကြိုက်တတ်သည်ကို သိသည်။ အယ်လာ၏ အကြိုက်ကလည်း သိပ်တော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီးမဟုတ်လှ။ ယနေ့အဖို့ကတော့ ဤဖျော်ဖြေမှုမျိုးကို သူ မတတ်နိုင်တော့။ တကယ်ပြောရလျှင် သူ့မှာ လမ်းလျှောက်ပင် မထွက်ချင်တော့။ သို့သော် အယ်လာက သူ့အား အာရုံပြောင်းစေချင်၍ ပြောနေ ခြင်းဖြစ်သည်ဟုအောက်မေ့ကာ ဘာမျှ မကန့်ကွက်လိုက်တော့။

အယ်လာက ပေါလ်၏လက်မောင်းကို မသိမသာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကလေး ဖိ၍ကိုင်ခဲ့၏။ ပေါလ်ကလည်း အော်မိုးပန်းခြံဆီ မှန်း၍ လမ်းအတိုင်းခေါ်လာ ခဲ့သည်။ သူတို့ အနည်းငယ်စော၍နေသေးသော်လည်း ပန်းခြံထဲတွင် လေညင်းခံ လမ်းလျှောက်ကြသူများ အနံ့အပြားရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးများက သူတို့၏ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ပြစားလျက်၊ အမျိုးသားများကလည်း လူကြီး လူကောင်းများဟိတ်ဟန်ဖြင့် ဥပုသ်သည်သဏ္ဍာန်ဣန္ဒြေယူကာ မိမိတို့ကိုယ် မိမိတို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍နေကြ၏။ တွေ့မြင်နေကျ ဤမြင်ကွင်းသည် ပေါလ်အား သည် တစ်ခါတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပင် ဖြစ်စေလျက်ရှိသည်။ ပန်းခြံအဝင်တံခါးများ ကို သူတို့ဖြတ်သွားစဉ် ပေါလ်က ညစ်ထုတ်ရသောလေသံဖြင့် “ဒီနေရာမျိုးကို တယ်မလာချင်ဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ဤစကားကြောင့် အယ်လာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ သို့သော် သူ ဘာမျှ မပြော။ သူ့မှာ လေးလေးနက်နက်ချစ်နိုင်၊ မုန်းနိုင်သော သဘာဝသတ္တိမရှိ သော်လည်း၊ ရှိသမျှသောသူ့အချစ်၊သူ့မေတ္တာကိုတော့ ပေါလ်၏အပေါ်တွင်သာ စုထားခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ သို့သော် သူ့မှာ လူပြောသူပြောကို ဂရုစိုက်ရလွန်း၍ ဤမျှကိုပင် ရဲရဲ ပြခွင့်မရ။ ပေါလ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အယ်လာအား ရင်းနှီးသည့် အဖော်အဖြစ် လက်ခံထားသည့်တိုင်၊ သူ့အမေက တစ်ခါတစ်ခါ ကစားကျီစယ်သလို စကားရိပ်ဖြင့် အားပေးအားမြှောက်လုပ်တတ်သည့်တိုင် အယ်လာနှင့်ဆက်ဆံရာတွင်

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် နေလာခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ဖော်ရွေစွာ နေတတ်သည့် သူ့စရိုက်နှင့် နေရာတကာတွင် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းမှုကပေါ်လွင်လျက် အနေကြုံလှသော အယ်လာတို့၏ စရိုက်အသွင်မတူကြသည်ကိုလည်း သူ သတိပြုခဲ့မိဟန် မတူချေ။ မည်သို့ဆိုစေ၊ အယ်လာကတော့ ဤကိစ္စကို 'သေချာပြီ' သဘောထားလေသည်။ ရှေ့ရေးတွေးကာ စီမံသမျှတို့သည် ဤသဘောထားပေါ်တွင် မူတည်သည်။ ပေါလ်က လူတော်၊ သူက အိမ်ရှင်မကောင်း။ နှစ်ယောက်ပေါင်းသော် သူ့ရောပေါလ်ပါ လူရာဝင်လျက် အခြေအနေတိုးတက်မြင့်မားလာရမည်ဟု မျှော်မှန်းထားသည်။ ယခုပင်လျှင် ပေါလ်သည် ပညာတတ်လူတန်းစားတို့၏အလယ်တွင် တင့်တယ် လျက် နောက်ဆုံးတွင် အထက်လွှာမှထင်ရှားသောအသိုင်းအဝိုင်း၌ သူတို့ ကျင်လည် ကျက်စားနိုင်ကြသည်အထိ သူ၏ဩဇာရိပ်က လွမ်းမိုးစပြုနေပြီကို သူမြင်ရလေ သည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် မကြာမီက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့်ကိစ္စသည် သူ၏ ဂုဏ်မာနကို များစွာထိခိုက်စေလေသည်။ ပေါလ် မည်မျှစိတ်ထိခိုက်ရသည်ကိုလည်း သူ သိပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စကို သူကပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားနိုင်ပါလျက် ပေါလ်က ဘာကြောင့် မထားနိုင်ရမည်နည်း။ ဤကိစ္စသည် သိပ်ထိခိုက်နိုင်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ မေ့ပျောက်နေပြီး ကိစ္စ။ အနည်းငယ်မျှသတိထားနေလျှင် ဘယ်သူမှ တစ်စွန်းတစ်စပင် သိကြမည့်ကိစ္စမဟုတ်ဟု အယ်လာက သဘောထားသည်။ ယခု ပေါလ်က မမေ့နိုင်မပျောက်နိုင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏ ကရုဏာတွင် ဒေါသပါနှောက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေ၏။ သူ့မှာ ထိန်းသိမ်းထား နိုင်သော်လည်း ဒေါသတော့ ရှိသည်။ ပေါက်ကွဲတတ်သောဒေါသမျိုးကားမဟုတ်။ အတွင်းကျိတ် အုံ့ပုံးဒေါသ။ ယခု အခိုက်အတန့်၌ပင် ပေါလ်ကဆက်ပြောလိုက်သည့် စကားများကို ကြားရတော့ သူ့မှာ သူ့ဒေါသကို အတော် ကြိုးစားပမ်းစားထိန်း ထားရလေသည်။

ပေါလ်က သူ့အား အတွင်းကျိတ် နှိပ်စက်လျက်ရှိသော အတွေးများကို ရှက်ရှက်နှင့် ဖော်ထုတ်ပြလိုက်သလို "ကိုယ်ဟာ တစ်ချိန်လုံး အလိမ်အညာတွေနှင့် နေလာခဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်" ဟု သူကဆိုသည်။

"ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘားဂျက်ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လည်း ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်နာမည်ဟာ မက်ထရီ၊ ပေါလ်မက်ထရီ။ ဒီနာမည်ကို မသုံးရင် ကိုယ်ဟာ လူလိမ်လူညာ။ သုံးပြန်ရင်လည်း သွားလေရာမှာ လူတကာက လက်ညှိုးထိုးပြီး 'အဲဒါ မက်ထရီရဲ့သား။ သူ့အဖေက ဘယ်သို့ဘယ်ညာ' နှင့် တီးတိုးပြောကြွ ကဲ့ရဲ့ကြမှာပဲလို့ ကိုယ့်စိတ်က မသန့်။"

အယ်လာက “ပေါလ်ရယ် တော်ပါတော့။ ကိုယ့်စိတ်ကို ဒါလောက်မညှဉ်း ဆဲပါနှင့်တော့။ ဒါ ဘယ်သူမှ သိဖို့လိုတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဖြတ်၍ပြောလိုက် သည်။

ပေါလ်က သူ့ရှေ့က ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ ဆက် လျှောက်ခဲ့ရင်း “လူတွေမသိကြပေမယ့် ကိုယ် သိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ” ဟု ပြောသည်။

“အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်ပေါ့”

“မေ့ပစ်လိုက်ရမယ်။ ဟုတ်လား” ဟု ပေါလ်က မဖြစ်နိုင်သည်ကို ကြားရ သလို ပြန်မေးသည်။

အယ်လာကလည်း စိတ်မရှည်တော့သလို

“ဒါပေါ့။ ဒါ အလွယ်ကလေးပဲ။ ဒီဟာကို မတွေးနှင့်တော့ပေါ့။ ဒီ မက်ထရီဆိုတဲ့လူအကြောင်းကို တစ်ခါတည်း ခေါင်းထဲက ဖျောက်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့” ဟုပြောလိုက်၏။

“ကိုယ့်အဖေကို အဖေမတော်ဘူးလို့လုပ်ရမှာလား”

“အဖေပေမယ့် ဂုဏ်ယူလောက်စရာအဖေလား”

“သူ ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ သူ့အပြစ်ကို သူ ခံရပြီပဲ။ သူ့အသက်တစ်ဝက် လောက်ဟာကို သူ့ခမြာ ထောင်ထဲထည့် အပိတ်ခံနေရရှာပြီပဲ။ လူတွေက သောက် အလကား”

“အယ်လာက မောင့်တစ်ယောက်အတွက်ပဲ စဉ်းစားပါတယ်။ အယ်လာ ရှေ့မှာ အဲသလိုရိုင်းတဲ့စကားတွေ လာပြောမနေပါနှင့်”

“ကိုယ် ဘာမျှမပြောရပါလားအယ်လာ”

“ပြောပါတယ်”

အယ်လာလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့သလို မျက်နှာများ နီမြန်းလျက် “ဒီစကားမျိုး အမျိုးကောင်းသမီးတွေရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ မောင်ဟာ ခွင့်မလွတ်နိုင်တဲ့အပြုအမူမျိုးကို ပြုတာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“အယ်လာက ဘယ်လိုပြုမူစေချင်လို့လဲ”

“ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပေါ့။ ဒီကိစ္စ မောင်နှင့်သက်ဆိုင်သလို အယ်လာနှင့် လည်း သက်ဆိုင်တာပဲဆိုတာ မောင် နည်းနည်းမှနားလည်ပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဪ၊ အယ်လာရယ်။ အခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ ကလေးကို လာလုပ်မနေ စမ်းပါနှင့်”

အယ်လာသည် ပေါလ်အပေါ်တွင် ဩဇာလွှမ်းမိုးလိုသည့်ဆန္ဒပြင်းပြနေရာ

က ယခုကဲ့သို့အပြောခံရသောအခါ နာကျည်းစိတ်များကို ထိန်းသိမ်း၍မရတော့ဘဲ ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ညိုပုပ်လျက်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း ဒေါသမျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာကြသည်။

“မောင် အဲသလိုစိတ်တိုနေရင်တော့ အယ်လာ မောင်နှင့်ဆက်လျှောက်နေစရာအကြောင်း ဘာမျှမရှိဘူးထင်တယ်”

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပေါလ်လည်း အယ်လာအား မထုံတက်သေးကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင်ကား အခြားတွေးစရာတွေ များလျက်ရှိလေသည်။

“အယ်လာသဘောပါပဲ”

သူ့စကားနှင့်သူ ပြန်၍ ‘သဘောပါပဲ’ ဟုအပြောခံရတော့ အယ်လာမှာ သာ၍ဒေါသဖြစ်လာကာ မျက်ရည်များကျမလာစေရန် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။ ပေါလ်ကလည်း သူ့ကိုတားရန် အားမထုတ်သဖြင့်၊ သူက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးကား အပြစ်တင်စရာ၊ စိတ်ဆိုးစရာတို့ကို မေတ္တာဖြင့်သည်း ခံလိုက်ရသည့် အပြုံးမျိုး။ ရှေးကခရစ်ယာန် မိန်းမပျိုကလေးများ ရင်သားကို သံပူညှပ်ဖြင့်ဆွဲ၍ ညှဉ်းဆဲသည်ကိုခံရတော့ ပြုံးသည့် အာဇာနည် သူတော်စင်တို့၏အပြုံးမျိုး။

“ကောင်းပြီလေ။ အခု အယ်လာ ဒီကလှည့်ပြီး အိမ်ကိုပြန်တော့မယ်။ အခုအတွက်တော့ ဒါ နှုတ်ဆက်တာပဲပေါ့။ နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ မောင် ဒီထက် စိတ်ကောင်းဝင်နေလိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်”

အယ်လာသည် ချာခနဲလှည့်ကာ ခေါင်းကို လေထဲတွင်မော့လျက် အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် အပြုခံရသူ၏ပုံဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ ပေါလ်လည်း အယ်လာ ထွက်သွားရာသို့ တစ်ခဏမျှငေးကြည့်ကာ ဘာမျှမဖြစ်လောက်သည့်ကိစ္စနှင့် အထင်လွဲအမြင်လွဲဖြစ်ရသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်၍နေမိ၏။ သို့ဆိုစေကာမူ သူတစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အတွက်ကား များစွာစိတ်သက်သာရာ ရလျက်ရှိ၏။ အယ်လာ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှပျောက်သွားတော့မှ သူလည်း အခြားတစ်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍ထွက်သွားလေ၏။

သူ့အဖို့ အိမ်သို့ပြန်ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် စိုးရိမ်တကြီး အသနားခံနေသည့်အသွင်ဖြင့် သူ့အမေအားတွေ့မည်ကို သူ စိတ်မခိုင်။ စကားတိုးတိုးပြောရခြင်း၊ ဖိနပ်ချွတ်ထားရခြင်း၊ ညနေခင်း အေးအေးလူလူစိတ်ချလက်ချချမ်းသာစွာနေရခြင်း စသည့် အိမ်၏စည်းစိမ်တို့ကို သူ တိမ်းရှောင်ချင်နေသည်။

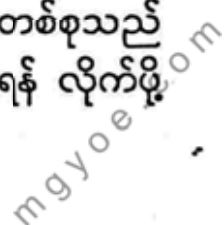
သူ့အမေ၏အပေါ်တွင် သူ သဘောထားတစ်မျိုးပြောင်းလဲလိုက်ပုံမှာ

ဆန်းလှချေတကား။ သို့ရာတွင် အကြောင်းယုတ္တိမရှိဘဲ သူ၏မသိစိတ်က သူ့အဖေ အပေါ်ထားမိသောသဘောထားက ပိုဆန်းလေသည်။ တကယ်ဆိုသော် သူ့အဖေသည် သူ့အား စိတ်မချမ်းသာဖြစ်စေသည့် ရာဇဝတ်ကောင်။ သို့စင်လျက် ပေါလ်သည် သူ့အဖေကို မမုန်းနိုင်။ မမုန်းနိုင်ရုံမက သူ အိပ်၍မပျော်ခဲ့သောညများတွင် သူ့အဖေ ၏အကြောင်းများကိုစဉ်းစားရင်း ထူးထူးခြားခြား သနားကရုဏာသက်၍ နေခဲ့မိလေ သည်။ ထောင်ထဲတွင် ၁၅ နှစ်၊ ဘယ်လိုလူစားမျိုးအတွက်ဖြစ်ဖြစ် ဤအပြစ်ဒဏ်သည် လုံလောက်သင့်ပြီမဟုတ်လား။ ဝိုးတဝါးပင်ဖြစ်ဦးတော့ သူ့စိတ်ထဲတွင်စွဲနေသော သူ၏ကလေးဘဝအကြောင်းများသည် သူ၏ရင်ထဲတွင် ပြည့်လျှံ၍တက်လာပြန်သည်။ တကယ်သိမ်မွေ့လှသော ယုယမှုများ သူ့အဖေထံမှအမြဲရခဲ့ပြီး သူ့အပေါ်တွင် သူ့အဖေ က တစ်ခါတလေမျှ တင်းမာရက်စက်ဖူးသည်ဟု သူ မမှတ်မိခဲ့။ ဤအကြောင်းများ ကို တွေးမိတော့ သူ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ အိုင်၍လာလေသည်။

သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်းပင် မြို့တော်ကြီး၏ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်သော ဒိုနိုဂယ်သဘောဆိပ်ဘက်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းမသိဘဲ ထူးဆန်း သောသူ၏အတွင်းစိတ်ကနိုးဆော်သဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်တုံးကလေးများခင်းသည့် သဘောဆိပ်ကမ်းတွင် ရှုပ်ပွနေသောကုန်ထုပ်များ၊ အိတ်များနှင့် အလုပ်သမား၊ လှည်းတွန်းသမားများ၏အကြားမှာဖြတ်၍ သံလမ်းများ ကိုကျောက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်သူ့လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပင်လယ်ဆီမှ တအိအိချင်းဝင်လာနေသော ညနေခင်းမြူမှုန်များသည် ဆိပ်ကမ်းဘက်ရေနက်ဆီမှတက်လာသော ဆားရေငွေ့တို့နှင့်ရောကာ သဘောရွက် တိုင်များ၊ ဝန်ချီစက်များကို မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်စေလျက်ရှိ၏။ အပြင်ဘက်ရေကာတာရိုး ဆီမှ မြူအန္တရာယ်အချက်ပေးဥဩသံသည် ကြေကွဲဘွယ်ရာ မြည်စပြုလျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကုန်ရုံများအကြားရှိ ကုန်ထုပ်ပုံများက ရှေ့ကဆီးနေသဖြင့် သူလည်း ကုန်ထုပ်သေတ္တာတစ်ခုပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင်ကား ကုန်သဘောခပ်အိုအိုကလေးတစ်စင်းသည် ဒီရေကိုစောင့်၍ ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ ထိုသဘောကလေးမှာ အိုင်ယာလန်ရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ အိုင်ယာလန်နှင့် အင်္ဂလန် ကူးသန်းနေသော 'အဗိုကာမြစ်ဝှမ်း' အမည်ရှိသော ကုန်တင်သဘောကလေးဖြစ်သည်ကို သူ မှတ်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဤကုန် သဘောကလေးသည် ကုန်းပတ်စီးခရီးသည်များ တင်ဆောင်သွားလေ့ရှိ၏။ ကုန်း ဘောင်ထိပ်တွင်ကား ပစ္စည်းပစ္စယဝန်စည်စလယ်များနှင့် ယောက်ျား၊မိန်မတစ်စုသည် အင်္ဂလန်ပြည် လင်ကွန်ရှားယားလယ်ကွင်းများသို့ အားလူးကောက်သွားကြရန် လိုက်ဖို့ သူများအား နှုတ်ဆက်လျက်ရှိကြ၏။

ပေါလ်သည် ထိုနေရာတွင်ထိုင်ရင်းက သူ့ပတ်လည်တွင် မြူအန္တရာယ်အချက် ပေးဥဒြသံကိုလည်းကြားရလျက် သင်္ဘောကလေးကို စူးစိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။ သူ၏ ရက်အားများလည်း စ၊ခဲပြီ။ နွေရာသီသင်တန်းအတွက် အစီအစဉ်ကလည်း ပျက်သွား ပြီဖြစ်ရာ သူ့မှာ အားလပ်ချိန်တွေ အများကြီးရှိနေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သူ့စိတ်ထဲတွင် ကံကြမ္မာကဖန်တီးလာသလို ထူးထူးခြားခြားလှုပ်ရှား၍လာခဲ့သည်။ လှုပ်ရှားသည့်အတိုင်းပင် သူသည် အိတ်ထဲမှ သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကိုဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး စာ ၂ ကြောင်း ရေးလိုက်၏။

ရက်အနည်းငယ် ခရီးထွက်သွားသည်။
စိတ်ပူမနေနှင့်။

ပေါလ်

စာရွက်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ခေါက်ကာ ကျောဘက်တွင် သူ့အမေ၏ လိပ်စာ ရေးလိုက်၏။ ရပ်ကြည့်နေသူများထဲမှသူငယ်တစ်ယောက်ကို လက်ပြ၍ခေါ်ကာ စာရွက်ခေါက်ကလေးနှင့်အတူ စာသွားပို့ဖြစ်စေရန် ဒင်္ဂါးတစ်ပြားပါ ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် သူ ထိုင်ရာမှထကာ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ၏လက်မှတ်ရုံဆီသို့လျှောက်သွားပြီး ဟိုးလီဟက်ဒ်သို့ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို သျှိလင်အနည်းငယ်ဖြင့် ဝယ်လိုက်၏။ သူ ကုန်းပေါင်ပေါ်ကို ရောက်တော့ သင်္ဘောမှာ ကျောက်နုတ်၍ပင် နေပြီဖြစ်၏။ ထိုနောက် တစ်ခဏကြာသော် လေးလံသောကြိုးကြီးတစ်စင်းသည် ရေထဲသို့ ကျ သွားသည်။ ထိုနောက် စက်သံ တဂျုတ်ဂျုတ်မြည်ကာ ရှေးကျလှသော ကုန်တင် သင်္ဘောကလေးလည်း ပင်လယ်ဘက်သို့ တအိအိတလှုပ်လှုပ် ထွက်ခွာခဲ့လေတော့ ၏။

အခန်း - ၅

ဟိုးလီဟက်ဒ်ဆိပ်ကမ်းသို့ အဓိကသင်္ဘောဆိုက်ကပ်မိတော့ နောက် တစ်ရက် နံနက် ၆ နာရီဖြစ်ပြီး မိုးသည်းထန်စွာရွာလျက် ရှိလေ၏။ တောင့်နေ အောင် ချမ်းအေးလျက်ရှိသောပေါလ်သည် ကမ်းသို့တက်ကာ သံလမ်းများကိုဖြတ်၍ မီးရထားဘူတာဘက်သို့ လာခဲ့၏။ တောင်ဘက်သို့ထွက်မည့် ရထားထွက်ရန်

အချက်ပေးတော့ ပေါလ်လည်း ဘူတာရုံစားသောက်ခန်းတွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို အပြေးအလွှားသောက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသောစားပွဲထိုးအား ပိုက်ဆံပေးပြီး တတိယတန်းတွဲတစ်တွဲ၏ ချောင်ကျနေရာသို့ အပြေးအလွှားတက်ခဲ့၏။ ထိုနောက် စက်ခေါင်းဆီမှဥဩမှုတ်သံကြားရကာ ရထားလည်း တရွေ့ရွေ့ထွက်စပြုလေတော့သည်။

ခရီးကား ရှည်လျားလှ၏။ ရှုရှုစောစောနှင့် ဂလောက်စတာတို့ကို ဖြတ်၍လာရသည်။ လမ်းဆုံဘူတာ ၂ ခုတွင် ရထားပြောင်း၍စီးရသဖြင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီမပါသောပေါလ်မှာ ရွဲရွဲစိုလေတော့သည်။ ဤသို့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ကသိကအောင့်ဖြစ်ရလျက်ရှိသည်တွင် သူ၏စိတ်ဓာတ်က ပို၍တင်းမာ၍လာခဲ့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် မှန်မှိုင်း၍နေသလိုပင် ရထားသည် မြို့စွန်ပြည်နား စားကျက်ကွင်းရှုခင်းများမှ လွန်ကာ တောခေါင်ခေါင်နေရာများသို့ ရောက်လာ၏။ ခြံစည်းရိုးခတ် ၄ ထောင့်လယ်ကွင်းများအစား ကျောက်ကုန်းချုံပုတ်တောများကို တွေ့မြင်လာရသည်။ ထူးထူးခြားခြား မားမားမတ်မတ် အစုလိုက်အဝိုင်းလိုက်ထောင်လျက်ရှိသည့် ရှေးရှေးက ကျောက်တုံးကျောက်တိုင်မြင့်ကြီးများကိုလည်း သူမြင်ခဲ့၏။ အနောက်ဘက်ထင်းရှူးတော၏အထက်ဆီ၌ တိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ရေတံခွန်အဖြာဖြာစီးကျလျက်ရှိသော တောင်ပြာတန်းကြီးများကို မြင်ရသည်။ တဂျုတ်ဂျုတ်ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသော ရထားဆီသို့ ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ လေပြင်းတစ်ချက်ငွေ့လိုက်သည်။ ထိုနောက် ရထားလမ်းအကွေ့တွင် ကမ်းပါးမြင့်ကြီးများအား ရေလှိုင်းများ ရိုက်ခတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရထားသည် ညနေ ၄ နာရီထိုးခါနီးတွင်မှ လွင်တီးခေါင်ကုန်းမှ ဘူတာငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ဆိုက်လေသည်။ ဤဘူတာကား ပေါလ်၏ခရီးဆုံး ပေတည်။ ဘူတာကလေး၏တစ်ခုတည်းသောစင်္ကြံပေါ်၌ကား လူမရှိသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ ဘူတာအဝင်အထွက်အပေါက်တွင်ကား လက်မှတ်သိမ်းသည့်အမှုထမ်းတစ်ယောက်သာရှိ၏။ သူ၏လက်မှတ်ကို ထိုအမှုထမ်းအားပေး၍ ဘူတာထဲမှထွက်ခဲ့တော့ သူ၏နားထင်တို့သည် သွေးတိုးလျက် တဒိန်းဒိန်းမြည်လျက်ရှိ၏။ လက်မှတ်သိမ်းနေသူအား အကျဉ်းထောင်သို့သွားသောလမ်း မေးရန် စိတ်ကူးထားသော်လည်း သူ့နှုတ်ကပြောမထွက်နိုင်သဖြင့် ဆေးဖြူသုတ်တံခါးငယ်မှ တိတ်ဆိတ်စွာပင် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ မေးရန်မလိုတော့ပါ။ အပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မြေနီကွင်းလပ်၏တစ်ဘက်၌ မိုးရေစိုစွတ်သောချုံပုတ်ကုန်း။ ထိုချုံပုတ်ကုန်း၏နောက်တွင် ကြံခိုင်မြင့်မားလှသော နံရံတံတိုင်းမှောင်မှိုင်းမှိုင်းကြီးများကာရံထားသည့် စတုန်းဟိသံအကျဉ်းထောင်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်နေရပြီဖြစ်လေသည်။ ပေါလ်သည် ချုံပုတ်ကုန်းကိုကွင်း၍သွားသော လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်တံတိုင်းကြီး၏အနီးသို့ ရောက်လေလေ၊ သူ့မှာ သွေးတိုး မြန်လေလေ ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ခြောက်သွေ့လျက်၊ ရင်မှာလည်း တင်းကြပ်လျက် မူးတီးမူးဝေ ဟာတီးဟာတာဖြစ်နေ၏။ ပေါင်မုန့်အသားညှပ်တစ်ခုနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှတစ်ပါး တစ်နေ့လုံး ဘာမျှမစားခဲ့ရ။ ကုန်းတက်ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ပုကလေးတစ်ပင်ကိုမှီ၍ အမောဖြေရသေး၏။ သူ့ရောက်နေ ရာ ကုန်းမောက်ကလေးက လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် အနောက်ဘက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိ ရှိသော ကောင်းကင်တစ်ခွင်ကိုနောက်ခံထားလျက် ထောင်၏အနေအထားအသေး စိတ်တို့ကို မြင်နေရလေသည်။

အဆောက်အဦးကြီးကား ပြုတင်းတံခါးမျှမရှိအောင် ပိန်းပိတ်နံရံများဖြင့် သံချွန်တပ် မောင်းချသံတံခါးကြီးတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ထောင့် ၄ ထောင့်တွင် စွန်များဝဲနေသည့်ပမာ အစောင့်မျှော်စင်များရှိလေရာ မတ်စောက်သောကျောက်ဆောင် ကြီးတစ်ခုနှင့် လည်းကောင်း၊ အလယ်ခတ် ခံတပ်ကြီးတစ်ခုနှင့် လည်းကောင်း တူနေပေတော့သည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား ထောင်ဝါဒါများ၏ အိမ်တန်းလျား ၂ တန်းအပြင် အလုပ်ရုံများ၊ တဲကြီးများရှိ၏။ ပတ်ပတ်လည်တွင်ကား လွင်တီးခေါင် ကန္တာရ၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရှုခင်းပေတည်း။ အပေါ်ကထိပ်အုပ်တွင် သံချွန်များတပ်လျက် လူမတက်နိုင်လောက်အောင်မတ်စောက်သော နံရံတံတိုင်းကြီးများ ကာရံထားသည်။ အတွင်းဘက်တွင်ကား ဧရာမအနာကြီးများပေါက်နေသည့်အလား ကျောက်တူးရာ တွင်နီနီကြီး ၃ ခုကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ဤကျောက်တွင်းတစ်ခု၌ကား အကျဉ်း သမားအုပ်စုအချို့သည် ခပ်မွဲခြောက်ခြောက်ပရွက်ဆိတ်ကလေးများပမာ အလုပ် လုပ်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့အား အပြာရောင်ဝတ်စုံဆင်ထားသည့် ဝါဒါ ၄ ယောက်က သေနတ်ထမ်းကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်ကာ ခြိမ်းချောက်စောင့်ကြပ်လျက် ရှိ၏။ ပေါလ်သည် တစ်ယောက်သောအကျဉ်းသမားအား အာရုံစိုက်၍ကြည့်နေမိ သည်။ သိုးထိန်းတစ်ယောက်သည် သူ၏ခွေးနှင့်အတူ ကုန်းစောင်းကိုတက်လာသည်။ သိုးထိန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ဤပတ်ဝန်းကျင်၏သဘာဝကြောင့်လားတော့ မသိ။ လျှို့ဝှက်ဟန်၊ သိုသိပ်ဟန်ရှိ၏။ သူသည် ပေါလ်၏အနီး၌ သူ၏တုတ်ကောက်ကို ထောက်၍ နားလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများတွင် မသင်္ကာ အသွင်များ ပေါ်လျက် ရှိ၏။

အတန်ကြာမှ သူက “ကြည့်စရာ မကောင်းလှပါဘူးဗျာ” ဟု စကားစ၍ ပြောသည်။

ပေါလ်ကလည်း စိတ်မပျံ့တပါ “အေးဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။ သိုးထိန်းက ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်သည်။

“ဒီနေရာကတော့ တကယ့်ကို ကပ်သင့်တဲ့နေရာပဲဗျ။ ကျုပ် သိတာပေါ့။ ကျုပ် ဒီမှာနေလာတာ အနှစ် ၄၀ လောက်ရှိပြီပဲ” ဟုဆိုသည်။

“အရင်လထဲတုန်းက ထောင် ထတယ်။ အကျဉ်းသမား ၅ ယောက်နှင့် ဝါဒါ ၂ ယောက် သေတယ်။ ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ဒီလိုတော့ဒီလိုပဲ။ ငြိမ်သက်ပြီး အပြင်ဘက်က ဘာမျှသိရတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်း၊ ကျုပ်တို့ အခု ဒီမှာစကားပြောနေရင်တောင် ဟောဟိုမျှော်စင်ပေါ်ကအစောင့်က မှန်ပြောင်းတစ်လက် နှင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအကုန် လိုက်ကြည့်နေပြီဗျ”

ပေါလ်က တစ်ချက်တုန်သွားသည်ကိုထိန်းလိုက်ရင်း သူ့ခေါင်းထဲတွင် ထိပ်ဆုံးကရှိနေသောမေးခွန်းတစ်ခုကို အရဲစွန့်၍မေးလိုက်၏။

“ဧည့်သည်တွေခွင့်ပြုတာ ဘယ်နေ့လဲဗျ”

သိုးထိန်းက ပေါလ်အား လှောင်ပြောင်သလိုရယ်ရင်း “စတုန်းဟိသ်မှာ ဧည့်သည်တွေခွင့်ပြုတဲ့နေ့ရယ်လို့ ဘယ်ရှိမှာလဲဗျ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် ရုတ်တရက် ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို ချက်ချင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆည်လိုက်ကာ “ဟာ၊ ဘယ်နှယ်။ တစ်ရက်ရက်မှာတော့ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို တွေ့ခွင့်ပေးရမှာပေါ့။ မပေးဘူးလား” ဟု တအံ့တဩ မေးလိုက်မိ၏။

သိုးထိန်းက “ဘယ်ကလာ ဧည့်သည်ရှိမှာလဲဗျ။ မရှိပါဘူး” ဟု တိုတို တောင်းတောင်းပြောလိုက်ပြီး၊ တစ်ခါမျှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေပြဖူးဟန်မတူသောသူ၏ မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ကာ “ဒီထောင်ထဲကို ကျုပ်တို့ဝင်လို့မရသလို သူတို့လည်း အပြင် ကို ထွက်လို့မရဘူးဗျ။ ကဲ၊ သွားလိုက်ဦးမယ် ဆရာလေး” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုနောက် သူ့ခွေးကို လေချွန်၍ခေါ်လိုက်ပြီး ပေါလ်အား နောက်ဆုံးတစ် ချက်ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ပေါလ်သည် မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်လေသည်။ သူ၏ကြီးမားသောမျှော်လင့်ချက်တို့သည် မြေသို့ကျကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာပြိုကွဲခဲ့လေပြီ။ ဧည့်သည်မရှိ။ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရ။ သူ့အဖေကို သူ မတွေ့နိုင်တော့။ စကားလေးတစ်ခွန်းတလေမျှ မပြောရတော့။ သူ တစ်လမ်းလုံးစိတ်ကူးလာခဲ့သလို လုပ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့။ သူ တကယ့်အကျဉ်းထောင်ကြီးကိုရင်ဆိုင်မိတော့ သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးမား စွာဖြင့် အရူးလို ထကာ ဤနေရာသို့လာခဲ့ရသည့်ခရီးသည် အချည်းနှီးပါတကားဟု သူ သိမြင်ရလေပြီ။

သူက ဤနေရာမှာပင် တရစ်ဝဲဝဲရှိစဉ် အမှောင်ထုသည် တရိပ်ရိပ်ကျလျက်

ရှိသည်။ ထောင်ဆီမှ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုဖြိုခွင်းလျက် သေသူတို့အတွက် ရေစက်ချအမျှ ဝေနေသည့်အလား ဖြည်းဖြည်းနှင့် လေးလေး ခေါင်းလောင်းတီးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင်း အကျဉ်းသားတို့သည် မိမိတို့၏အလုပ်များကိုရပ်လိုက်ကြပြီး အစောင့်များကကွပ်ကဲလျက် တန်းစီကာ ထောင်ကြီးဆီသို့ တအိအိတလှုပ်လှုပ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထောင်ကြီးမှ သံချွန်တပ်မောင်းချတံခါးကြီးကို သူတို့ဝင်ရန်အတွက် အထက်သို့ဆွဲတင်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ဝင်ပြီးသောအခါ ပြန်ချထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး၌ ကြည်လင်သော အလင်းရောင်ဆို၍ ဘာမျှမရှိတော့။

ပေါလ် ရင်ကျိုးရလေပြီ။ သူသည် သောကဖြစ်ရခြင်း၊ ရင်နာရခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ရခြင်းတို့ကြောင့် အသံထွက်အောင်ပင် ငိုကြွေးမိတော့သည်။ သူ၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပူများသည် သူ၏ပါးပြင်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ ထိုနောက် သူသည် ဤ အမင်္ဂလာချုံပုတ်ကုန်းမှ မီးရထားဘူတာဘက်သို့လှည့်ကာ မမြင်မကန်းလျှောက်၍ပြန်ခဲ့လေ၏။

အခန်း - ၆

ဝေါ့တလေမြို့အစွန်ရှိ အယ်ယားလမ်းနှင့် အယ်လဒန်လမ်းထောင့်တွင် အဲလဘက်ပရပ်စတီ မြန်မာပြည်ဆေးလိပ်များတင်သွင်းသူ ဟူ၍ အရောင်မှိန်လျက်ရှိပြီဖြစ်သော ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသည့် ဆေးလိပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ဤဆိုင်မှာ ရှေးဆံလှသော်လည်း နာမည်ကြီးသည့်အသွင်၊ ခိုင်ခံ့သည့်အသွင်ဖြင့် မှန်ပြတင်းကျယ် ၂ ခု ရှိသည်။ တစ်ခုတွင် ဆေးလိပ်များ၊ နှာမှုန့်များ၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ်ဆေးတံများနှင့် အကောင်းစားဆေးတံသောက်ဆေးများကို ဣန္ဒြေရပြသထားပြီး၊ အခြားတစ်ခုမှာ အလယ်ကရွှေရောင်ကွပ်ထားသည့် အပေါက်ဝိုင်းကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက သူ၏နာမည်ကျော် ရော်ဘင်ဟုဒ်လက်လိပ်စီးကရက်များ ထိုင်လိပ်သည့်ခုံကို မှန်အမှုန်ဖြင့် ကွယ်ထားသည်။

ဥန်လအတွင်းတစ်နေ့ မွန်းတည့်ခါနီးတွင် မစ္စတာပရပ်စတီသည် အပေါ်အင်္ကျီများကိုချွတ်လျက် ရုပ်အင်္ကျီဖြင့် ရှေ့ကအဝတ်စည်းကာ သူ၏ဆေးလိပ်ခုံတွင်

ဝန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

ထိုင်ပြီး စပယ်ရှယ်ဆေးလိပ်များကို ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်စွာ လိပ်လျက်ရှိ၏။ သူကား အသက် ၆၀ ကျော်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ခပ်သေးသေး၊ နှာခေါင်းပွပွ၊ အသားနီနီ လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့မှာ ဆံပင်ဖြူကလေးတစ်ဆုပ်မှလွဲ၍ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ပြောင်လျက်ရှိရာ ခေါင်းပြောင်ထိပ်တည့်တည့်တွင် ဆီးသီးလုံးခန့်ဖဲ့ရှင်ကြီးတစ်လုံး ရှိ၏။ သူ၏ကျိုးတိုးကျဲတဲကျင်စွယ်များနှင့် လက်ချောင်များမှာ ဆေးချေးစွဲ၍ ဝါနေ၏။ သူသည် ငွေကိုင်းမျက်မှန် တပ်ထား၏။

ဆေးလိပ်လိပ်သည့်ခုံတွင်ထိုင်ရင်း မှန်မှန်ပြုတင်းအပေါက်ဝိုင်းကလေးမှနေ၍ မစ္စတာပရပ်စတီသည် အပြင်ဘက်ဆိုင်ရှေ့၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက်၊ ဆိုင်ထဲဝင်လာမည်လုပ်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလိုက်ဖြစ်နေသော ဦးထုပ်မပါသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အား မသင်္ကာသလို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်၍နေခဲ့သည်မှာ မိနစ် အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုလူငယ်သည် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော်လည်း ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ရှိဟန်ဖြင့် လမ်းကိုအပြေးဖြတ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ အတင်းဝင်လာခဲ့၏။ လူငှားမထားသော မစ္စတာပရပ်စတီလည်း ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်း စွာထလိုက်၏။

“ဆိုဗျ” ဟု သူက မေးလိုက်၏။
 “ကျွန်တော် မစ္စတာအဲလဘက်ပရပ်စတီကို တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ။ ဟိုဟို၊ သူ အခု အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးရင်ပေါ့ခင်ဗျာ”

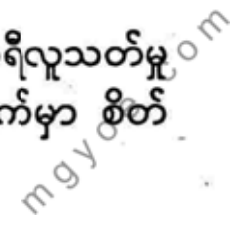
ဆေးလိပ်ပိုင်ရှင်သည် ဧည့်သည်အား ခပ်ချဉ်ချဉ်ပြုံးပြလိုက်၏။
 “ကျုပ်သိရသလောက်တော့ သူဟာ အသက်ရှင်လျက်ရှိပါသဗျ။ အဲလဘက်ပရပ်စတီဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ”

လူငယ်သည် ရေခဲပင်လယ်ထဲသို့ငုပ်ရတော့မည့် ရေငုပ်သမားကဲ့သို့ ပင့်သက်တစ်ချက် အားရအောင်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ပေါလ်မက်ထရီပါ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဤနာမည်ကို ပီပီသသပြောလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့မှာ အကြီးအကျယ်စိတ်သက်သာရာရသွားသလို နှုတ်၊ လျှာလည်း သွက်လာသည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ မက်ထရီပါ” ဟု ဆိုကာ သူက စာလုံးပေါင်းပြသည်။
 “နာမည်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဒီနာမည်နှင့်ပတ်သက်လို့ ဘာများမှတ်မိလဲလို့”

စီးကရက်ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာအမူအရာမှာ မပြောင်းလဲချေ။ သို့သော် သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။

“ဒီနာမည်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကျုပ်က ဘာမှတ်မိရမှာလဲ။ မက်ထရီလူသတ်မှုဆိုတာတော့ မှတ်မိတာပေါ့။ မင်းသိချင်တာ အဲဒါလား။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ စိတ်

မချမ်းသာစရာအကောင်းဆုံးအချိန်ကို ကျုပ် ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါနှင့် မင်းနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ရိုးစစ်မက်ထရီရဲ့သားပါ”

မျက်နှာကျက်နိမ့်နိမ့်ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ အဖိုးကြီးလည်း ပေါလ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက် သူ့ရှေ့က ကောင်တာ ပေါ်တွင်တင်ထားသည့် နှာမှုန့်ဗူးကိုယူ၍ဖွင့်ကာ နှာမှုန့်တစ်တို့ကို သူ၏ နှာခေါင်းဝ သို့ပွတ်၍ ရှူလိုက်၏။

“မင်း ကျုပ်ဆီကို ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် မ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာရတာက ဒီလိုပါ”

ပေါလ်သည် သူ စတုန်းဟိသ်သို့ထွက်လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ကြိုးစား၍ရှင်းလင်းပြောသည်။ ပြီးမှ “ကျွန်တော်ဒီကိုမနက် က ရောက်ပါတယ်။ ဘဲလဘတ်ကိုကူးတဲ့ သန်းခေါင်သင်္ဘောအမိ ဒီက ည ၉ နာရီရထားနှင့် ပြန်ရပါမယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုများ သိသွားရမလားလို့။ ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါ။ သက်ညှာနိုင်တဲ့အကြောင်း အချက်ကလေးတို့ ဘာတို့ပေါ့ခင်ဗျာ။ အဲသလိုဆိုရင် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်သွားတောင် စိတ်သက်သာရာရမလားလို့ ဦးဆီကို လာခဲ့တာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမှုတစ်ခု လုံးက သက်သေတွေထဲမှာ သူ့ဘက်က ကောင်းကောင်းထွက်တာက ဦးတစ်ယောက် ပဲဆိုလို့” ဟု အပြီးသတ်လိုက်၏။

ပရပ်စတီက စိတ်တိုသွားဟန်ဖြင့် “သူ့ဘက်က ကောင်းကောင်းထွက်ဆို တယ်ဆိုတာက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ မင်းက ဘာကို သိချင်တာလဲ” ဟု ကန့်ကွက်သလို ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန် ကျွန်တော် မသိဘူး” ဟု ပေါလ်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက် ၏။ ခဏမျှနားနေပြီးသော် သူသည် ပခုံးကိုမတ်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့လှည့်လိုက်၏။ သူ၏အသံမှာ တည်ငြိမ်နေ၏။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်။ ဦးကို လာပြီးဒုက္ခပေးရတာ အားနာပါတယ်။ အခုလို လက်ခံစကားပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ လှည့်ထွက်သွား၍ တံခါးမရောက်မီ လမ်းခုလတ်တွင် “ဟေ့၊ နေဦး” ဟု တိုဆတ်ဆတ်အမိန့်ပေးသံကြောင့် သူ ရပ်နေလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း ပရပ်စတီထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းပြန်လျှောက်ခဲ့၏။ ပရပ်စတီ လည်း ပေါလ်၏ရယ်ရွှင်ပျသောမျက်နှာဆီမှ ရွံ့စက်များပေးနေသော ဘောင်းဘီဖျား အထိ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် နှာဗူးထဲမှ နှာတို့၍ ရှူပြန်၏။

“မင်းကလည်း တယ် အရင်လိုနေသကဲ့ကဲ့။ အကြာကြီးနေမှ ဖြုန်းဆိုရောက် လာပြီး အခုပဲပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ မင်းဟာ မီးခြစ်လာဝယ်တယ်များ အောက်မေ့နေ သလား။ ငါ့လခွီးတဲ့မှ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်ကအကြောင်းကို ငါက ၁၅ မိနစ်နှင့် ပြောနိုင်ပါ့မလားကွ”

“ဒီလိုဆို ဦး ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှမပြောပြနိုင်ဘူးဆိုပါတော့”

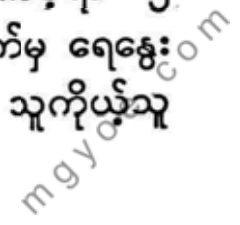
“ဟ၊ ငါက ဘာပြောနိုင်ရမှာလဲငါ့လူရ”

ပေါလ်ကပြန်မပြောနိုင်မီ ဆိုင်တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံကြားရပြီး ဈေးဝယ် တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဆေးတံသောက်ဆေးတစ်အောင်စ ဝယ်ပြီး ထိုလူ ထွက်သွားတော့မည်အပြုတွင် ပရပ်စတီ၏နောက်ဖောက်သည် လူခပ်တောင့်တောင့် တစ်ယောက် ဝင်လာပြန်၏။ ထိုလူသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ရွေးချယ်၍ မီးညှိသောက်ကာ ချက်ချင်းမပြန်သေးဘဲ ပရပ်စတီနှင့် အာလာပသလ္လာပပြောနေ ပြန်လေသည်။ ပရပ်စတီလည်း ပေါလ်ထံသို့လာကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် “နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာတော့ ငါ့ဆိုင်က အလုပ်များတယ်ကွ။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ ပြောစရာ သိပ်ရှိတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမျှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆိုင်ကို ၇ နာရီတိတိမှာ ပိတ်တယ်။ မင့်ရထားက ၉ နာရီမှာ ထွက်မယ်ဆိုတော့ မင်း ငါ့အိမ်ကို ၇ နာရီခွဲလောက် လာပါလား။ မင်းမသွား ခင် ငါ ကော်ဖီတိုက်လိုက်ပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောပြီး ပေါလ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ် ခုတွေးတောနေသလို အမူအရာပေါ်လာပြီး “ဦးရဲ့အိမ် ဆိုတော့” ဟု မေးသလိုဆိုလိုက် ၏။

ပရပ်စတီကခေါင်းညိတ်ကာ ခပ်ဆန်းဆန်းကလေးပြုံးလျက် မျက်စိကို မှေးထားကာ “အဲဒီ အိမ်မှာပါပဲ။ ၅၂ အုရောကုန်း။ အိမ်ကလည်း အဲဒီမှာပဲ။ ငါကလည်း အဲဒီမှာပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုနောက် ပရပ်စတီလည်း ဈေးဝယ်သူထံပြန်သွားသဖြင့် ပေါလ်လည်း ဆိုင်ထဲမှာ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပေါလ်သည် လွန်ခဲ့သည့်ညက ဘူတာရုံက သစ်သား ခုံပေါ်တွင်အိပ်ခဲ့ပြီး ဘာမျှလည်း မစားခဲ့ရသေးသဖြင့် အားနည်းပင်ပန်းကာ ယခု ပရပ်စတီ၏ဆိုင်မှထွက်ခဲ့တော့ လမ်းလျှောက်ရင်းပင် မနက်က သူ မြို့လယ်မှ ထွက်လာခဲ့စဉ် လမ်း၌ ဝိုင်အမ်စီအေ တည်းခိုဆောင်တစ်ခုမြင်ခဲ့သည်ကို သတိရလိုက် ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဓာတ်ရထားအဝါတစ်စီးပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ခဲ့ရာ ၅ မိနစ်ကြာသော် ထိုတည်းခိုဆောင်သို့ ရောက်လေ၏။ ဤနေရာသို့ရောက်မှ ရေခဲခွေး ခပ်၍ချိုးကာ သူ၏ အဝတ်အစားကလေးများကို သပ်ရပ်အောင်ဖိးလျက် သူ့ကိုယ့်သူ

လည်း သန့်စင်အောင်ပြုပြင်ရတော့၏။ ထိုနောက်တွင် ဟင်းချိုတစ်ခွက်၊ အသားကြော်ပူပူတစ်တုံးနှင့် ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကို ကောင်းစွာစားလေ၏။

အချိန်ကလည်း ၂ နာရီသာ ရှိသေးသည်။ ပေါလ် အားအင်ပြည့်ဖြိုးကာ စားသောက်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ပရပ်စတီနှင့်ချိန်းထားသည့်အချိန်မတိုင်မီ ဘာလုပ်ရလျှင်ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသည်။ တည်းခိုဆောင်စာရေးအား တစ်စုံတစ်ခုကို စုံစမ်းလိုက်ပြီးနောက် လူသွားလူလာရှုပ်လှသော လဲနာဒ်လမ်း၏လူသွားလမ်းပေါ်မှ ၁၀ မိနစ်ခန့်လျှောက်လာကာ ကင်တန်အဆောက်အဦးဘက်သို့ဖြတ်ကူး၍၊ မြို့တော်လူထုစာကြည့်တိုက်ဆင်ဝင်အောက်မှဖြတ်၍ အထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။

အတွင်းသို့ရောက်လျှင် ပေါင်းကူးခုံးမိုးအမြင့်ကြီးများ၏အောက်၌ သတင်းစာဌာနစိတ်ကို ရှာ၍လာခဲ့၏။

“ဝေါ့တလေမှာ နာမည်အကောင်းဆုံးသတင်းစာရဲ့နာမည်ကို ပြောနိုင်ပါသလားခင်ဗျာ”

စားပွဲ၌ထိုင်နေသော လူငယ်ကလေးက ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်၏။ လျင်မြန်စွာပင် သူစိမ်းများမသိသည်ကို ညွှန်ကြားပေးရန်ဝတ္တရားရှိသူ၏လေသံသို့ပြောင်းကာ “အင်း။ ကူရိယာကတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချရပါတယ်” ဟုပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ။ ၁၉၂၁ ခုနှစ်က သီတင်းစာဖိုင်တွဲကို ကျွန်တော်ကြည့်နိုင်မလား”

“၁ နှစ်လုံး အတွက်လား”

“အား၊ မဟုတ်ပါဘူး” ဟုဆိုကာ ပေါလ်မှာ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ထားရာက မျက်နှာနီမြန်းသွား၏။ ပြီးမှ “၁၉၂၁ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ၄ လဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

“ပုံစံကလေးဖြည့်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပေါလ်လည်း ပုံစံကိုယူကာ စားပွဲပေါ်တွင် သံကြိုးဖြင့်ဆွဲထားသောခဲတံဖြင့်ဖြည့်သွင်း၍ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဝေါ့တလေက မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး”

စာရေးကလေးက စာရွက်ကိုလက်ဖြင့်တောက်ရင်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေ၏။

“ဥပဒေအရဆိုရင် ခင်ဗျား ဒီစာကြည့်ခန်းတွေကို သုံးပိုင်ခွင့်မရှိဘူးခင်ဗျ”

ပေါလ်မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ သို့သော် စာရေးကလေး လေသံပျော့သွားကာ အကြံတစ်ခုပေးသည်။

“မြို့ထဲမှာ ဆွေမျိုးတို့ဘာတို့တော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“မရှိဘူး”

“လိပ်စာတစ်ခုခုတော့ ပေးနိုင်မယ်မဟုတ်လား”

ပေါလ်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားပြီးမှ “ကျွန်တော် အခု လဲနဲ့ဒ်လမ်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဝိုင်အမ်စီအေက လာခဲ့တာပဲ” ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ရပါတယ်” ဟု စာရေးကလေးက ယဉ်ကျေးစွာဆိုကာ “ကျွန်တော်ချပေးမယ်” ဟုပြောပြီး သူ့စားပွဲပေါ်က ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လုလင်တစ်ယောက်သည် သားရေဖုံးချုပ်ထားသည့် သတင်းစာတွဲကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလာကာ ဘေးချင်းကပ်စားပွဲတစ်ခုပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ပေါလ်သည် ခြောက်သွေ့ပြီး ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော သတင်းစာရွက်များကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် တစ်ရွက်ချင်းလှန်ခဲ့ရာမှ ‘အယ်လဒ်နီမှ သူ့ရဲဘော်ကြောင်လှသည့် ရိုင်းပျရက်စက်မှုကြီး။ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်အား ရက်စက်စွာ သတ်သွားခြင်း’ ဆိုသည့်သတင်းစာကို ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတော့ သူ၏စိတ်တို့သည် ညစ်နွမ်းညှိုးပုပ်၍ သွားပြန်လေတော့သည်။

သူ၏စိတ်ကို သူ အံကြိတ်၍ထိန်းကာ သတင်းစာကိုဖတ်လိုက်၏။ သူက ခေါင်းကိုင့်ကာ သတင်းစာများကို အတွင်ဖတ်လျက်ရှိစဉ် စာကြည့်တိုက်ခုံးမိုးကြီးထဲက နာရီ၏လက်တံတို့သည်လည်း တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိကြ၏။ ပေါလ်သည် အမှုအကြောင်း အစမှအဆုံးတိုင် ဖတ်လေသည်။

လိုရင်းသဘောမှာတော့ သူ ကြားဖူးပြီးသည့်အတိုင်းဖြစ်သော်လည်း သတင်းစာကတော့ ပိုပြီး သရုပ်ပေါ်အောင်ရေးထားသည်။ ဖမ်းဆီးသည့်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ပေါလ်၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးပေါက်များသီးနေတော့သည်။ ထိုနောက် ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနှင့်ပင် အမှုစစ်ဆေးစီရင်ပုံအသေးစိတ်ဖော်ပြထားသည့် သတင်းပိုင်း သို့ရောက်လတ်သော် ပေါလ်မှာ အသံထွက်၍ပင် ညည်းတွားလိုက်မိတော့၏။ အစိုးရရှေ့နေကြီး မက်သယူးစပရောက်၏စကားများသည် သူ့အား ကျာပွတ်ဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

သတင်းစာကလည်း တိတိကျကျဖော်ပြထားသည်။ ‘အလွန်တရာမှ ဆိုးညစ်ယုတ်မာပြီး ကမ်းကုန်အောင်ဆိုသွမ်းတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်က ဖော်ပြတတ်စရာတောင်မရှိအောင် ရိုင်းပျတဲ့အခြေအနေမျိုးမှာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဒီရက်စက်ကြမ်းကြုတ်

မူကြီးဟာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုသမိုင်းမှာ တစ်ခါမျှမကြုံဘူးအောင် ဆိုးဝါးလှတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြစ်မှုမျိုးကိုကျူးလွန်တဲ့ လူဆိုးလူယုတ်မာဟာ လူသတ္တဝါတစ်ယောက် အနေနှင့် တိန်းကုန်အောင်ယုတ်နိမ့်တဲ့အဆင့်အထိ လျှော့ကျခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူရီ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား။ ကြိုးဒဏ်ဟာ သူ့အဖို့ သက်ညှာလွန်းတဲ့အပြစ်ဒဏ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုနောက် အထူးအချုပ်ပို၏ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ဓာတ်ပုံများကိုတွေ့ ရ၏။ သေသူအမျိုးသမီးမှာ ဟန်လုပ်ထားသောအပြုံးဖြင့် လှပသောအမျိုးသမီး ငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖဲပြားကပ်အင်္ကျီလက်တိုဝတ်လျက်၊ ဆံပင်ကို နောက်စေ့တွင် ပုံခံ၍ ခပ်ပွပွထုံးဖွဲ့ပြုပြင်ထား၏။ ထိုနောက်တွင် သက်သေတို့၏ပုံ၊ မုတ်ဆိတ် ပါးမုန်း မသေသပ်နှင့် ဆံပင်ပါးပါးကို အလယ်ကခွဲထားပြီး ဖျော့တော့သောမျက်နှာနှင့် အမြင်ကတ်စရာ သတင်းပေးရော်ကာ၏ပုံ၊ ပြစ်မှုဖြစ်ရာတွင် အရေးပါလှသည့် ‘ဝေတသက်သက်’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လှသည့် စာတန်းနှင့်ပို့စကတ်၏ပုံ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင်သုံးသည့် ဂျာမနီပြည်ဖရစ်ကုမ္ပဏီမှထုတ်လုပ်သည့် သင်တန်း ဓား၏ပုံ။ သတင်းစာကတော့ ဘာမှမချန်၊ ရာဇဝတ်ကောင်ထွက်ပြေးရန်ကြံသည့် အိစတန်စတားသင်္ဘောကြီး ရေထဲတွင် ယက်ပန်းများခွဲလျက်ရှိသည့်ပုံ၊ ပေါလ်လည်း ဓာတ်ပုံကို စိတ်မချမ်းမသာစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အဖေ၏မျက်နှာမှာ ထူး ထူးခြားခြားချိုင့်လျက်။ နောက်ကမုဆိုးအလိုက်ခံရသည့်သားကောင် နောက်ဆုံးတွင် ချောင်ပိတ်မိပြီး သေရတော့မည်ကိုကြောက်လန့်နေသည့်အသွင်မျိုး။

ပေါလ်သည် သတင်းစာဖိုင်တွဲကြီးကို လျင်မြန်စွာပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ စွဲစွဲမြဲမြဲပေကတ်၍တွယ်ဖက်ထားခဲ့သည့် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်သည် ကုန်ဆုံး ၍သွားချေပြီ။ “အပြစ်ရှိတယ်။ အပြစ်ရှိတယ်။ ဘာမျှ သံသယဖြစ်စရာအရိပ်အရောင် မရှိဘူး” ဟု သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိလေ၏။

သူ နာရီကို မော်ကြည့်လိုက်တော့ ၈ နာရီ ထိုးခါနီးပြီကိုတွေ့ရသဖြင့် မသိမသာ အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ ထိုင်ရာမှထပြီး ဖိုင်တွဲကြီးကို မ,ကာ ထုတ်ပေး သူ၏ စားပွဲသို့ ပြန်ပို့လိုက်၏။ သူ့အား ဤဖိုင်တွဲကြီးထုတ်ပေးသူသည် ထိုနေရာ၌ပင် တာဝန်နှင့်ရှိနေသေး၏။

ထိုလူက “ခင်ဗျား ဒါ ထပ်ကြည့်ချင်သေးလား။ ကြည့်ချင်သေးရင် ဖယ်ထားပေးမယ်လေ” ဟု မေးသည်။

သူ၏ မသိတစ်ချက် သိတစ်ချက်အာရုံတွင် ဤလူငယ်ကလေးသည် သူ့အား ခင်မင်မှုဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် အသက် ၁၉ နှစ်ခန့်ရှိပြီး လူခပ်သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ပွင့်လင်းသော နှုတ်

၄၆

ခမ်းကျယ်ကျယ်၊ အသိဉာဏ်ရှိသည့် မျက်လုံးပြာများရှိပြီး နှာခေါင်းပြားပြားနှင့်ဖြစ်ရာ သူ၏မျက်နှာမှာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ခပ်ရွှင်ရွှင်ခပ်သွက်သွက်မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ ပေါလ်က သူစိတ်လှုပ်ရှားသည်ကိုများ ဤလူငယ် သိမြင်သွားလေသလားဟု ရှက်ရှက်နှင့်တွေး နေ၏။

“မကြည့်တော့ပါဘူးဗျာ”

သူသည် နောက်ထပ် ဘာများပြောဦးမည်နည်းဟု စောင့်သလို ခဏမျှ ရပ်နေသေးသည်။ လူငယ်က သူ့အား ကြည့်လျက်ပင်ရှိသော်လည်း ဘာမျှတော့ မပြော။ ပေါလ်လည်း စာကြည့်တိုက်ထဲမှလှည့်ထွက်ခဲ့ကာ အသံပလံများဆူညံလှ သည့် လမ်းထဲသို့ လျှောက်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း - ၇

ယခု သူ အားလုံးသိရပြီဖြစ်၍ သူ၏ခေါင်းထဲ၌ ရှေးဦးစွာဖြစ်လာသောစိတ်ကူးကား ယခုမကြာမီ အချိန်ကလေးအတွင်းက သူခံစားလိုက်ရသည့် စိတ်ဝေဒနာများကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ထပ်မံ မခံစားလိုတော့သည့်အတွက် ပရပ်စတီနှင့် ချိန်းဆိုထားချက်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရန်ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် သူ ဤကိစ္စကို သိရသည့်အချိန်မှစ၍ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်လာခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် ကံယုစိတ်ဖြင့် သူ၏ခြေလှမ်းများကို အယ်လဒန်ဘက်သို့ လှည့်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့၍ သူ အုရှောကုန်းကျောက်တုံး လှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကူးခဲ့သောအချိန်တွင် ညနေဆည်းဆာအလင်းရောင်သည် မှိန်စပြုပြီ ဖြစ်၏။ အုရှောကုန်းကား တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တစ်ခါက လူကုံထံ များမတ်များ နေခဲ့သည့်လက္ခဏာများဖြစ်သော အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်နှင့် အင်္ဂတေနံကပ် အိမ်မြင့်များရှိသည့် လမ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်၏။ ရှေးက ခမ်းနားသေသပ်စွာ နေလာ ခဲ့ကြသော ဤအိမ်ကြီးများကို လူနေတိုက်ခန်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်ပျက်၍ မသွားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ခုံညားမှုမရှိတော့ဘဲ မွဲခြောက် မှုန်မှိုင်းသွားခဲ့လေသည်။ ဖြစ်ခဲ့သည့်အိမ်ဆီသို့ချဉ်းကပ်မိလျှင် ပေါလ်မှာ ကြက်သီး များ ထမိ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် အံကြိတ်၍စိတ်ကိုတင်းရင်း အတွင်းသို့ဝင်ကာ

mgyoe.com

စိုထိုင်းထိုင်း အင်္ဂတေနဲ့ထွက်နေသော အုတ်လှေကားအတိုင်းတက်၍၊ ဒုတိယလှေကားခုံ၌ရပ်ပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်။

ခဏမျှနေပြီး မစ္စတာပရပ်စတီက သူ့အားတံခါးဖွင့်ပေးကာ မှောင်နေသည့် အဝင်ဝစင်ကြိုလမ်းအတိုင်း မသပ်မရပ်လှသောအိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ထိုအခန်းထဲရှိ ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုအပိုင်းကလေးတစ်ခုပေါ်၌ ပွတ်လျက်ရှိသောကော်ဖီအနံ့သည် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက်ရှိလေသည်။

ဆေးလိပ်သမားအဖိုးကြီးသည် အိမ်ထဲ၌စီးသည့် ရှေ့ထိုးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ကတ္တီပါဂျာကင်ကြီးတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဤသို့သော လူထူးလူဆန်းဟန်ပန်နှင့်လိုက်လျောအောင် အတန်ငယ်စုတ်ပြတ်နေဟန်ရှိသော သံပုရာခွံဦးထုပ်ပျော့ကလေးကိုလည်း ဆောင်းထားလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် သူ့အမူအရာမှာ ဖော်ရွေပါသည်။ အိမ်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသွားလာကာ ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်ငဲ့၊ သကြားညိုများထည့်ပြီး သူ၏ဧည့်သည်ပေါလ်အား တိုက်လေသည်။

ပေါလ်လည်း မည်းမည်းပျစ်ပျစ် ကော်ဖီနှစ်များများနှင့် ချိုခါးခါးအရသာကို အသာအယာစုပ်ရင်း ပူပူနွေးနွေးကလေးဝင်သွားကာ လန်းဆန်းလာခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း ဆေးလိပ်သမားကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ရှည်ကြီးတစ်လိပ်မှတုတ်တံကို ဆွဲနုတ်ကာ နှစ်နှစ်သက်သက်နမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့နားရွက်တွင်လိုမ့်၍ ပြီးနောက် မီးညှိလိုက်လေသည်။

သူက ဆေးလိပ်တစ်ဖွာကိုရှိုက်လိုက်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်သက်ပြင်းချကာ “ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်ပဲ နေတယ်။ ငါ့မိန်းမက လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ နှစ်က ဆုံးတယ်။ မင်းကို ကော်ဖီကိုကြိုက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါ နိုင်ငံခြားက မှာယူထားတာလေ” ဟုပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က မပွင့်တပွင့်ပြန်ဖြေလိုက်၏။ နေရာက ထူးဆန်းနေသဖြင့် ပေါလ်လည်း အခန်းထဲသို့လှည့်ပတ်ကာမျက်စိကစားလိုက်သည်။ အခန်းထဲ၌ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော အမွှေးရှည်ကော်ဇောအနီရောင်များ ခင်းထားသည်။ ထိုနောက် ဆန်းကြယ်လှသော ကြေးပန်းဆိုင်မီးပဒေသာကြီးတစ်ခုကို မျက်စိတန်း မိကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့မော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ပရပ်စတီက သူ့အမူအရာကို တစ်မျိုးမျိုးအဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ “ဟုတ်တယ်။ အပေါ်ထပ်က ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းကြားရတော့ ငါက ဟောသည်ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာပဲ။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တဒုန်းဒုန်းဖြစ်လာတော့ ငါလည်း ပြေးတက်ပြီး ကြည့်မိတာပေါ့။ လား လား။ အဲဒီတုန်းက ကလေးမသေနေပုံကို

၄၈

မြင်လိုက်ရတာဟာ ငါ့တစ်သက် မေ့နိုင်စရာမရှိပါဘူးကွာ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ မလုံမလဲအဝတ်နှင့် လှလှပပလေး။ ဒါပေမယ့် လည်ပင်းကတော့ တစ်ဝက်အထိ ပြတ်လို့” ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက် ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး “ဒါလောက်လည်း ကြောက်လန့် မနေပါနှင့်လေ။ အခု ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါဘူး။ အခန်းလွတ်ပါ။ ငါ့ဆီမှာ သော့ရှိတယ်။ အိမ်ရှင်က ငါ့ကိုအပ်ထားတယ်။ အခန်းကို မင်းကြည့်ချင်ရင်ပေါ့လေ” ဟုပြောလိုက်၏။

ပေါလ်က ခေါင်းကိုယမ်းကာ “ဟင့်အင်းဗျာ။ မကြည့်ချင်ဘူး” ဟု ငြင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့နဖူးကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ “ကျွန်တော် တစ်ညနေလုံး ဒီအမှုအကြောင်းကို ကူရီယာသတင်းစာဟောင်ထဲမှာ ဖတ်နေတာ။ စိတ်မချမ်းသာ စရာတွေ များလွန်းနေလို့ပါ” ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

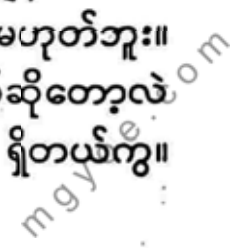
“အေးပေါ့လေ” ဟုဆိုကာ ပရပ်စတီက စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးမှ “ကူရီယာ ထဲမှာ သတင်းစုံပါတာပဲ။ ငါ့အကြောင်းတောင် အတော်ကလေး တရားမျှတအောင် ရေးရှာကြပါတယ်။ ငါလည်း အတော်ကလေးကို အရှက်ကွဲခဲ့ရတာပဲ။ ငါက အဲဒီ အိမ်ခန်းက ထွက်လာတဲ့လူဟာ မက်ထရီပါလို့ ကျမ်းကျိန်ပြီး အစစ်မခံနိုင်ဘူးလို့ ဆိုတာနှင့်ပဲ တကတည်း” ဟု ဆိုကာ ပရပ်စတီသည် ဆေးလိပ်ကို အပေါ်သို့ထောင် လာအောင်ကိုက်လိုက်ပြီး “အစိုးရရှေ့နေ စပရောက်က ငါ့ကို အရူးလုံးလုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်ကွာ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီလူကို ကျွန် ကျွန်တော့်အဖေရယ်လို့ ဦးက မမှတ်မိဘူးပေါ့”

“အိမ်ခန်းအဝင် စင်္ကြံကလည်း မှောင်နေတယ်ကွာ။ ငါ့မှာ မျက်မှန်ကလည်း မပါခဲ့ဘူး။ အိုကွာ။ ငါမှားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပင်မင်းဆိုင်က အက်ဒဝပ်နှင့် အခြားသက်သေတွေကတော့ သိပ်သေချာကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့်” ဟုဆိုကာ မခံချင် စိတ်ကလေးများပြသလို သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်လိုက်ပြီး “ငါကလည်း ခေါင်းမာမာပဲကွ။ ဒီ စပရောက်ဆိုတဲ့ သပေါက်မသားက အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ပြီး ခံပြင်းစရာပြောလည်း ငါက သေမှမသေချာတာကို ဘယ်မှာကျမ်းကျိန်ပြီးတော့ အစစ်ခံနိုင်ပါ့လဲ” ဟု ပြောရင်းက “မင်းကော သက်သေခံဖူးလား” လို့ မေးလိုက်၏။

“မခံဖူးဘူး”

“ဟာကွာ၊ မင်းနှယ် သက်သေခြံကလေးထဲရောက်တာနှင့် တစ်ခါတည်း မင့်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်တုပ်ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ကြတော့တာပဲ။ အချိန်တစ်ဝက် လောက်ဟာကတော့ မင်းဟာမင်း ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း သိရတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ အချိန်တစ်ဝက်လောက်မှာ မင်းပြောချင်တာတွေကို ပြောရမယ်ဆိုတော့လဲ ပြောခွင့်မပေးဘူး။ အဲဒီမှာ ငါ ပြောခွင့် လုံးဝမရခဲ့တာ တစ်ခုဆန်းတာ ရှိတယ်ကွ။

ဒေါက်တာကျွန်ုပ်ဆိုတာ ကလေးမအလောင်းကိုကြည့်ဖို့ ငါပြေးခေါ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်လေ။ အဲဒီဆရာဝန်က အမှုစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ သက်သေအဖြစ် ပါမလာဘူးလေ။ သူတို့မှာ သာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာပါရဂူတို့ ဘာတို့ ခေါ်တယ်။ သို့ပေမယ့် အဲဒီဆရာဝန်ကလည်း ဒါကို စိတ်ဝင်စားနေတာ။ တို့ ဒီအကြောင်းကို နောက်တော့ ခဏခဏပြောမိကြတာ ပေါ့”

ဆေးလိပ်သမားကြီးလည်း ဆေးလိပ်တစ်ဖွာ ရှိုက်၍သွင်းလိုက်ပြီး၊ သူ၏ ကော်ဖီကို စဉ်းစားရင်း မွေ့၍နေလေ၏။

“ဧည့်ခန်းထဲ ငါဝင်သွားလို့ လူသတ်ထားတာလည်း တွေ့ရော၊ ငါလည်း ပြတင်းပေါက်ဆီကို ကပျာကရာပြေးပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူ ကိုများ နောက်ထပ် မြင်လိုက်ဦးမလား အောက်မေ့လို့ပါပဲ။ ဟာ၊ တကယ်ပဲကွာ။ မြင်လိုက်ရတယ်ဟေ့။ လမ်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက်ကလာတဲ့ မီးရောင်နှင့်လေ။ အဲဒီလူဟာ ဝင်းထရုံတစ်ခုမှာထောင်ထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်တစ်စီးကောက်ယူပြီး ခုန်တက် တရကြမ်းနင်းထွက်ပြေးတာကို မြင်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒီဘိုင်စကယ်ရဲ့အရောင်ဟာ အစိမ်းရောင်ကွ။ အဲဒါကိုတော့ ငါ သေသေချာချာကျမ်းကျိန်ပြောနိုင်တယ်။ ဘိုင်စကယ်အစိမ်းက ဆန်းတယ်နော်”

ပရပ်စတီသည် ဝတ္ထုဆန်ဆန်ပြောပြနေရသည်ကို နှစ်သက်ဟန်တူ၏။ သူသည် ပြောရင်းမှ ဟန်ပါပါရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်လက်၍ “အထူးသဖြင့် မက်ထရီမှာ တစ်သက်တစ်ကိုယ် ဘိုင်စကယ်အစိမ်း မပြောနှင့်။ ရိုးရိုးဘိုင်စကယ် တစ်စီးတောင် ပိုင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ထည့်စဉ်းစားရင်ဆန်းတယ်”။

ပရပ်စတီက ပေါလ်အား လက်ကာ၍ တားထားလိုက်ပြီး “အေးလေ၊ အမှုစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာတော့ မြန်မြန်ပြေးလို့ရအောင် သူ ခိုးယူလာတာဖြစ်မယ်လို့ ယူဆလိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲသလိုဆိုရင်လည်း ဒီဘိုင်စကယ်အစိမ်းကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ။ ပြီးတော့ကော ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ။ တူးမြောင်းထဲမှာ အထက်အောက် မိုင်ပေါင်းများစွာ ပိုက်ဆွဲပြီးရှာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့ကြပါဘူး” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“နောက်တစ်ခုဆန်းတာက အလောင်းနားမှာတွေ့ရတဲ့ သားရေပိုက်ဆံအိတ် ပဲကွ” ဟု ပရပ်စတီက ဟန်ပါပါဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“အဲဒါဟာ သေသူအမျိုးသမီးရဲ့ဟာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မက်ထရီရဲ့ဟာ လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့် အဲဒါ ဘယ်သူဟာလဲ။ အဲဒါဟာ တကယ်ပြဿနာ။ ငါ့ထက် အများကြီးစဉ်းစားဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူအဖို့လည်း တကယ်ပြဿနာကွ။

ဒီအမှုကို အစအဆုံးထိကိုင်ရတဲ့အကောင်လေ။ ဆွမ်း - တဲ့”

ပေါလ်က ထိုအမည်ကို ပဲ့တင်ထပ်၍ ဆိုလိုက်မိသည်။ ပရပ်စတီက ရုတ်တရက်မျက်နှာတည်ထားကာ ခေါင်ညိတ်ပြလိုက်၏။

“စုံထောက်အင်စပက်တော် ဂျိမ်းစ်ဆွမ်းတဲ့” ဟု ဆိုကာ ဆေးလိပ်သမားကြီးလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်များ နားထောင်နေလေမည်လားဟု စိုးရိမ်သလို ပတ်ပတ်လည်လှည့်၍ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ကုလားထိုင်ကို ပေါလ်ဘက်သို့ ပိုမိုနီးကပ်အောင် ရွှေ့ကာ “ငါ ဘုရားလောင်း မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဧကပြတ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ တခြားလူမဟုတ်လို့ ဆွမ်းရဲ့အကြောင်းသိသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်လေ” ဟုဆိုလိုက်သည်။

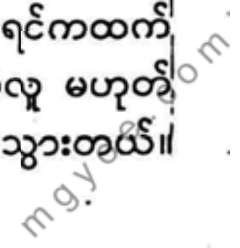
ပေါလ်သည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို နားထောင်နေရာမှ တစ်ဘက်လှူက အမှုအရာပြောင်းလာသဖြင့် သူလည်း ကိုယ်ကို မတ်၍ထိုင်လိုက်၏။ ပရပ်စတီက ခပ်အုပ်အုပ်လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဆွမ်းဟာ လူကောင်းပါကွာ။ တော်လည်း တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်ရုံကောင်းရုံနှင့်က မပြီးဘူးပေါ့ကွာ။ ဥပမာ သူဟာ စုံထောက်ရင်းလှည့်လည်သွားတဲ့အခါ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တာလုပ်နေတာတွေ့ရင် သူက ဖမ်းမချုပ်ဘူးကွ။ သူငယ်ကို ဦးကြီး၊ ဦးလေးလို ပြောဆိုဆုံးမပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲကွ။ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့မဟုတ်လား။ လူကောင်းအစစ်ကွ။ တစ်ခုဆိုးတာက သူ့မှာ ပျော့ကွက်လေးတစ်ခု ရှိတယ်ကွ။ အတော်ဆိုးတဲ့ ပျော့ကွက်ပေါ့ကွာ။ အရက်သောက်တာ”

ပရပ်စတီသည် သူ၏ မီးရဲနေသောဆေးလိပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းကာ “တကယ်ပါကွာ။ ဆန်းပါတယ်။ အတော့်ကိုဆန်းပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားကာ စိတ်အာရုံစိုက်၍ နားထောင်လျက်ရှိလေသည်။

“သူက တစ်ပတ်ကို ၂ ခါ ငါ့ဆိုင်ကိုလာလာပြီး ဆေးတံသောက်ဆေးအောင်စဝက်၊ အောင်စဝက် ဝယ်တတ်တော့ သူ့ကို ငါ ကောင်းကောင်းသိနေတာပေါ့။ ဒီအမှုအတွင်းကလည်း သူနှင့်ငါ မကြာမကြာတွေ့ပါတယ်။ အားလုံးပြီးကြလို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် သွားမြဲလာမြဲဖြစ်လာကြတော့ သူ ပြောင်းလဲသွားတာကို ငါသတိပြုမိတယ်။ တစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ သူဟာ အရက်ကို အရင်ကထက် ပိုသောက်လာတယ်။ သူဟာ အရင်ကလည်း စကားသိပ်များများပြောတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ သူ့ဆီက စကားတစ်ခွန်းရဖို့ဆိုရင် အင်မတန်ခဲယဉ်းသွားတယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းလည်း မရှိဘူး။ သောကတစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲ။ ငါလည်း သူ့ကို မကြာခဏ ဒီအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစ်တာပဲကွ။ ရည်စား ပူမိနေသလား ဘာလားနှင့်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူက ဒါကို အမြဲလှီးလွဲ ပစ်လိုက် တာချည်းပဲ။ ဒါနှင့် တစ်နေ့တော့ နောက် ၁၀ လ, ၁၂ လကြာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူ ဝင်လာတယ်။ နည်းနည်း လည်း မူးလာဟန်တူတယ်။ ‘ဟေ့ အဲလဘက်’ တဲ့။ ‘ငါ အကြီးအကျယ် ချတော့မယ်ကွာ’ တဲ့။ ‘ငါ ဝေါလတာဂျစ်လက်နှင့် သွားတိုင်ပင်မယ်’တဲ့”

ပရပ်စတီသည် ခေတ္တရပ်နား၍ သူ၏ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မျှစုပ်လိုက်၏။

“ဝေါလတာဂျစ်လက်ဆိုတာက ပထမတန်းနာမည်ကောင်းတဲ့ ရှေ့နေကြီး။ ပုလိပ်ရုံးတွေမှာ အလိုက်ရဆုံးပေါ့။ ဒါနှင့် ငါကလည်း ‘ဘာကိစ္စ သွားတိုင်ပင်မှာ လဲ’လို့ မေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ‘မကြာခင် ဒီအကြောင်း အကုန်ကြားရလိမ့်မယ်’ လို့ ခပ်ဆန်းဆန်းပြောသွားတယ်”

ဆေးလိပ်သမားကြီးသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုမြှောက်၍ တစ်ကျိုက်စုပ်လိုက် ပြန်သည်။ ပေါလ်မှာ မရိုးမရွှင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုနောက် ပရပ်စတီက ခပ်လေးလေး ဆက်ပြောသည်။ “အင်း၊ ဟုတ်ပါ ရဲ့။ မကြာခင်ပဲ ကြားရတော့တာပဲ။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဆွမ်းဟာ အလွန်အကျွံမူးပြီး လဲနာဒ်လမ်းဆုံကို ယာဉ်အချက်ပြတာဝန်နှင့် ရောက်လာတယ်။ ယာဉ်အသွားအလာ တွေရှုပ်ထွေးပြီး သူကလည်း မှားယွင်းပြီးအချက်ပြတာနှင့် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်၊ မိန်းမ တစ်ယောက် ယာဉ်တက်ကြိတ်ပြီး သေလုမတတ်ဖြစ်။ ဟာ၊ လူတွေကလည်း ဒေါသနှင့် အော်ကြဟစ်ကြ၊ သတင်းစာတွေကရေးကြနှင့် အကြီးအကျယ်ပေါ့။ ဆွမ်းခမြာလည်း ရုံးတင်အစစ်ခံရပြီး အလုပ်ကပြုတ်။ ပြုတ်ထိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင် ၆ လ ကျသွားရှာတယ်။

“ထောင်ကျသွားတယ်” ဟု ပေါလ်လည်း လိုက်ဆိုမိသည်။

“ပြီးတော့ကော။ သူဘာဖြစ်သွားလဲ”

“သူကတော့ သွားပြီးပေါ့ကွယ်” ဟု ပရပ်စတီက ဖြေသည်။ “ဆွမ်း ထောင်ကလွတ်လာတော့ သူ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှာဖွေလုပ်ပါသေးတယ်။ အလွတ်စုံထောက်အလုပ်တို့၊ ဟိုတယ်ပေါ်တာတို့၊ ရုပ်ရှင်ရုံအပေါက်စောင့်တို့။ ဒါ ပေမယ့် သူက ဘယ်အလုပ်မှ စွဲစွဲမြဲမြဲမလုပ်ဘူး။ တကယ်ပြောရင် သူက အရက် သောက်တာနှင့်ဘာနှင့်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်းကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ။ အဖတ် ဆယ်လို့မရတော့ဘူး။ အခုတော့ ဘယ်လိုနေရှာလည်း မသိတော့ဘူး။ သူ့အကြောင်း မကြားရတာလည်း ၂ နှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ”

ပေါလ်က တအံတသြပင် “ဒါနှင့်နေပါဦး။ ဘာကြောင့် ဒါတွေလျှောက်ဖြစ် ကုန်တာတဲ့လဲ။ သူ ဝေါလတာဂျစ်လက်ကိုကော သွားတွေဖြစ်သတဲ့လား” ဟုမေး လိုက်သည်။

“ဪ၊ ဒါတော့ မသိဘူးကွ” ဟု ပရပ်စတီက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီး အသံကို ရှေ့ကထက်ပင်နှိမ့်ကာ စကားဆက်ပြောသည်။

“သူ ထောင်ကထွက်ပြီးတဲ့နောက် ဆွမ်းကို သိပ်မတွေ့တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ညတော့ သူ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရက်ချည်း ဖိ သောက်နေခဲ့တာ အတော်ကလေးတောင် လွန်နေပြီ။ ဆိုင်ထဲမှာ ယိမ်းလိုက်ယိမ်းလိုက် နှင့် ရပ်နေလိုက်တာလေ။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟဘူး။ နောက်တော့ သူက ‘ဟေ့၊ မင်းသိလားကွ’ တဲ့။ ငါကလည်း ‘မသိဘူးကွ’ လို့ သူ့အလိုက်သင့်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ‘မသိရင် ပြောမယ်။ ကျောင်းကစကား ကျောင်းမှာ ပျောက်စေတဲ့ကွ’ ဆိုပြီး ရယ်လိုက်တာကို အတောမသတ်ဘူး။ ရယ်ရင်းနှင့်ပဲ ငါ့ဆိုင်ထဲက ဒီယိမ်းဒီယိုင်နှင့် ထွက်သွားတာကွ။ သူ့ရယ်သံကြားရတာ ငါဖြင့် စိတ်ကိုမချမ်းသာဘူး။”

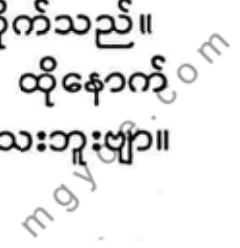
ပေါလ်က “ဒီပြင် ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“အဲဒီတုန်းကလည်း ဘာမျှမပြောဘူး။ နောက်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောမတော့မူပါ။ သူ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာဟာ မက်ထရီအမှုကြောင့်ပဲဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်”

အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိစဉ် ပေါလ်သည် ရင်ထဲ၌ ပြည့်ခဲတင်းကျပ်လျက် သူ့ကုလားထိုင်၌ပင် တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ထိုနေရာ၌ထိုင်ရင်းကပင် ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းမော့ကာ အထက်က မျက်နှာကျက်ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ သူ့အဖို့ ဘာမျှ သဲသဲကွဲကွဲမရှိ။ အမှောင်ရိပ်သည် သူ့အပေါ်သို့ ပိုမိုသိပ်သည်းစွာ ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ သို့တိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော ဤအမှောင်တိုက်အတွင်းမှာပင် ထူးဆန်းသော သူ၏အတွင်းစိတ် က ရှေ့သို့ဆက်လိုက်ရန် သူ့အား နှိုးဆော်လျက်ရှိပြန်လေတော့သည်။

ပရပ်စတီလည်း သူ၏ဆေးလိပ်တိုကို မီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် နာရီကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း “မိုးတောင် ချုပ်ပါပြီကော။ မင့်ကို နှင်တာတော့မဟုတ် ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းမေ့နေရင် ရထားနောက်ကျမှာစိုးလို့” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း သွားတော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထိုနောက် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် “ကျွန်တော် ဒီနေ့ညရထားနှင့် မပြန်နိုင်သေးဘူးဗျာ။

ဆွမ်းနှင့် ဂျစ်လက်တို့ ဘာတွေတိုင်ပင်ကြလဲဆိုတာ သိအောင်စုံစမ်းဦးမယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း - ၈

နောက်တစ်ရက်နံနက်သည် ကြည်လင်လတ်ဆတ်လှပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက မစ္စတာပရပ်စံတီ၏ဆေးလိပ်ဆိုင်မှအပြန်တွင် အခန်းတစ်ခန်းယူထားခဲ့သော ဝိုင်အမ်စီအေမှာပင် ပေါလ်သည် နံနက်စောစော နိုးလာခဲ့သည်။ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ သူ့အမေ စိတ်သက်သာရာရစေရန် စာတိုကလေးတစ်စောင်ရေး၍ ထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် အလုပ်ကိစ္စရှိသည့်ဟန်ဖြင့် မြို့လယ်ဆီသို့ထွက်ခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် သူ့နေရာမြို့အစွန်မှ ဘယ်ကိုမှ သိပ်မထွက်တော့သော ဆေးလိပ်သမားကြီး ပရပ်စံတီက ဆွမ်းနှင့် ဂျစ်လက်တို့ ယခု ဘယ်မှာနေနေကြသည်ကို မသိတော့သော်လည်း သူ၏စာရွက်စာတမ်းများထဲ၌ ရှာဖွေ၍ ဘုရားလမ်းရှိ ရှေ့နေဂျစ်လက်၏ ရုံးခန်းလိပ်စာကို လည်းကောင်း၊ သူမှတ်မိသလောက် လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်လောက်က ဆွမ်းနေ့ဖူးသည့် ပြောင်းဈေးအနီးကလိပ်စာကို လည်းကောင်း ပေးလိုက်နိုင်လေသည်။

ပေါလ်သည် ၉ နာရီခွဲတွင် ဘုရားလမ်း အမှတ် ၁၅ သို့ရောက်ပြီး အစိမ်းရောင်ခါးစည်းရှေ့ဖုံးဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ရုံးခန်းတံခါးကို ကံအားလျော်စွာဖွင့်ထားစ။ အပြင်ဘက်က တံခါးပေါ်ရှိကြေးဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ပွတ်တိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါ မစ္စတာဂေါ်လတာဂျစ်လက်ရဲ့ရုံးလားခင်ဗျား”

တံခါးစောင့်လည်း သူ့အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရုပ်အသွင်၊ ခြေခွင်ခွင်နှင့် မျက်လုံးနီနီလူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူက ယဉ်ကျေးစွာပင် ဖြေလေသည်။

“အရင်ကဟုတ်တယ်”

“အခု ပြောင်းသွားပြီလား”

“မှန်ပါတယ်”

ခဏမျှဆိုင်းနေပြီး ပေါလ်က

“အခု သူ ဘယ်မှာဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

တံခါးစောင့်သည် ပေါလ်အား ဘေးစောင်းကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်၏။

“မသိဘူးလို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“အခု သူ့ကို ဘယ်မှာများတွေ့နိုင်မလဲ”

တံခါးစောင့်က နောက်တစ်ချက် တစေ့တစောင်းအကဲခတ်လိုက်ပြီး “အင်း၊ တွေ့နိုင်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သွားကြည့်ပေါ့လေ” ဟုဆိုကာ သူ့နှာခေါင်းသူပွတ်၍ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး “သူ့ကိုတွေ့ဖို့ကိစ္စက တစ်သျှီလင်လောက် များ တန်သလား” ဟုမေးလိုက်၏။

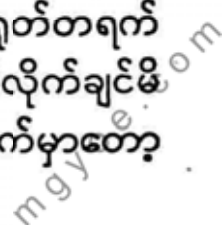
ပေါလ်သည် နည်းပါးလှပြီဖြစ်သောသူ၏ပိုက်ဆံထဲမှ တစ်သျှီလင်ထုတ်၍ ပေးလိုက်၏။

တံခါးစောင့်လည်း သျှီလင်ဒဂါးကို လေထဲတွင် ကျင်လျင်စွာတောက်၍ ဖမ်းလိုက်ပြီး သူ၏ပါးစပ်ကို လက်ခေါက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်၏။

“သူက အုမ်းရပ်ကွက်မှာဗျာ။ သိပ် မဝေးပါဘူး။ မြို့ဟောင်းဘက်မှာ။ မြို့တော်ဝတ်ကျောင်းဘေးပေါ့။ ဘုရားလမ်းအတိုင်း သွား။ ဆုံးတော့ ညာဘက်ကိုချိုး။ တည့်တည့်သွား။ အဲဒီမှာ လှည့်ရှာကြည့်ပါ။ သူ့နာမည် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ မလွဲနိုင်ပါဘူး”

ပေါလ်သည် ဤမျှ လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ရှာလိုရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ ဘာဂျာဂိုက်ခုံးပြုတင်းများနှင့် ရုံးခန်းများရှိသည့်လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း သုတ်ခြေ တင်ခဲ့တော့ တံခါးစောင့်က သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။

အုမ်းရပ်ကွက်ဆိုသည်ကိုလည်း အခက်အခဲမရှိတွေ့ရ၏။ တံခါးစောင့်က ပြောလိုက်သည့်အတိုင်းပင် မြို့တော်ဝတ်ကျောင်းအနီး၌ ရှိပေ၏။ အမှန်မှာ ဤနေရာ သည် သာယာသောသင်္ချိုင်းကုန်းဖြစ်၍ သစ်ပင်ကလေးများဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိသည်။ တံခါးစောင့်မှာ အုတ်တစ်ဝက်၊ သစ်သားတစ်ဝက် ဆေးအဖြူအမည်းသုတ် ထားသော အဆောက်အဦးကလေးထဲမှ အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။ ပထမသော် သူ့အား ဤနေရာသို့ညွှန်လိုက်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မရိပ်မိ။ ယခု သူ သင်္ချိုင်းထဲရောက် ဘာမှ သိစပြုသည်။ ဂျစ်လက်သည် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။ ရုတ်တရက် သူ ဒေါသထွက်ကာ သူ့အား ချောက်ချလိုက်သူကို အားရအောင်ဆုံးမပစ်လိုက်ချင်မိ ၏။ သို့သော် သူ မပြန်သေးဘဲ သင်္ချိုင်းထဲဝင်ရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်မှာတော့

ထောင့်ကျကျတစ်နေရာ၌ စိုက်ထူထားသည့်စကျင်ကျောက်ဖြူပြားပေါ်တွင် ဂေါ်လတာ ဂျစ်လက်၏အမည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

သူ့နေရာလူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်
ဂုဏ်တင်လေးစား

အရေးထားခြင်းခံရသော

(၁၈၈၈ ခုနှစ်ဖွား၍ ၁၉၃၀ ခုနှစ်၌ ကွယ်လွန်သည်)

‘ဂေါ်လတာဂျစ်လက်’ အား

လွမ်းဆွတ် တ,သ သတိရလျက်

(မည်သူ့လုပ်ရပ်မဆို ပေါ်လွင်ထင်ရှားရမည်)

ပေါလ်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အောက်ဆုံးကစာကြောင်းကို ၃ ခေါက်တိတိပြန်ဖက်နေမိရင်း ယခု ဂျစ်လက်သေပြီဆိုလျှင် ဂျိမ်းစ်ဆွမ်းကိုတွေ့ဖို့ ယခင်ကထက် ပို၍အားထုတ်ရတော့မည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူသည် ချာခနဲ လှည့်၍ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

များမကြာမီ သူသည် ပြောင်းဈေး၏နောက်၌ အတန်းလိုက်ရှိသည့် မြေတိုက်ခန်းအိမ်တစ်အိမ်၏တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ သူရပ်နေသည့်နေရာ၏ အောက်နားစသို့ အပြာကွက်အပေါ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ပေါလ်က “ကျွန်တော် မစ္စတာဆွမ်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ မစ္စတာဂျိမ်းစ်ဆွမ်း” ဟုဆိုကာ သူ့အသံကို တတ်နိုင်သမျှငြိမ်အောင်အားထုတ်၍ “အရင် သူ ဒီမှာ နေတယ်လို့ သိရပါတယ်” ဟုဆက်ပြောလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက “ဟုတ်ပါတယ်” ဟုဆိုကာ “ဒီမှာ သူ အခန်းတစ်ခန်း ငှားပြီး လ အတော်ကြာနေသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီက သူထွက်သွားတာ ၂ နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲခင်ဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီးက စဉ်းစားသလိုလုပ်နေလိုက်ပြီးမှ “သူ့ခမ္ဘာ ကောင်းရှာပါ တယ်။ အခန်းခကိုလည်း သူတတ်နိုင်တဲ့အခါ ပေးရှာပါတယ်။ အခု သူ့ကို တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက မဟုတ်တာတစ်ခုခုဖြစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးထင်ပါရဲ့နော်” ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါလ်က လျင်မြန်စွာပင် “ဟာ။ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ကိစ္စပါ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

“ဒီလိုဆို ကုန်ဈေးလမ်းထဲက တည်းခိုခန်းကို လိုက်သွား။ နံပါတ်တော့

ကျွန်မ မသိဘူး။ ဟတ် ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ဖွင့်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်း”

ကုန်ဈေးလမ်းကား ထိုနေရာမှ မိုင်ဝက်မျှမဝေးသည့် မြို့လယ်လူစည်သည့် နေရာကိုဖြတ်လျက် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အပေါစားဆိုင်ကလေးများ၊ လမ်းဘေးဈေးသည်တို့၏လှည်းများဖြင့် ပြတ်သိပ်ပြည့်ညှပ်ကာ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဓာတ်ရထားများ၏အသံဖြင့် ဆူညံပြီး ယာဉ်အသွားအလာကျပ်လှသော သူဆင်းရဲ တို့၏ လမ်းရှည်တစ်လမ်းဖြစ်လေသည်။ စာတိုက်ခွဲတစ်ခုရှိ လမ်းညွှန်စာအုပ်၌ရှာ ကြည့်သောအခါ ဟတ်တည်းခိုခန်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုအဆောက်အဦးအား ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျပ်ခိုးစွဲ၍ညိုညစ်နေသော တိုက်အိုမြင့်ကြီးများပိတ်ရံလျက် ညစ်ပေလှသောရင်ပြင်၌ ဆောက်လုပ်သည့် အုတ် တိုက်ဖြစ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းလှသောလမ်းကလေးမှ ဝင်သွားရသည်။ လူခေါ်ခေါင်း လောင်းမှာ ခလုတ်ပါပြုတ်ထွက်လျက် အပေါက်ရာသာကျန်တော့၏။ ပဲ့ရွဲစုတ်ပြတ် နေပြီဖြစ်သောတံခါးမှာလည်း ခေါက်စရာ ဘု မရှိ။ ပေါလ်သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များစွာနှင့်တံခါးရွက်ကို လက်ဖြင့် အထပ်ထပ်ခေါက်လိုက်သည်နှင့် မရှေးမနှောင်း၌ပင် မျက်နှာညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နှင့် လည်ပင်းကအနာဗရပွကို ဖလန်နယ်စအနီတစ်ခုဖြင့် ပတ်ထားသည့် ၁၂ နှစ်အရွယ် သူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ပေါလ်က ဘာမှမပြောရမီ သူက ‘အိမ်မှာ ဘယ်သူမျှမရှိကြဘူး’ဟု အက်ကွဲ သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူက သူ ‘နေမကောင်း၍ ကျောင်းမတက်ရဘဲ အိမ်မှာပင်နေရသည်’ဟု ရှင်းပြနေ၏။ ဤအိမ်၌နေကြသူအားလုံး အလုပ်သွား ကြသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် သံရေကျိုစက်မှာ အလုပ်လုပ်ကြသည် ဟု ပြောသည်။ သူသည်ဆွမ်းဆိုသောအမည်ဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မသိ။ ဤနေရာကို စောင့်ရှောက်နေ သောသူ့အမေသည် ၄ နာရီတွင်ပြန်ရောက်မည်ဟုသာ ပြောတတ်၏။

သူငယ်ကလေးအား သူပြန်လာခဲ့မည်ဟုပြောပြီး ပေါလ်လည်း စကြိုလမ်း ကျဉ်းကလေးမှပြန်ထွက်ကာ ကုန်ဈေးလမ်း၏ဗရုတ်သုတ်ကွဲတွေကြားထဲသို့ ပြန်ရောက် လာသည်။ သူ အလကားတော့ အချိန်ဖြုန်းမပစ်နိုင်။ သူ၏ အကြောအချဉ်လှုပ်ရှားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့်ညမှစ၍ သူ့တွင် တဖြည်းဖြည်းကြီးထွား၍လာခဲ့ သော ဆန္ဒကလေးတစ်ခုက မြို့တော်စာကြည့်တိုက်ဆီသို့ သူ့အား တွန်း၍ပို့လျက်ရှိ ပြန်လေသည်။

အချိန်ကား မွန်းတိမ်းပြီးဖြစ်ပြီး ယခင်လူငယ်ကလေးပင် တာဝန်ကျနေ သည်။ ပေါလ်က ဆင်းနားရွက်တံခါးကို တွန်း၍ဝင်လာတော့ သူသည် သူ၏ စားပွဲ၌ ပျင်းပျင်းရိရိထိုင်လျက်ငိုက်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ ခေါင်းထောင်ကြည့်

လိုက်၍ ပေါလ်ကိုမြင်လိုက်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး စာဖတ်ခန်း ထဲသို့ ပေါလ်ကလှမ်းပေးလိုက်သော စာရွက်ကလေးကို တိတ်ဆိတ်စွာပင်လှမ်းယူ လိုက်သည်။

ပေါလ်က ရှင်းပြရန်လိုသည်ထင်၍ “အဲဒါ ကျွန်တော့်လိပ်စာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရက်အတော်ကြာနေမယ်” ဟုပြောလိုက်၏။

လူငယ်ကခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခေါင်းလောင်းကလေးကိုနှိပ်၍ လူခေါ်လိုက်၏။ ထိုလူလာပြီး အလိုရှိသောဖိုင်တွဲယူရန် ထွက်သွားတော့မှ လူငယ်လည်း သူ့စားပွဲ အောက်ကအံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား အရင်တစ်ခေါက်လာတုန်းက ဖိုင်တွဲထဲမှာ မှတ်စုတွေ ကျန်နေခဲ့ တယ်။ ရော့”

ပေါလ်သည် စာရွက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူသည် သတင်းစာကိုဖတ်ရင်း အမှုအကြောင်းအကျဉ်းချုပ်ကိုရေးမှတ်ပြီးမှ ဆက်မရေးဘဲထားခဲ့သည့်မှတ်စုများ ဖြစ် သည်။ ဤလူငယ်သည် သူနှင့်မဆိုင်သလိုနေသော်လည်း သတင်းစာဖိုင်တွဲကို တကူးတက လှန်ကြည့်မှတော့ ဤမှတ်စုများကို ဖတ်မိမည်မှာမလွဲ။ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကိုလည်း သိချင်သိသွားပေလိမ့်မည်။

ပေါလ်က “ကျွန်တော် အဲဒီစာရွက်တွေကို မလိုတော့ပါဘူးဗျာ။ သိမ်းပေး ထားတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

လူငယ်က သူ့အား စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့်တောက်ပလျက်ရှိသည့် သူ၏ စွန့်မျက်စိ ဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်းစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါတွေကို ဆုတ်ပစ်တာကောင်းတယ်”

သူက စက္ကူကိုဆုတ်ဖြုတ်လျက်ရှိသည်ကို ပေါလ်က စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် စာကြည့်တိုက်လုလင်သည် ကတ်ထုဖုံးချုပ်ထားသည့် ၁၉၉၂ ခုနှစ် က ကူရီယာသတင်းစာ အုပ်တွဲကြီး ၂ တွဲကိုထမ်းလျက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ပေါလ်လည်း သူ့နောက်ကလိုက်သွားကာ အနီးအနားရှိစားပွဲတွင်ထိုင်၍ ပထမအုပ်တွဲ ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း စာတစ်မျက်နှာပြီးတစ်မျက်နှာ ကော်လံတိုင်းကိုလက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ကာ ကြိုးစားပမ်းစား စစ်ဆေးရှာဖွေလေသည်။ အလွန်ပင်ပန်းသော အလုပ် ဖြစ်၍ သူ၏မျက်လုံးများပင် အောင့်လာသည်။ သို့သော် သူ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ ပထမတစ်အုပ်ကုန်၍ နောက်တစ်အုပ်သို့ပင် ကူးခဲ့၏။ အားလုံး ပြီးသွားသောအခါ သူသည် ကုလားထိုင်နောက်မှီသို့ မှီချလိုက်ပြီး သူ့နဖူးကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်၏။ ခုံးမိုးကြီးအောက်က နာရီကြီးက ၄ နာရီကျော်ကို ဖြုလျက်

၅၈

ရှိ၏။ သွားရန်ရှိသေး သည်ကို သူ သတိရကာ ဖိုင်တွဲများကိုပြန်အပ်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

လူငယ်က “ခင်ဗျားရှာတဲ့ဟာ တွေ့ရဲ့လား” ဟု မေးရိုးမေးစဉ်လေသံနှင့် တူအောင်လုပ်၍ မေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏မေးခွန်းတွင် တကယ်သိချင်စိတ် များစွာပါသည်ကို ပေါလ်စိတ်ထဲက သိလိုက်၏။

“မတွေ့ဘူးခင်ဗျ”

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လူငယ်က ဘာမျှဆက်ပြောတော့မည်မဟုတ် သည်ကို သူ သိသည်။ သူ လှည့်ပြီးထွက်သွားဖို့သာ ရှိတော့သည်။ သို့သော် စာကြည့်တိုက်မှူးကလေးသည် စကားမပြောဘဲနေခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူ့အား စေတနာကောင်းဖြင့် ကူညီရန်ဆန္ဒရှိသည်ကို သူ၏မျက်လုံးများက ပါးနပ်လိမ္မာစွာ အရိပ်အကဲပြနေသည်ဟု ထင်မိ၍ လည်းကောင်း သူ့အား ပြောပြချင်သည့်စိတ်များ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်တော် ၁၉၉၂ ခုနှစ်က အမှုဖြစ်ပြီး အပြစ်ကျသွားတဲ့ ပုလိပ်အင်စပက် တော် ဆွမ်းဆိုတဲ့လူရဲ့အမှုနှင့် ပတ်သက်တဲ့သတင်းကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

လူငယ်က အံ့ဩသွားဟန်ရှိသော်လည်း ဖုံးကွယ်ထားလိုက်သည်။

“ခဲယဉ်းမယ် မထင်ပါဘူးလေ။ တခြားဖိုင်တွဲထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ရင် ခင်ဗျားအတွက် ဖယ်ထားပေးလိုက်မယ်” ဟုဆိုကာ ခဏမျှရပ်နေပြီးမှ “ဒီလူကြီး အကြောင်း ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား” ဟု ဆက်မေးသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဘယ်မှာရှာရမယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား”

သူမေးပုံမှာ သွက်လက်လှသည်။

“သူ ဒီမြို့ထဲမှာပဲရှိနေမယ်ထင်တယ်ဗျ။ သိရသလောက်တော့ သူဟာ ငတ်ပြတ်နေတယ်”

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ပေါလ်လည်း တစ်ခဏမျှရပ်နေပြီး လူငယ် စကားနည်းသွားပုံကိုအံ့ဩကာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ကျေးဇူးတင်စကား ၁ ခွန်း ၂ ခွန်းပြော၍ ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ စာကြည့်တိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပေါလ်လည်း ကုန်ဈေးလမ်းဆီသို့ဦးတည်ကာ တစိုက်စိုက်လျှောက်၍လာ ခဲ့ရာ ၅ နာရီတွင် ဟတ် တည်းခိုခန်းသို့ရောက်ပြီး အုပ်ချုပ်သူ အဒေါ်ကြီးလည်း ပြန်ရောက်နေပြီကို တွေ့ရ၏။ သူကား သိုးမွေးစကတ်ဝတ်လျက် အကွက်ဆင် တဘက် တစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်တွင်တင်ထားကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ယောက်ျားဆောင်း အဝတ်ဦးထုပ်တစ်ခုကို ဆံညှပ်အနက်ကြီး ၂ ခုဖြင့်တွယ်၍ ဆောင်းထားသူ ၀၀

တုတ်တုတ် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဆွမ်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ ကံကလည်း ခေရာတယ်။ လူကလည်းမမာတော့ စက်ရုံမှာ အလုပ်ကလည်း မမြဲ။ အရက်ကလည်း အလွန်အကျွံသောက်တာ။ သူထွက်သွားတာ ကျွန်မတော့ ဝမ်းမနည်းဘူး။”

“သူ ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားတာလဲ”

“အာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က”

“ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားလည်းမသိဘူးလား”

“အင်း၊ မင်းမေးမှပဲ။ နေပါဦးကွယ်။ ဘရွမ်မလီဘက်ကို ထင်ပါရဲ့။

တိုက်သစ်တွေဆောက်နေတဲ့နေရာ”

“အဲဒီအနားတင်ပဲ မဟုတ်လား”

“နီးပါ့တော်။ ၃ မိုင်လောက်ထွက်ရတယ်”

“သူ့လိပ်စာ ပေးထားခဲ့ဘူးလား”

“ဆွမ်းဆိုတဲ့လူက လိပ်စာတွေဘာတွေ ပေးထားတတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ ဘာမေးလို့မှ စကားတစ်ခွန်းမရဘူး။ ဒါပေမယ့် နေပါဦး။ စဉ်းစားပါဦး မယ်။ သူ့အတွက် စာတစ်စောင်လာစရာရှိတယ်။ လာရင်ပို့ပေးဖို့ဆိုပြီး မှာထားတာ တော့ ရှိတယ်။ စာကလည်း မလာပါဘူး” ဟု ဆိုကာ နောက်နားကရပ်၍ နား လောင်နေသော သူငယ်လေးဆီသို့လှည့်ကာ “ဂျီစီ။ အခန်းထဲကစာအုပ် ယူခဲ့စမ်း” ဟု ပြောလိုက်၏။

ခဏကြာသော် သူငယ်ကလေးသည် စုတ်ပြတ်၍ ထောင့်များလိပ်နေသော လယ်ဂျာစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ယူလာသည်။ မိန်းမကြီးလည်း သူ့လက်ညှိုးကို တံတွေးဆွတ်၍ စာတစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လေ၏။

“ဟော ဟောဒီမှာ။ ဒါ ဘာပဲ။ ငါ မပြောလား”

ပေါလ်လည်း မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် အနီးသို့ကပ်၍ သူထောက်ပြထား သည့်နေရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော စာမျက်နှာပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့်ရေးခြစ်ထားသော ဆွမ်း၏လိပ်စာကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ဘရွမ်မလီ

ရဲတိုက်လမ်း

အမှတ် ၁၅

ရောဘက်မှတစ်ဆင့်၊ ဂျိမ်းစ်ဆွမ်း

ပေါလ်သည် လိပ်စာကို သူ၏မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲသို့ လျင်မြန်စွာကူး ထည့်လိုက်ပြီး မိန်းမကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ကပျာကရာထွက်လာခဲ့

၆၀

၏။ ယခုအခါတွင် မီးလုံးမှိန်မှိန်ကလေးတစ်လုံးတည်းသာထွန်းထားသည့်စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့ ယနေ့အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပြီဟု အောက်မေ့လာခဲ့၏။ ယခု ဂျိမ်းစ်ဆွမ်းကို သူ ခြေရာခံမိပြီ။ ဆွမ်း၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုပင် အရိပ်အမြွက်သိရပြီ။ ဆွမ်းသည် ဆင်းရဲငတ်ပြတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေလျှောကျကာ လက်လုပ်လက်စားအဖြစ် အသက်ကိုမသေရုံမွေးရင်း ရင်တွင်းကမချမ်းသာသမျှကို အရက်ဖြင့် မျှောချနေရသူဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့တော့ သူ ဘရွမ်မလီသို့သွားဖို့ မိုးချုပ်နေပြီ။ နက်ဖြန် သွားမည်။ ဟုတ်ပြီ။ မနက်ဖြန် ဆွမ်းကို သူ တွေ့မည်။

အခန်း - ၉

၂၄ နာရီတိတိ ကြာပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်ညနေတွင် ပေါလ်သည် ဝိုင်အမ်စီအေသို့ ပြန်ခဲ့ရပြန်သည်။ ညနေစောစောကတည်းက မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းရွာလျက်ရှိသည်။ ပေါလ်သည် ဖိနပ်များ စိုလို့စိုမှန်း မသိ၊ အင်္ကျီများ ရွဲလို့ရွဲမှန်း မသိ။ မိုးရေ ထဲတွင် လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ သူ၏ ကြီးမားသောမျှော်လင့်ချက်တို့သည် ယခု မရှိတော့။ အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင်လွဲခဲ့သည်။ သူ ဘရွမ်မလီသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဟတ်တည်းခိုခန်းက မိန်းမကြီးပေးလိုက်သည့် လိပ်စာအတိုင်းသွားကာ ဆွမ်းကို ငှားသည့် အလုပ်ရှင်ကန်ထရိုက်တာနှင့် စကားပြောခဲ့ပြီ။ ထိုဒေသကို ဟိုထိပ်သည်ထိပ် ပိုက်စိပ်တိုက်၍လည်း ရှာခဲ့ပြီ။ ဘာမျှ အကြောင်းမထူးခဲ့။ ဆွမ်း မရှိတော့။ သူသည် ဘာသဲလွန်စမျှမကျန်ရစ်ဘဲ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဟိုတယ်သို့ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး လှေကားအတိုင်း သူ့အခန်းသို့တက်ခဲ့၏။ သူ့အခန်းငယ်ကလေးအတွင်း၌ ပိုက်ဆံထည့်၍ဖွင့်ရသော ဓာတ်ငွေမီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ ကိုယ်ကိုဆန့်လိုက်တော့ မီးဖိုစင်ပေါ်၌ ကြေးနန်းစာတစ်စောင်တွေ့၍ ဖွင့်ပြီးဖတ်လိုက်၏။

အမေ သိပ်စိတ်ပူနေသည်။
 နွေရာသီ ကျောင်းဆရာအလုပ် စောင့်နေသည်။
 အားလုံး၏ မေတ္တာဖြင့်။

အမေ

mgyoe.com

ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုကလေးရှေ့တွင် သူ၏အဝတ်အစားများက အငွေ့တထောင်းထောင်းထလျက်ရှိစဉ် သူသည် ရှေ့သို့ကုန်းလျက်ထိုင်ကာ ကြေးနန်းစာကို ပြန်ဖတ်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူပြန်လာအောင် အမေက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြန်ခေါ်ရသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ သူကလည်း ယခု စိတ်အခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ဒါပဲလုပ်ဖို့ ရှိတော့လေသလား ဟု တွေးသည်။ အိမ်ကထွက်လာတာ ကြာသွားတော့လည်း အမေအပေါ် သူ တင်းမာခဲ့သည့်စိတ်ကလေးများ ပျော့ပျောင်းစ ပြုလာသည်။ အမေက ပါမောက္ခစလေဒီကို သွားပြောတာဖြစ်မည်။ သင်းအုပ်ဆရာဖလဲမင်းကို သွားအပြောခိုင်းတာက ပိုပြီးဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အတွက် ပေါ်ထရေးကို သွားဖို့အလုပ်က ရှိနေသေးသည်။ ‘အားလုံး၏မေတ္တာဖြင့်’ ဆိုသည့်စကားကို သူက အနည်းငယ် မနှစ်မြို့စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ အားလုံးဆိုတာထဲတွင် ခွင့်လွှတ်တတ်သော ‘အယ်လာ’ ပါသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

သူ့အဝတ်အစားများ ခြောက်သွေ့သောအခါ သူသည် ဓာတ်ငွေ့ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ညစာစားရန် အောက်ခန်းသို့ဆင်းခဲ့၏။ လှေကားခန်း အတွင်းသို့ အရောက် စားသောက်ခန်းသို့ ဝင်မည်အလုပ်တွင် တံခါးစောင့်လုလင်ကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့လာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“လူငယ်တစ်ယောက် ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖို့ လာတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်”

ပေါလ်လည်း အံ့အားသင့်လျက် လုလင်ကလေးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရာ ဧည့်သည်များကို တွေ့ဆုံသည့်နေရာနှင့် ပုတီးစေ့ခန်းဆီးတစ်ခုကားထားပြီး ကြိမ်ကုလားထိုင်တောင့်တောင့်ကြီးများနှင့် အိုးစိုက်တောင်ထန်းပင်တစ်ပင်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ထားလျက် မှီစော်နံနေသော ဧည့်ခန်းကလေးထဲသို့ ရောက်ခဲ့၏။ တချွင်ချွင် မြည်နေသည့် ပုတီးစေ့ခန်းဆီးကိုဖြတ်၍ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်၌ထိုင်ကာ သူ့အား စောင့်နေသည့် စာကြည့်တိုက်မှလူငယ်ကို မြင်လိုက်ရလေရာ ပေါလ်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

ပေါလ်လည်း ခပ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းပင် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လူငယ်က “ကျွန်တော်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးမဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

ပေါလ်က “ဟုတ်ပါတယ်။ မထင်မိဘူး” ဟု တဲ့တိုးကြီးပြောချလိုက်သည်ကို လူငယ်က သွက်လက်ရွှင်မြူးစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ တာဝန်ချိန်မှအပဖြစ်၍ သူ့မှာ ခင်မင်စရာကောင်းအောင် ပွင့်လင်းရိုးသားလျက် အမျက်ဖြေတတ်သည့် အပြုံးချိုချိုနှင့် ပို၍ပင်ရွှင်သောမျက်နှာထား ရှိနေ၏။ စိတ်ညစ်နေသောပေါလ်မှာ

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိလို့ဗျ” ဟုဆိုကာ လူသူကင်းမဲ့သည့် အခန်းကို လျင်မြန်စွာလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး “ဒီမှာ ဘယ်သူမျှနားစွန်နားဖျားမကြား အောင် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောလို့ရမယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ပေါလ်က သူ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၍ လူငယ်က အသံကလေးများထွက် အောင် ရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းနားမလည်သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် လူကောင်းပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ဗူလျာပါဗောဓ်ဗူလျာတဲ့”

သူက လက်ကမ်းပေး၍ ပေါလ်က ဖမ်း၍ဆုပ်လိုက်ပြီး ထိုင်ကြသည်။ အခြေအနေအရ သူသည် ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခုကို မျှော်လင့်မိပြန်သည်။ မှာခံသည် သူ့အား အကဲခတ်သလို မချိုမချင်ကြည့်နေပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“စာကြည့်တိုက်ကို ခင်ဗျား ပထမလာတဲ့နေ့က ကျွန်တော် ခင်ဗျာ့ကို ကြည့်နေမိတယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူဆိုတာက ပေါ်လွင်နေတော့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကြည့်မိတော့တာပေါ့။ ခင်ဗျားအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျာ့ကိုလည်း မြင်မြင်ချင်းခင်မိပါတယ်။ ရေစက်ပဲလို့ ဆိုရမယ်ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဖိုင်တွဲကို ကြည့်မိတယ်” သူက သူ့စကား သူ သဘောကျသလိုလေသံဖြင့် အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာရော၊ ခင်ဗျာ့အကြောင်းစုံရော ကျွန်တော် သိတယ်”

ဒါကို ပေါလ်ကလည်း တွေးမိပြီးဖြစ်သည်။ သူက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အာရုံစိုက်၍နားထောင်နေတော့ လူငယ်က ဆက်ပြောသည်။

“မနေ့ကတော့ ခင်ဗျား နောက်ထပ်အကိုးအကားတွေ လိုက်ရှာနေတာ တွေ့ရပြန်တယ်။ ခင်ဗျာ တွေ့မသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားထွက်သွားမှ ကျွန်တော် ရှာတော့ တွေ့တယ်။ စောင်ရေသိပ်မရှိတဲ့ ကလယ်ရီယွန်ဆိုတဲ့ လစ်ဘရယ်သတင်းစာ ကလေးတစ်စောင်ထဲမှာပဲ ဆွမ်းရဲ့အမှုအကြောင်း သတင်းမှတ်ချက်ရေးထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဆွမ်းကျခဲ့ရတဲ့အပြစ်ဒဏ်ဟာ ပြင်းထန်လွန်းတယ်လို့ ကန့်ကွက်ထားတယ်ဗျ”

ပေါလ်၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်လျက် အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်သောအောင် ရှိ၏။ သို့တိုင် သူက အရောင်အဆင်းမရှိတော့သော သူ၏မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူက “ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒါတွေပြောနေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

မာန်က ဆက်ခနဲ ပခုံးချိုလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းများဟသွားအောင် ခပ်ရွှင်ရွှင် ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဆွမ်းကိုတွေ့ချင်နေလို့ ပြောတာပေါ့”

ပေါလ် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာယမ်းလိုက်ပြီး “အလကားပါပဲဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“၁၅ နှစ်တောင် ကြာမှပဲဗျာ”

“ဒီလိုချည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲလေ” မာန်၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက် လာကာ သူ၏လေသံမှာ အနည်းငယ်ပိုမို၍ အားတက်သရောဖြစ်လာသည်။ သူ့စကား အရာရောက်ရုံ ခေတ္တမျှနားထောင်လိုက်ပြီးမှ “တကယ်က ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ပြီဗျ” ဟု ဆိုက်လိုက်၏။

ပေါလ်မှာ အာခေါင်များ ခြောက်၍သွားသည်။ သူသည် သူ့အား ဖျတ်လတ် စွာ ခေါင်းညိတ်၍ပြနေသူ ထူးဆန်းသောဤလူငယ်ကို မယုံနိုင်သလို ငေးစိုက်ကြည့် နေမိလေ၏။

“သိပ်တော့ မခက်လှပါဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ထောက်ပံ့ရေးစာရင်းတွေ၊ ဆင်းရဲသား အလုပ်ရုံ မှတ်ပုံတင်တွေ၊ ပြီးတော့ မြို့တော်ရဲ့ဆေးရုံတွေ လိုက်ရှာတယ်။ ဆွမ်းဟာ အခု ဘဲလ်ဗီးဒီယာဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်”

အခန်း - ၁၀

ဆွမ်း တက်ရောက်ကုသနေသောအဆောင်ကား ခုံးပြုတင်းပေါက်တန်းများ၊ ဆေးဖြူ သုတ်နံရံများနှင့် မျက်နှာကျက်စောင်းစောင်းအဆောင် ဖြစ်၏။ ဤနေရာကား ဘာမျှအဆင်တန်ဆာမရှိ၊ ရွှင်လန်းစရာလည်းမရှိသော ပစ္စည်းမဲ့တို့၏အဆောင်ပေ တည်း။ အိပ်ရာကို ၄ ဘက်မှပိတ်၍ကာလျက် သစ်သားတုံးကြီးများပေါ်တွင် ခင်းထားသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင်ကား လေရှူပိုက်ရှည်ကြီးတပ်ထားသည့် အောက်ဆီ ဂျင်ဓာတ်ငွေ့ပူးကြီး တစ်ခုရှိ၏။ ကာဘော်လိပ်ဆီနဲ့ကို ထိုးဖောက်လျက် နာမကျန်း

၆၄ သူတို့၏ပျက်ဆဲခန္ဓာမှ ထွက်လာသည့်အနံ့တစ်မျိုးက လှိုင်လျက်ရှိသည်။

ဆွမ်းသည် ခေါင်းအုံး ၂ လုံးပေါ်တွင်မှီလျက် ပက်လက်စင်းစင်းကြီးအိပ်ကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့မျက်နှာမူလျက်ရှိ၏။ သူ့ အဆက်အပေါက်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် လူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို သိနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့မှာ လူရုပ်မပီတော့။ မျက်တွင်းများဟောက်လျက် ပါးပြင်များခွက်၍နေလေရာ သူ့အသား ညိုညိုနှင့် အိပ်ရာဖုံးဖြူဖြူနောက်ခံတွင် သူ၏နှာခေါင်းကြီးမှာ အဝါရောင်သမ်းလျက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေ၏။ အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ကျနေသော သူ၏ လက်ချောင်းထိပ်များကား တုတ်ခိုင်လှသည်။ မရှူတစ်ချက်ရှူတစ်ချက် သူ၏ထွက် သက်၊ဝင်သက်မှာ ယဲ့ယဲ့ကလေးမျှသာ ရှိတော့ဟန်တူ၏။

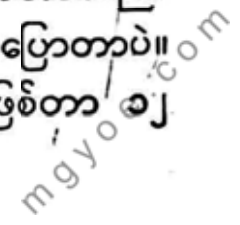
ညနေ ဧည့်သည်လာချိန်ဖြစ်၍ သူ၏အိပ်ရာဘေးတွင် ပေါလ်နှင့် မာခဲဗူ လျာတို့ ရှိကြ၏။ သူတို့သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ မိနစ်ခန့်က ရောက်လာကြပြီး မာခဲဗူက အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ လိမ္မာပါးနပ်စွာပင် လူနာအား ပေါလ် မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောထား၏။ ပေါလ်ကလည်း သူ့လာခဲ့သည့်ကိစ္စကို မျှော်လင့် ချက်ကြီးစွာဖြင့် တင်ပြထားပြီးဖြစ်၏။ ယခုမူ သူသည် တကယ်အရေးကြီးသည့်အချိန် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆွမ်းစကားပြောမည်ကို ရင်တမမ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။

ဆွမ်းသည် နှုတ်မသွက်နိုင်ချေ။ သူ့မှာလည်း တွေးစရာတွေရှိပေသည်။ မကြာမီပင် သူ၏မျက်လုံးများသည် ပေါလ်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ အကြာကြီးငေး နေလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြောသည်။

“မင့်ကို အခုမှတွေ့ရတာတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ငါ့မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့အတွေ့အကြုံ နှင့် ဒီကိစ္စကို ငါ ဘယ်သူ့ကိုမျှမပြောတော့ဘူးလို့ အောက်မေ့ထားတာပဲ။ ငါပြောမိ တာလည်း ရူးလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက မက်ထရီရဲ့သားကိုး။ ဘယ်လိုမဆိုလေ။ ငါ့ဘဝလည်း ဆုံးပြီးသားဆိုတော့ ငါ ပြောလိုက်ပါတော့မယ်”

ခဏမျှနားနေသည်။ ဆွမ်းသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များဆီသို့ နက်ရှိုင်းစွာ မျှော်၍ကြည့်နေဟန် တူပေသည်။

“အယ်လဒန်လူသတ်မှု ငါ့ကိုတာဝန်ပေးတော့ ငါလည်း စိတ်က သိပ် တက်ကြွနေတုန်းပေါ့ကွယ်။ အခုလို ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ တကယ် သဲလွန်စ အခိုင်အမာရလိုက်တော့ မနေ့တနေ့ကလိုပဲ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ဘွတ်ကီဒိုင်က ရွှေကြိုလုပ်စားတဲ့ ရော်ကာဆိုတဲ့အကောင် ဌာနချုပ်ကိုရောက်လာ။ ဟုတ်တယ်။ ဂျပိုးရော်ကာ။ အိုးခြေအိမ်ခြေမရှိ။ အလကားအကောင်။ ကြောက်လိုက်တာလည်း တုန်လို့။ စကားတောင် ဖြောင့်အောင်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ ပြောတာပဲ။ သူပြောတာက သူဟာ သေသူနှင့် သေတဲ့ကောင်မလေးနှင့် အဆက်ဖြစ်တာ ၁၂

လလောက် ရှိပြီတဲ့။ သူနှင့် မကြာခဏဆိုသလို သွားသွားအိပ်သတဲ့။ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်ညကလည်း သေသူနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူဟာ စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နှင့် ၉ ရက်နေ့များမှာ ဒွန်ကာစတာမြင်းပွဲကို ရောက်နေတဲ့အတွက် ဒီလူသတ်မှုနှင့် ဘယ်လိုမျှမပတ်သက်တဲ့အကြောင်း သက်သေတစ်ဒါဇင်လောက် ပြနိုင်သတဲ့။ သူက ဒီအမှုမှာ သူမပါဘူးဆိုတာ လာပြီးရှင်းတာတဲ့။

“သူဟာက သိပ်တော့ အထောက်အပံ့မရလှပါဘူး။ သေသူ စပါးလိန်းဟာ ချစ်သူခင်သူ အတော်များတယ်ဆိုတာတော့ တို့လည်း အသိသားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမဆို ရော်ကာကကိုဖမ်းချုပ်ဖို့ လိုတယ်လို့တော့ ထင်ကြတယ်လေ။ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်မယ်ဆိုတာလည်း ကြားရော၊ ဒီကောင်ဟာ တစ်ခါတည်း ကြောက်လန့်ပြီး အကုန်လျှောက်ပြောတော့တာပဲ။ စပါးလိန်းအပေါ်မေတ္တာထားနေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း မက်ထရီအကြောင်းလည်း ပြောတယ်။ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ပို့စကတ်ကို တို့က ဖော်ပြကြော်ငြာလိုက်တဲ့အခါမှာ မက်ထရီ သိပ် စိတ်သောကဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မက်ထရီက ဒီအမှုဖြစ်ချိန်မှာ သူလည်း တခြားရောက်နေတယ်လို့ လိမ်လည်သက်သေပြဖို့ အားထုတ်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ဖော်တယ်။ တို့မှာလည်း ၃ ပတ်လောက် လမ်းစပျောက်နေပြီးမှ ဒီသဲလွန်စထပ်ရတော့ လိုက်စရာလမ်းသစ်တစ်ခု ပွင့်ပြန်တာပေါ့လေ။ တို့လိုက်နေတဲ့လူက ဖြုန်းဆို လစ်ဗာပူသင်္ဘောဆိပ်ကို ထွက်ခွာသွားပြီဆိုတော့ တို့လည်း အစစအရာရာ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပြီးလိုက်ကြတာပေါ့။ လစ်ဗာပူကိုလည်း ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်တော့ မက်ထရီကို အဲဒီမှာ ဖမ်းမိတာပေါ့။”

ဆွမ်းသည် ခေတ္တရပ်နားကာ သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်၏။

“သူ့အဖို့ဆိုသွားတာက မက်ထရီဟာ စိတ်ဆတ်တယ်။ သူ့ကိုဖမ်းတော့ သူက ခုခံတယ်။ အရာရှိတစ်ယောက်ကို ရိုက်လိုက်တာဟာ သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးလိုက်တဲ့ မဟာအမှားကြီးပဲ။ ဒါ့အပြင် ခုနက ငါပြောသလိုပဲ တောင်မေရိကတိုက် ကိုထွက်သွားမယ့်ဆဲဆဲမှာ ဖမ်းမိတာဆိုတော့ အခြေအနေက ဘာမျှမကောင်းတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုစစ်လိုက်တာနှင့် ပိုလို့သာဆိုးတော့တာပဲ။ ပုလိပ်ကစစ်ဆေးတဲ့ အခါမှာ ထုံးစံအတိုင်း ‘စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ည ၈ နာရီနှင့် ၉ နာရီအကြား ဘယ်မှာရှိနေလဲ’ လို့ မေးတော့ သူက သူ့သူငယ်ချင်းက ဖော်ကောင်လုပ်ထားတာကို သူမသိလေတော့ ‘ရော်ကာဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်နှင့် ဘီလီယက်ထိုးနေပါတယ်’ လို့ အစစ်ခံတယ်။ အဲဒီတင် အကုန်ထင်သွားတော့တာပဲ”

ဆွမ်းသည် သူ၏ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ပြန်မှီချလိုက်ပြီး သူ၏အရောင် အဆင်းမရှိတော့သော မျက်လုံးများတွင် ထူးဆန်းသည့်အသွင်များ ပေါ်လာသည်။

“မင့်ကို ငါ့အထက်ကဆရာ ရာဇဝတ်ဝန်အကြောင်းပြောရဦးမယ်။

အခု သူက ဝေါ့တလေပုလိပ်မင်းကြီး အဒမ်ဒေးလေ။ သူက ကမ်းဘားလန်းက လယ်သမားသား။ အောက်ခြေကနေပြီး တက်လာရတာဆိုတော့ စည်းကမ်းဆို သိပ်တင်းကျပ်။ သူ့လူတွေအပေါ် သူ သိပ်သစ္စာရှိ။ တကယ့်ပထမတန်းအရာရှိကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မျှလာဘ်မယူတဲ့လူမျိုး။ သူက သူ့အလုပ်ကို သူ သိပ်ချစ်တယ်။ ရာဇဝတ်ကောင်ဆိုရင် တစ်မိုင်လောက်ကနေ ကြည့်တောင်သိတယ်လို့ အမြဲကြွားတဲ့လူကွယ့်။ သူက အစကစပြီး မက်ထရီကို ရာဇဝတ်ကောင်လို့ တွေ့ထားတဲ့လူ”

သူ့စကားနှင့်သူ စိတ်တက်ကြွလာကြီး သူ့ကိုယ်သူ အားယူကာ တံတောင်ထက်၍ ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

“ငါ့အဖို့တော့ မလွယ်ဘူးဖြစ်သွားတာပေါ့။ သက်သေအထောက်အထားက သိပ်ခိုင်လုံနေပေမယ့် ငါက မက်ထရီဟာ တောင်အမေရိကတိုက်ကိုသွားဖို့ သဘောလက်မှတ်ယူတာ သူ့နာမည်နှင့်သူပဲ ယူတယ်။ ထို့အတူပဲ လစ်ဗာပူမှာ သူနှင့် သူ့မိသားစု ဟိုတယ်ခန်းငှားတာလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ သူ့နာမည်ကို ဝှက်ခြင်းပြုခြင်း မရှိဘူး။ လျှို့ဝှက်ထွက်ပြေးရတဲ့လူတို့၊ ခြေရာဖျောက်ချင်တဲ့လူတို့ဆိုရင် ဒီလို ဘယ်သူမျှမလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါက ညွှန်ပြတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့အပေါ် သက်သေအထောက်အထားတွေ ဒါလောက်ခိုင်မာနေတာတောင် ငါ သူ့ကို သဘောကျတာ တစ်ခု ရှိတယ်။ သူ စပါးလိန်းနှင့်သိတယ်ဆိုတာကို ငြင်းဖို့မကြိုးစားဘူး။ ဒီ ပို့စကတ်ကို သူဆွဲပြီး စပါးလိန်းဆီ ပို့တယ်ဆိုတာကိုလည်း ဝန်ခံတယ်။ သူက ဒါကို နည်းနည်းပါးပါး အပျော်သဘောလောက်ပဲ ယူဆထားတာကိုး။ ‘ဝေးတသက်သက်’ ဆိုတဲ့ ရူးရူးနှမ်းနှမ်းစာနှင့် ရိသဲ့သဲ့ပို့စကတ်ကလည်း ဒီသဘောကို ဖော်ပြထားတာပဲ။ ပြီးတော့ စပါးလိန်းသေရတဲ့ဒဏ်ရာတွေဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တယ်။ အင်အားကြီးမားတဲ့လူများကသာ ဒီလိုလုပ်နိုင်တယ်။ မက်ထရီဟာ ပိန်ပိန်ပါးပါးပဲ။ ပြီးတော့ ရိုးစ်ဟာ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးတတ်တဲ့လူ။ အဲဒီအချိန်က သူ တခြားရောက်နေတာ သက်သေထူဖို့ ရော်ကာနှင့် တိုင်ပင်တယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပို့စကတ်က သတင်းစာထဲပါလာတော့ သူလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး အရေးဆိုရင် သူ့ကိုကူမယ့်လူတော့ ရှာထားမှလို့ သဘောရဟန်တူတယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့မိုက်မဲမှုပဲ။ ဒါပေမယ့် အမှုသွားအမှုလာကိုကြည့်ရင် ဒါဟာယုတ္တိရှိပါတယ်။

“ငါက ဒါတွေအားလုံး အကြီးအကဲဆီတင်ပြတော့ သူက လက်မခံတော့ဘူး။ သူကတော့ မက်ထရီဟာ တရားခံအစစ်ပဲလို့ တကယ့်ကိုရိုးရိုးသားသားပဲ ယုံကြည်နေတာကိုး”

mg yoe . com

ဆွမ်းသည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ပြန်လှဲချလိုက်ပြီး အတော်ကြာအောင်နားနေပြီးမှ ပိုမိုတည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အစိုးရဝန်ထမ်းအရာရှိများရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ ပုံစံနှင့် အလုပ်လုပ်တယ်။ ငါ့ထက် ဘယ်သူပိုပြီး သိဦးမှာလဲ။ ပုလိပ်မင်းကြီးဒေးချပေးတဲ့ လုပ်ငန်းအစီအစဉ် ဟာလည်း အဲဒီစနစ်အတိုင်းပဲ။ ဒါဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အမှန်ပါပဲလေ။ သေသူရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့လက်နက်မျိုးကို မက်ထရီရဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ တွေ့အောင်ရှာ စေချင်တယ်။ မက်ထရီရဲ့အဝတ်အစားတွေပေါ်မှာ သွေးစသွေးန တွေ့အောင်ရှာစေ ချင်တယ်။ အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာမှာ မြင်လိုက်ကြတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ မက်ထရီပါလို့ အခိုင်အမာပြောနိုင်တဲ့လူတွေ လိုချင်တယ်။

“ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲ။ မက်ထရီရဲ့ သံသေတ္တတစ်ခုထဲမှာ ပုလိပ်မင်းကြီး အလိုရှိတဲ့ လက်နက် သွားတွေပါတယ်။ အဲဒါက ဂျာမနီလုပ် ရှေးခပ်ကျကျ သင်းတုန်းဓားကြီးတစ်လက်။ မသုံးတာကြာလို့ သံချေးတောင် နည်းနည်းတက်နေပြီ။ မက်ထရီကလည်း ဒီပစ္စည်း သူ့မှာရှိနေတာကြာပါပြီလို့ မကွယ်မထောင့် ဝန်ခံတယ်။ သူ့အဖေဆီက အမွေခံထားလိုက်တဲ့ပစ္စည်းပါတဲ့။ ဒါကြီးကို သူ လွင့်ပစ်ဖို့စိတ်ကူး ဖြစ်မိပေမယ့် သူ့အဖေပစ္စည်းကလေးမို့ဆိုပြီး မပစ်ရက်တာနှင့် ထားထားတာတဲ့။ မက်ထရီဟာ ဒီဓားကို လူသတ်ရာမှာ တကယ်ပဲ သုံးခဲ့ရိုးမှန်ရင် ဒါကို တို့ရှာဖွေတဲ့ အချိန်အထိ တရိတသေ သိမ်းထားမတဲ့လား။ ဘယ် သိမ်းထားလိမ့်မလဲ။ လူသတ် သမား ၁၀၀ မှာ ၁၀၀ စလုံးရဲ့ပထမဆုံးလုပ်ရပ်ဟာ သတ်ရာမှာသုံးတဲ့လက်နက်ကို ဖျောက်ဖျက်တဲ့အလုပ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါနှင့်တောင် ဒေးက ငါ့ကို အဲဒီသင်းတုန်းဓားကြီး ပြပြီး ‘ကဲ။ ငါ မပြောဘူးလား။ သူ့ကို မိပြီကွ’ လို့ ကျေနပ်အားရကြွားလိုက်ဝါးလိုက် သေးတယ်။

“အဲဒီဓားရယ်၊ မက်ထရီရဲ့အဝတ်အစားထုပ်ကြီးရယ် ဓာတုဗေဒကျွမ်းကျင် သူများစစ်ဆေးဖို့ ပို့လိုက်ကြတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက လူသတ်သမားကိုမြင်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေတွေကို စစ်တယ်။ မစ္စတာပရပ် စတီရယ်၊ အက်ဒဝပ်ကောလင်းရယ်၊ လူဝီဇာဘတ်ရယ်။ ပရပ်စတီကမျက်စိ အဝေမှု တဲ့လူ၊ ကော်လင်းက လူပျော့ကလေး၊ သူက တယ်ပြီး သက်သေခံချင်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ဒီကောင် မလေးက စက်တင်ဘာလရဲ့ မှောင်မိုက်ပြီးမိုးရွာနေတဲ့ညတစ်ညမှာ ရာဇဝတ်ကောင်ကို တစ်စက္ကန့်လောက် ဖျပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့သက်သေ။ ဒါနှင့်တောင် သူက လူသတ် သမားရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အတော်ကလေးအသေးစိတ်ဖော်ပြနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူက အစစ်ခံချက်တွေ ဒလဟောလျှောက်ပြောနေတော့ သူ့မျက်နှာဝိုင်ကလေးဟာ

စိတ်အားထက်သန်နေတာကို ငါ အခုထိ မြင်ယောင်နေပါသေးတယ်။

“သူပြောတာက အဲဒီလူဟာ အသက် ၃၅ နှစ်လောက်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသား ညိုညို၊ ပိန်ပါးပါး၊ လူဟန်ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းမွေးများ ပြောင်အောင်ရိတ်ထားတဲ့လူတဲ့။ ဦးထုပ်က အကွက်ဆင်တဲ့ ညိုညစ်ညစ်မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ဖိနပ်အညိုလည်ရှည်ကို စီးထားသတဲ့။

“ပထမတော့ ဒေးဟာ အစစ်ခံချက်တွေနှင့် သိပ်သဘောကျနေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မက်ထရီကိုဖမ်းမိတော့ တီးကွက်က တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ မက်ထရီဟာ အရပ်မြင့်မြင့်လည်း မဟုတ်၊ ညိုလည်းမညို၊ မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းလည်း ရိပ်မထား။ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးအညိုနှင့်ကိုး။ သူ့အဝတ်အစား အလည်း တစ်မျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘတ်က ဒါလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ပထမစစ်ခံတုန်းကရှုပ်ထွေးနေလို့ ပြောလိုက်တာ မြန်သွားတာပါတဲ့။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရရပဲ။ မုတ်ဆိတ်ပါးမုန်းပြောင်ပြောင်နှင့် ဧရာမလူကြီးအစား အရပ်ခပ်နိမ့်နိမ့်၊ ကျင်စွယ်နှင့်လူ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ကောင်လင်းကတော့ အခင်းဖြစ်ပြီးစက ငါ့ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ။ ‘ဒီလူကို ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး’ လို့ ပြော ပြီးသား။ အခုမှ တစ်ခါ ဘတ်နှင့် တလေတည်းဖြစ်သွားတယ်။ အရောင်ပျော့ပျော့ ဦးထုပ်ကွက်ကလည်း အရောင်ညိုမှိုင်းမှိုင်းဦးထုပ် ဖြစ်သွားတယ်။ မိုးကာအင်္ကျီ ကလည်း မီးခိုးရောင်ဖြစ် သွားတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်က မက်ထရီရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ကိုက်ညီတဲ့ဟာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတော့တာပေါ့လေ”

ဆွမ်း တစ်ထောက်နားရပြန်သည်။ သူ့မှာ ဖြူရော်သောနှုတ်ခမ်းများကို စေ့ကာ အသက်ရှူဖို့ကိုပင် အားအင်ထုတ်နေရဟန်တူ၏။

“နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ ဒီ အရေးကြီးတဲ့သက်သေတွေကို တရားခံကိုကြည့် ဖို့ ခေါ်သွားတာပဲ။ ပုလိပ်မင်းကြီးလည်း ‘သူတို့နှင့်အတူပါတယ်။ ငါလည်း အဲဒီ အထဲမှာပါတယ်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ပုလိပ်သား ၁၁ ယောက်ကို အခန်း တစ်ခုထဲမှာ မက်ထရီနှင့်ရောပြီး တန်းစီပြတယ်။ ဒါကတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါပဲ။ တချို့ကတော့ ဒါကို တရားတယ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ။ သက်သေ ၂ ယောက်ကတော့ အသေအချာကို ဆွဲပြနိုင်ကြတာပဲ။ မက်ထရီကိုလည်း ဝေါ့တလေကို ရွှေ့ပြီး မိုနာစပါးလိန်းကိုသတ်တဲ့အမှုနှင့် စွဲချက်အတင်ခံရတယ်”

လူမမာသည် ချည့်နဲ့စွာ ဘေးတိုက်လှည့်စောင်းကာ ပေါလ်အား ကြည့်နေ လေသည်။

“ဒါနှင့်လည်းပဲ ငါကတော့ သူလွတ်မှာပဲလို့ ထင်နေတုန်းပဲ။ သူ့အပေါ်စွဲ တဲ့အမှုက သိပ်ပြီး သက်သေခိုင်လုံလွန်းနေတော့ တစ်နေရာရာမှာတော့ ကွဲကြောင်း

အက်ကြောင်းပေါ်လာမှာပဲလို့ ငါက ထင်နေတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ငါက အစိုးရရှေ့နေ လုပ်တဲ့လူကို ထည့်မတွက်မိဘူးလေ။ ရိုးသားပေမယ့် ခေါင်းမာတဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီး ဒေးကြောင့် မက်ထရီ ဒီလိုဖြစ်သွားရတယ်လို့ မင်းကတော့ ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကြီးကိုင်းပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီ အစိုးရရှေ့နေ၊ အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့ မက်သယူးစပရောက် ဆိုတဲ့လူပေါ့ကွာ။ သူက အခု ဆာမက်သယူဖြစ်ပြီး ထိပ်နား အထိ တက်သွားပြီးလေ။ တက်လည်း တက်ဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့ မထင်ရှားသေးပါဘူး။ ကြိုးစားပြီး တက်လမ်းရှာရတုန်းပေါ့။ သူ့စကား ငါကြားလိုက် ကတည်းက သူဟာ မက်ထရီကို ကြိုးမိန့် မကျကျအောင်လုပ်တော့မှာပဲဆိုတာ ငါသိတယ်။

“ဒါနှင့် အမှု စစ်ကရော ဆိုပါတော့။ တရားလိုဘက်ကလည်း ကျွမ်းကျင် သူတွေအားလုံး ခေါ်။ ဒါပေမယ့် အလောင်းကို ပထမဆုံးကြည့်တဲ့ ဒေါက်တာကျူခဲ ကိုတော့ မခေါ်ဘူး။ ပုလိပ်ဆရာဝန် ဒေါ်ခဲဆန်ရဲ့အပြင် ဂျက်ကင်ဆိုတဲ့ပါမောက္ခ တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်တယ်။ အဲဒီပါမောက္ခက သေသူမှာ သေလောက်အောင် ရရှိတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးကိုဖြစ်အောင် အဲဒီသက်သေခံစွည်းဖြစ်တဲ့ ဂျာမန်သင်စုန်းစားမျိုး ကို သုံးတာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သက်သေခံတယ်။ သူကလည်း အဲဒီလက်နက်မှာရော၊ တရားခံရဲ့ အင်္ကျီပေါ်မှာရော သွေးစသွေးနုများ တွေပါတယ်လို့တော့ ကျမ်းကျိန်ပြီး အစစ်မခံဘူး။ ဒါပေမယ့် နို့တိုက်သတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုးရဲ့ သွေးအိတ်လိုအရာမျိုး တွေရတယ်လို့တော့ ထွက်ဆိုတယ်။ နောက် သက်သေတစ်ယောက်ကတော့ သေသူရဲ့ အိမ်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ မီးကျွမ်းပျက်စီးနေတဲ့စာက လက်ရေးဟာလည်း ဘယ်ဘက် လက်ရေးနှင့်ဖျက်ရေးထားတဲ့ မက်ထရီရဲ့လက်ရေးပါပဲလို့ အစစ်ခံတယ်။ ကောလင်း တို့၊ ဘတ်တို့ သက်သေခြံထဲရောက်တော့ သူတို့ဟာ အရင်ကလိုမဟုတ် တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် ဘတ်ဟာ အရွယ်ကလေး ငယ်ငယ်။ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရတာက အပြစ် ကင်းစင်ပုံနှင့် ဂျူရီလူကြီးတွေကတော့ သိပ်သဘောကျနေကြတာပေါ့။ သူကလည်း နတ်သမီးကလေးလို လှလှပပကလေး။ ကျမ်းကျိန်ပြီးတော့ ‘အဲဒီ အင်္ကျီပါပဲ။ အဲဒီလူပါပဲ’ ဆိုတာတွေ အသေအချာထွက်တော့တာပဲ။ လူဆွဲပြတဲ့အကြောင်း အစစ်ခံတော့လည်း ‘သူ့ကို အဦးဆုံးညွှန်ပြတာဟာ ကျွန်မပါပဲ’ ဆိုပြီး တကယ့်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတဲ့လေသံနှင့် အစစ်ခံတော့တာကိုး။

“ပြီးတော့ အစိုးရရှေ့နေကြီးရဲ့လျှောက်ချက် လာတော့တာကိုး။ စပရောက် ဟာ စာရွက်တစ်ရွက်မှမကိုင်ဘဲ ၃ နာရီလုံးလုံး မရပ်မနား အားရပါးရပြောတော့ တာကိုး။ စကားလုံးတွေဟာ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဒလဟောကျလာပြီး ရုံးတော်တစ်ခုလုံး ကို ဩဇာလွှမ်းမိုးလိုက်သလိုပါပဲ။ ရာဇဝတ်မှုကို ပုံပေါ်အောင်ပြောတဲ့အခါကျတော့

လည်း မြတ်စွာဘုရား၊ တကယ်ကို ပက်ပက်စက်စက်ပါပဲကွာ။ အပြစ်ရှိသူတရားခံဟာ သင်ခုန်းဓားကြီးကို အိတ်ထဲမှာဝှက်ကိုင်ထားပြီး ဘာမျှအကာအကွယ်မရှိတဲ့ သူ့ရဲမယား ငယ်၊ မမွေးသေးတဲ့ သူ့ရင်သွေးကလေးရဲ့အမေကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ပုံ၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ပုန်းရှောင်ဖို့ထွက်ပြေးပုံ။ ဟာ၊ တကယ်တော် တယ်ကွာ။ ဂျူရီလူကြီးတွေဆိုတာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် သူပြောတာကို အားလုံး ငေးနားထောင်ကြရတာပဲ။

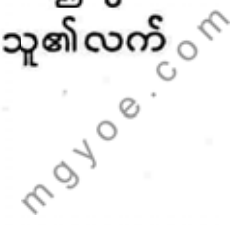
“အစိုးရရှေ့နေကြီးက ကောင်းသလောက် တရားခံရှေ့နေက အသုံးမကျ လိုက်တာကွာ။ တရားခံက ပိုက်ဆံလည်း မတတ်နိုင်။ ရှေ့နေကြီးကလည်း အသံက သဲ့သဲ့ကလေးနှင့် ဒရူတ်ဆွဲပြီးပြောနေတဲ့အဖိုးကြီးပဲ။ အမှုအကြောင်း သူ မသိတာတွေ လည်း အများကြီး။ အထူးသဖြင့်ကတော့ မက်ထရီအတွက် အခြေအနေကောင်းစေမယ့် အထောက်အထားတွေရှိတာကို သူ မသိတာဘဲကွာ။

“ဒါနှင့်ပဲ ပြီးရောဆိုပါတော့ကွာ။ အပြစ်ရှိတယ်ပေါ့။ တရားခံဟာ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဆိုပြီး ကန့်ကွက်တဲ့စကားတွေဟာ ငါ့ရင်ကို ဓားနှင့်ထိုးလိုက်သလို စူးရှပြီးကျန်ရစ်တယ်လေ။ သို့ပေမယ့် သူ့ကိုဆွဲခေါ်သွားကြတယ်။ လူတိုင်းအဖို့တော့ ကျေနပ်စရာပေါ့။ ကြော်ငြာထားတဲ့ ဆုငွေပေါင် ၅၀ ကလည်း ကောလင်းနှင့် ဘတ်တို့ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ ရထိုက်သလား၊ မရထိုက်သလားတော့ ဘုရားမှသိမှာပဲကွာ”

လူမမာသည် အားအင်ကုန်ခန်းသွားဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်ကာ ဆက်မပြောနိုင်သေးကြောင်း ပင်ပန်းနေသောလေသံဖြင့် ကျေညာလိုက်၏။

“၁ ရက် ၂ ရက်မှ တစ်ခါလာခဲ့ဦးကွာ။ ကျန်တာတွေ ကြားရအောင်ပေါ့”

အခန်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်းကလေးအတွင်း ကြာမြင့်စွာတိတ်ဆိတ်လျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်သွားသည်။ ဗူလျာလည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဖန်ခွက်တစ်ခုထဲသို့ ရေငဲ့၍ ဆွမ်း၏ နှုတ်ခမ်းများဆီသို့ တေ့ပေးလိုက်၏။ သူသည် မလှုပ်မယှက်ပင် ရေကို မြို့ချလိုက်၏။ တစ်ချိန်လုံးပင် ပေါလ်မှာ မေးထောက်၍ထိုင်ကာ မင်သက်မိ သလိုငေးရင်း သူ၏ရင်ထဲ၌ အတွေးများဗလောင်ဆူအောင် ပူလျက်ရှိ၏။ မေးချင် သည့်မေးခွန်းများ သူ့နှုတ်ဖျားသို့ တန်းစီ၍တက်လာကြသော်လည်း ဆွမ်းမှာ အားအင်ကုန်ခန်းသွားကာ နောက်ထပ် အားပြည့်လာစရာလည်း မရှိတော့။ အားလည်း မထုတ်နိုင်တော့သလို မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်၍ ယနေ့အဖို့ တစ်ခန်းရပ် ဖို့သာရှိတော့သည်ကို သူသိပါသည်။ မာခိက အခန်းထဲက ခြေဖျားထောက်၍ထွက် သွားမှ ပေါလ်လည်း ထိုင်ရာက ခပ်ယိုင်ယိုင်ထကာ လူမမာ၏လက်ကို သူ၏လက် များဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး တံခါးမှထွက်၍ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း - ၁၁

အပြစ်မရှိသည့်လူတစ်ယောက်ကို ၁၅ နှစ်လုံးလုံး အရှင်လတ်လတ်မြေမြှုပ်ထားသလို လုပ်တာ ခံရလေသလား။ ဘာမျှမသေချာ။ တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်ရှုပ်စရာ။ ဘယ်ညာ ယိမ်းလျက်ရှိရာမှ ပေါလ်သည် ဤမေးခွန်းကို မမေးရဲ၊ မတွေးရဲ။ ဆွမ်းက ယခု ထိတော့ အထောက်အထားအခိုင်အမာ မပေးနိုင်ခဲ့သေး။ သူ သဘောလောက်သာ ပြောသေးသည်။ တကယ် သိသာမြင်သာသေးသည် မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် သူ့အဖေ ၏အပေါ်တွင် ဤမျှလူမဆန်စွာ တရားပျက်ယွင်းထားကြတာ ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုတာမျှ နှင့်ပင် ပေါလ်မှာ ဒေါသမီး တောက်လောင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဒါကို သူ မတွေး မှဖြစ်မည်။ သူ့စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ရ၏။ သူ့မှာ တခြားဟာတွေ ထက် ငြိမ်သက်ဖို့၊ လက်တွေ့ကျကျလုပ်ဖို့နှင့် အဓိဋ္ဌာန်ခိုင်မြဲဖို့လိုသည်ကို ယခု သူသိပြီ။

ပထမအဆင့်အနေဖြင့် သူလုပ်ရန်မှာ အိမ်သို့စာရေး၍ အဝတ်အစားကလေး များ မှာဖို့ဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ဆင့်မှာ သူ့အဖို့ ဝိုင်အမ်စီအေထက် ပို၍လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်လှုပ်ရှားနိုင်သည့် အမြဲနေစရာတစ်နေရာ ရှာဖို့ဖြစ်၏။ အတော်ကလေးလိုက်၍ ရှာပြီးသောအခါ ပူးလီလမ်းထဲရှိ အိမ်ခန်းငှား အဆောက်အဦးတစ်ခု၏ ပဉ္စမထပ် အထပ်ခိုးခန်းတစ်ခန်းကို ဈေးပေါပေါနှင့်ရခဲ့၏။ ပူးလီလမ်းကား အသွားအလာစည် ကားလှသည့် ကုန်ရုံလမ်း၏တောင်ဘက် အညံ့စားတည်းခိုခန်းများသာများသည့် ရှားဝုတူးမြောင်းတစ်ဝိုက်ရှိ အနံ့အသက်မကောင်းသော်လည်း လူကောင်းသူကောင်း များနေသည့်လမ်း ဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးမစွက်ကော်ပင်ကား ပိန်ပိန်ပါးပါး ခပ်သေးသေးဖြစ်ပြီး စူးရှသောအသံ ရှိသည်။ သူက ပေါလ်အား အပေါ်ထပ်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ကာ ဆပ်ပြာတစ်ခဲနှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ သန့်သန့်တစ်ထည် ပေးသည်။ အခန်းအတွက် ကြိုတင်ငွေပေးလိုက်သောအခါ သူ ဘဲလဖတ်က ယူခဲ့သော ငွေကလေးအနည်းငယ်မှာ ကုန်လုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ အလုပ်ကလေးဘာလေးရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဝေါ့တလေကား တဝိဝိတလှုပ်လှုပ်အလုပ်များလှသော ပျားအုံကြီးကဲ့သို့သော မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အနီးအနားရှိ ကိုဗင်ထရီနှင့် နော်သမ်တန်တို့ကဲ့သို့ ပင် လုပ်ငန်းများမှာ အထူးကျွမ်းကျင်မှုလိုသော ကြွေထည်လုပ်ငန်း၊ ဇွန်းခက်ရင်းလုပ် ငန်းနှင့် သားရေလုပ်ငန်းတို့သာ အများအပြားရှိသည်။ ပေါလ်ကလည်း ဘာတစ်ခုမျှ

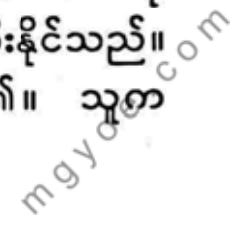
မလုပ်တတ်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း သူ့တွင် သမဂ္ဂမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားလည်း မရှိ။ သူ့ကို ထောက်ခံနိုင်မည့်သူလည်း မရှိ။ ကျောင်းဆရာအဖြစ်ပင်လျှင် လက်မှတ်ရခဲ့သည် မဟုတ်သေး။ ဘာမျှအကြောင်းမထူးဘဲ ၂ ရက်မျှကြာသော် သူသည် သတင်းစာထဲက အလုပ်နေရာလစ်လပ်မှုကြော်ငြာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လျှောက်၍ ရှာလေ၏။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်ရက်တွင်ကာ သူ့အား တကယ်ပင်ကံကောင်းထောက် မလာသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူသည် သူ၏အထပ်ခိုးခန်းကလေးမှထွက်၍ ကုန်ဈေး တန်းလမ်း၏ လူစည်ကားသောလမ်းဘေးပလက်ဖောင်းများအတိုင်း လျှောက်ကာ ကားသမားများနေရာ စားသောက်ဆိုင်တဲကြီးဆီသို့ လာခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင် ကော်ဖီ နှင့် ဝက်အူချောင်းကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ဝအောင်စားလိုရသည်ကို မကြာမီကမှ သူ တွေ့ထားသည်။ ထိုနေရာရှိ ဘိုနန်ဇာဈေးအမည်ရှိ စတိုးဆိုင်ကြီး၏ မှန်ပြတင်း တွင် ကြော်ငြာတစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၏။

စန္ဒယားတီးတတ်သူ အလိုရှိသည်
အတွင်းသိုဝင်၍ မစွတာဗစ်တာဟဲရစ်ထံ လျှောက်ထားပါ။

ခဏမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီး ပေါလ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်ကြီးကား နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများရောင်းသည့် ကုန်စုံဆိုင်ကြီးဖြစ်၍ ကုန်မာပစ္စည်း များကအစ အလှကုန်၊ အတွင်းခံအဝတ်နှင့်ကလေးကစားစရာတို့အစုံ ကောင်တာကြီး ကောင်တာငယ်တို့ဖြင့် အဆန်းတကြယ်ပြသထားပြီး ရောင်းချလျက်ရှိသည်။ လန်ဒန်မြို့က ၁၅ ပြား စတိုးဆိုင်မျိုးကို ပုံတူလုပ်ထားသည့်ဆိုင်ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို ဓာတ်နှင့်ကောက်၍ပြုပြင်ထားသည့် အသက် ၃၀ ခန့်အတော်ရေရေလည်လည်ရှိ ပုံရသော လူငယ်မန်နေဂျာသည် ပေါလ်အား ခပ်သွက်သွက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့် လိုက်ပြီး ရင်ဖုံးအပေါ်အကျီအစင်းနှင့် ပန်းထိုးထားသောလည်စည်းက ပန်ကာလေတွင် တလူလူလွင့်လျက် မတ်တတ်စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးကို သီချင်းသင်္ကေတစာအုပ်များ နောက်ခံဖြင့် ပြသထားသည့်ဌာနစိတ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာတွင် မန်နေဂျာ က တွေ့ရာသီချင်းသင်္ကေတစာရွက်တစ်ခုကိုဆွဲယူကာ စန္ဒယားခုံပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး “တီးစမ်း” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း စန္ဒယားခုံတွင်ဝင်၍ထိုင်ကာ သူ၏လက်ချောင်းများကို စန္ဒယားခလုတ်တန်းပေါ်သို့ လျှောက်၍ တို့လေတော့သည်။ ဂီတသင်္ကေတကို ဘယ်လောက်ခက်ခက် ကြည့်ကာမြင်ကာမျှဖြင့် ကောက်ကာငင်ကာတီးနိုင်သည်။ သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော ခေတ်ပေါ်ကကြိုးတီးကွက်မှာ လွယ်ကူလှလေ၏။ သူ့က

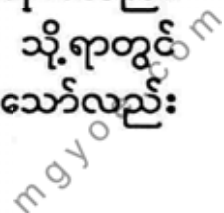
ကျင်လျင်စွာပင် တစ်ခေါက်ကြော့၍အတီးတွင် သူ၏တီးကွက်များပါ ထည့်သွင်း၍ မူကွဲတီးပြလိုက်၏။ ထို့နောက် အခြားစာရွက်များကိုဆွဲယူကာ အလားတူပင် တစ်ကြော့ပြီးတစ်ကြော့ တီးပြန်သည်။ သူ မပြီးခင်မှာပင် အနီးအနားကောင်တာတို့မှ အရောင်းဈေးသည်မကလေးများသည် ငေးစိုက်နားထောင်လျက်ရှိပြီး မစွတာဟဲရစ် သည်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပင် သူ၏ဥဿဖယားလက်စွပ်ကြီးနှင့် ကောင်တာပေါ်တွင် စည်းလိုက်လျက်ရှိလေ၏။

“ရပါပြီ” ဟု မန်နေဂျာကပြောရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး “မင့်ကို ငှားလိုက်ပြီ။ တစ်ပတ်ကို ၃ ပေါင်နှင့် နေ့လယ်စာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နှင့် ကော်ဖီပေးမယ်။ မင်း အလုပ်က အဆက်မပြတ်တီးနေဖို့ပဲ၊ ပျင်းမနေရဘူး။ ပျင်းနေရင် မင်းအလုပ် မရှိတော့ဘူးလို့သာမှတ်။ အသံကျယ်ခြေနင်းခလုတ်ကို သုံး။ လူတွေ ဝင်လာချင်အောင် တီးနေပေတော့” ဟု ဆိုလေသည်။

ထို့နောက် သူက ပေါလ်အား အထက်စီးကပြုံးပြလိုက်ပြီး အခြားကောင်တာ မှလူများအား အချိန်ဖြုန်းရမလားဟု မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ သူ့နေရာသို့ သူ ပြန်သွားလေ၏။

ပေါလ်လည်း တစ်နေ့လုံး စန္ဒယားတီးရလေတော့သည်။ သူ့အလုပ်မှာ အရတော်လှပြီဟူ၍တော့ မဆိုသာ။ အစတွင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိသော်လည်း အချိန်တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်နှင့် စန္ဒယားခုံအမာပေါ်တွင် အမှီမရှိဘာမရှိထိုင်ရသဖြင့် ညောင်းလာသည်။ လှောင်ပိတ်နေသည့် စတိုးဆိုင်ခန်းအတွင်း လူစည်လာပြီး သူ့ပတ်လည်တွင်ဝိုင်းကာ သူ့ကုပ်ပေါ်က ငုံ့ကြည့်သူ ကြည့်၊ တံတောင်ဆစ် ဝင်တိုက်သူ တိုက်နှင့် စန္ဒယားခလုတ်ပေါ် တက်ထိုင်ကြတော့မတတ် ဖြစ်လာတော့ သူ့မှာ မွန်းကျပ်လာသည်။ သူ၏စိတ်ထဲကလည်း သူ့အဖေအကြောင်းစဉ်းစားရင်း၊ စိတ်ကူးများမပီမသထုတ်ရင်း အဖြေကမထွက်နိုင်သဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

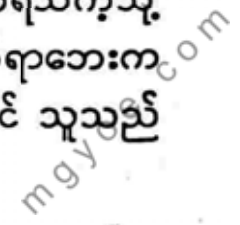
နေ့လယ် နာရီပြန်တစ်ချက်တီးတွင် ဟဲရစ်သည် နေ့လယ်စာစားရန် ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော် စားသောက်ဆိုင်ဘက်၌ တာဝန်ကျသောမိန်းကလေးသည် ကော်ဖီနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်ပန်းကန်ကို ပေါလ်ထံသို့ ယူလာသည်။ ပေါလ်သည် အလုပ်နားရသည်ကို ဝမ်းသာလျက် ထိုင်ရာမှထကာ အညောင်းဆန်ရင်းပြုံးလျက် မိန်းကလေးအမည်ကို မေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက သူ့နာမည် ‘လီနာအင်ဒါဆန်’ ဟု တုံးတိတိဖြေသည်။ သို့ရာတွင် ပေါလ်က သူ့အား စကား ၁ ခွန်းစ၊ ၂ ခွန်းစ ပြောမည်စိတ်ကူးသော်လည်း

သူက ဆိုင်၏တခြားတစ်နေရာသို့ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏ စိမ်းနေသော အမူအရာမှာ ရိုင်းရာမကျသော်လည်း သူ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိန်းချုပ်၍ထားရသည် ဟု သူ့စိတ်ထဲတွင်ထင်မိသောကြောင့် သူ့မှာစိတ်သောကတွေ ဖြစ်နေရသည့်ကြားကပင် 'ဘာများပါလိမ့်' ဟု သူ သိချင်မိ၏။ အတော်ကလေးကြားတော့ သူ၏စားသောက်ခန်းဆီသို့ပြန်အလာ ပေါလ်၏အနားမှဖြတ်သွားတော့ ပေါလ်၏မျက်လုံးများသည် စန္ဒယားဆက်မတီးမီ သူ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၀ ကျော်ပုံမရသေး။ ခြေတံလက်တံ ရှည်ရှည်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့်။ နော်ဝေ၊ ဆွီဒင်၊ ဒိန်းမတ် အဆဂန်ဟု ပေါလ်ထင်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ပြေပြစ်လှပသော်လည်း သူ့ပါးပေါ်တွင် ဖြူဖြူအမာရွတ်အစင်းကလေးတစ်ခုက ဖျက်လျက်ရှိ၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မှုန်တေတေဖြစ်နေလျှင် ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ရာဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ငြိမ်သက်နေသောအခါတွင် သူ၏မျက်နှာမှာညှိုးငယ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုသောအတွေးဖြင့် ငြိမ်သက်စွာငေးလျက် ရှိသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းက ပေါလ်မှာ လုပ်စရာတွေ့စရာတွေ များနေသည့်ကြားကပင် မိန်းကလေးရှိရာဘက်သို့ မကြာခဏ လှမ်း၍ ကြည့်မိ၏။ မိန်းကလေးသည် သူ၏ဝတ်စုံကိုလှလှပပ လိုက်ဖက်အောင်ဆင်တတ်သည်ကို သူသတိပြုမိ၏။ သူသည် ဆိုင်ထဲရှိ အခြားသောမိန်းကလေးများနှင့် သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း သိပ် ရောရောနှောနှော မရှိလှ။ သူ့ဆိုင်ဘက်လာစားသူများအားလည်း အချို့မှလွဲ၍ ခပ်တန်းတန်းခပ်မှန်မှန်သာ ဆက်ဆံသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေါလ်က မျက်လုံးဖြင့် လှမ်း၍မေးမြန်းသလို၊ မိတ်ဖွဲ့သလိုကြည့်လိုက်သော်လည်း မိန်းကလေးက တစ်စုံတစ်ရာမတုံ့ပြန်ဘဲ မျက်လွှာကိုချ၍ တစ်ဘက်သို့သာ လှည့်သွားတတ်လေသည်။

ညနေပိုင်း အချိန်တို့သည် ကုန်ခဲလှသည်။ ပေါလ်သည် သူ၏လက်ချောင်းများက စန္ဒယားခလုတ်များပေါ်တွင် အထပ်ထပ်တီးရလွန်း၍ အလွတ်ရနေသောခလုတ်များကို လျှောက်နှိပ်လျက်ရှိစဉ် မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။ နောက်ဆုံး ၆ နာရီထိုးသောအခါ သူ့အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ စတိုးဆိုင်မှအလျင်အမြန်ထွက်ကာ ဆေးရုံဆီသို့ပြေးခဲ့၏။ အခက်အခဲအနည်းငယ်တွေ ရပြီး သူသည် ဆွမ်းထံသို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့၏။ လူမမာ၏အခြေအနေမှာ ပိုမိုဆိုးရွားလျက်ရှိပြီး စိတ်လက်မရွှင်မပျဖြစ်နေသဖြင့် စကားမပြောချင်။ ယခင်တစ်ခေါက်တွေ့စဉ်က အတော်ကလေး မဆင်မခြင်ပြောခဲ့မိသည်ကို နောင်တရသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပေါလ်က သူ့အား အတင်းအပြောမခိုင်းဘဲ သူ့အိပ်ရာဘေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထိုင်စောင့်နေတော့ သူ စိတ်လျော့လာသည်။ ထိုအခါတွင် သူသည်

ခေါင်းကိုခွဲ၍ ပေါလ်အား သနားကရုဏာပါသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း ပြန်လာသကိုး” ဟု သူကမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပေါလ်က တိုးတိုးဖြေသည်။

“မင့်ကိုတော့ ငါ သတိပေးရဦးမယ်။ မင်း ဒီအမှုကိုဆက်လိုက်ရင် မင့်ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်သွားအောင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။ ငါ့ဘဝတော့ ပြောင်းခဲ့ရတာပဲ။ မင်း ဒီဟာကို စပြီးကိုင်မိပြီဆိုရင်လည်း နောက်ဆုတ်လို့ကတော့ မရတော့ဘူး”

“ကျွန်တော် နောက်မဆုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်လို စပြီးလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

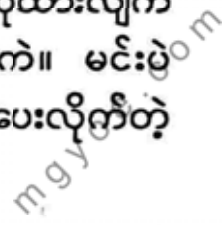
“ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတာတွေကို လက်နှိပ်စက်နှင့်ရိုက်ပြီး ခင်ဗျားလက် မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်က ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေဆီ သွားပြီး”

ဆွမ်းမှာ မရယ်နိုင်။ သို့သော် သူ၏ဖြူရော်သောနှုတ်ခမ်းများမှ လှောင်ပြောင် လိုသည့်ရယ်သံတစ်မျိုး ထွက်လာလေ၏။

“ဘာအာဏာပိုင်ကိုလဲကွ။ ပုလိပ်အာဏာပိုင်လား။ သူတို့က သတင်းစုံ ရပြီးသားကွ။ သူတို့က သူတို့ဟာနှင့်သူတို့ ကျေနပ်ပြီးသား။ အစိုးရရှေ့နေကြီး ဆာမက်သယူးစပရောက်ဆီ သွားမလား။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း ငါသိရသလောက် ပြောရရင် မင်း သူနှင့်တော့ သွားပြီးမပတ်သက်လေနှင့်” ဟု ပြောရင်း ချောင်းတဟွတ် ဟွတ်ဆိုးနေသဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ “မလုပ်နှင့်။ လွှတ်တော်က အတွင်းဝန် ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ဒီအမှုကိုဖော်နိုင်တယ်။ အဲဒီကိုတော့ မင်း အခုရထားတဲ့ ထောက်အထားလောက်နှင့်တော့ အနားတောင်မသိနိုင်ပေဘူး။ သူတို့က ဒါကို နာမည်ပျက်နှင့် ပုလိပ်ထွက်တစ်ယောက်က သေခါနီးသွေးရူးသွေးတမ်းလျှောက်အော် သွားတာတွေဟာ ဘာမျှအရာမရောက်ဘူးလို့ ဆိုမှာပဲကွ။ မင့်ကို လှောင်ပြောင်ပြီး လွှတ်လိုက်ကြမှာပဲ” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်အဖေမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယုံတယ် မဟုတ်လား”

ဆွမ်းက လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာပင် “သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်” ဟု ဆိုလိုက်ပြီး၊ “တရားသူကြီးတွေရဲ့ကောက်ချက်ထဲမှာ စပါးလိန်းသတ်မှုကို အင်မတန်ရက်စက်ယုတ်မာပြီး လူမဆန်တဲ့ပြစ်မှုမျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် တရားဥပဒေက အကြီးလေးဆုံးအပြစ်ဒဏ်ကိုပေးတာတောင် လုံလောက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုထားလျက် နှင့် သူတို့ မက်ထရီကို အသက်ချမ်းသာ ပေးထားလိုက်ကြတယ်။ ကဲ။ မင်းမဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဆုံးမှာတော့ သူတို့အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်တဲ့

လူဟာ တကယ် အပြစ်ရှိ၊ မရှိ သူတို့ကိုယ်တိုင် သိပ်ပြီးမသေချာလို့ သူတို့ရဲ့ မဟာကရုဏာတော်နှင့် ချက်ချင်းကြိုးကွင်းမစွပ်သေးဘဲ တဖြည်းဖြည်းချင်းမှသေအောင် စဲတုန်းဟိသ်မှာ ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချပေးလိုက်တယ်ပေါ့”

ပေါလ်လည်း အံ့သြလျက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေစဉ် လူမမာလည်း ခဏနားကာ အသက်ရှူမှန်လာအောင် ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။

“မရပါဘူးကွာ” ဟု ဆွမ်းက ရုတ်တရက်အက်ကွဲသောအသံဖြင့် လေသံလုံးဝပြောင်းကာ ဆိုလိုက်သည်။

“သူတို့ ဒီအမှုကိုပြန်ဖွင့်အောင်လုပ်ဖို့က တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ လူသတ်သမားအစစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရမယ်”

ဤစကားများကို မျှော်လင့်မထားခဲ့သဖြင့် ပေါလ်မှာ ကျောထဲတွင်စိမ့်သွားလေသည်။ ယခုအထိကား သူသည် သူ့အဖေတွင် အပြစ်မရှိဆိုသည်ကိုသာ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ တကယ့်လူသတ်သမား အကြောင်းကိုကား သူ မစဉ်းစားမိသလောက်ဖြစ်နေသည်။ သူသွားမည့်လမ်းပေါ်တွင် ယခုမှ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်၍ကျလာသကဲ့သို့ရှိနေ၏။

အကြာကြီးငြိမ်သက်နေရာမှ သူက အရဲစွန့်၍ “ရော်ကာဆိုတဲ့လူကော ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

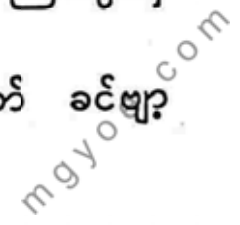
ဆွမ်းက ခေါင်းကို စိတ်မရှည်သလို ယမ်းလိုက်၏။

“သူနှင့်မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီအကောင် လူသတ်ရဲတဲ့သတ္တိ မရှိပါဘူး။ သူက သူ့ကိုယ်သူ လွတ်အောင်သာရုန်းတတ်တဲ့အကောင်ပဲ။ အရေပြားကလေးတောင် အပွန်းအပဲ့ခံဝံ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ အင်း၊ အရေပြားဆိုမှ သတိရတယ်” ဟုဆိုကာ လူမမာ၏နှုတ်ခမ်းများရှဲ့သွားကာ “သေသူ့အနီးမှာတွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးဟာလေ။ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ အဲဒီ ပိုင်ရှင်ရှာမတွေ့တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနူးညံ့ဆုံးသားရေနှင့်လုပ်ထားတာကွ။ လူ့သားရေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

တစ်ခဏမျှ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းက ပြောလက်စလေသံအတိုင်း ခါးသီးစွာပင်ဆက်လက်၍ “အဲဒီတော့ မင်းဖမ်းမိဖို့က အဲဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို လက်ဝယ်ထားပြီး အသုံးပြုလောက်အောင် စိတ်မမှန်တဲ့လူမျိုးကို အရင်က မျက်စိရှုန်းပြီးကျန်ခဲ့တဲ့ အထောက်အထားတွေနှင့်ဆက်စပ်ပြီးယူရင် မင့် လူသတ်သမားမိရောပေါ့ကွယ်” ဟုပြောပြီး မနှစ်မြို့သည့်အမှုအရာဖြင့် မျက်နှာတလှုပ်လှုပ်တုန်လာကာ “၁၅ နှစ်လောက်ကြာသွားမှတော့ ဟိုတုန်းကထက် လွယ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း “အမယ်လေး ဘုရား၊ ဘုရား။ ကျွန်တော် ခင်ဗျာ

အကူအညီကို လိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တတ်နိုင်သမျှကူညီပါဦးဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်မိ၏။

ဆွမ်း၏မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ သူသည် ပေါလ်အား မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးတော့မတတ်ဖြစ်နေသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“အေးလေ။ မင်း ဆက်လိုက်ရမှာဖြင့် လူဆွဲပြရာမှာ လူသတ်သမား အစစ်ကိုမပြနိုင်ဘဲ၊ မဟုတ်တဲ့မင်းအဖေကို ဆွဲပြသွားတဲ့အမှုက အဓိကသက်သေ ၂ ယောက်ဖြစ်တဲ့ အက်ဒဝပ်ကောလင်းနှင့် လူဝီဇာဘတ်တို့အကြောင်း ထပ်ပြောရသေးတာပေါ့။

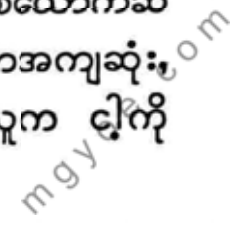
“ဘတ်နှင့် ကောလင်းတို့ ဌာနချုပ်ကိုလာပြီး ဆုငွေထုတ်ကြတော့ ငါကလည်း အဲဒီမှာ တာဝန်ကျနေတယ်။ ငါပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီ ၂ ကောင်ကို ငါ နည်းနည်းမျှမသင်္ကာဘူး။ စိတ်ကောင်းကလေးရှိတဲ့ လူပျော့ကလေးကောလင်းကို ဒါလောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒီ ၁၇ နှစ်သမီး လူဝီဇာဘတ်ကတော့ တကယ့်ကို စောင့်ကြည့်ထိုက်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး။ သူတို့ကို ဘေးကအခန်းကလေးတစ်ခုထဲ ထည့်ပြီး အစောင့်ခိုင်းထားတယ်။ သူတို့စောင့်နေကြတုန်းမှာ ငါက ကပ်လျက်အခန်းက ငါ့စားပွဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ တို့ဆီမှာစီစဉ်ထားတဲ့ ကိရိယာတွေနှင့် သူတို့ ပြောကြတာတွေကို ဘာမဆိုကြားနိုင်တယ်။ ငါ ရေးမှတ်လည်းထားတယ်။ အစတော့ သိပ်မပြောကြဘူး။ နောက်တော့ ကောလင်းက ကြောက်လန့်နေတဲ့လေသံနှင့် ‘ငါတို့ ငွေရမှာတဲ့လား’ လို့မေးလိုက်တယ်။ လူဝီဇာက ‘ရမှာပေါ့ဟဲ့။ မပူပါနှင့်’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ တကယ့်လေအေးကလေးနှင့် သူက ‘ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲဟဲ့’ လို့ ထပ်ပြောတယ်။ ကောလင်းက ‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’ လို့မေးတော့ လူဝီဇာက ရယ်ရယ်မောမောပဲ ‘ငါ့မှာ နင့်ကို အံ့ဩသွားအောင်လုပ်ဖို့ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်တောင် ရှိပါသေးတယ်’ လို့ပြန်ပြောတယ်။ ဒီစကားကြောင့် ကောလင်းလည်း စိတ်အနှောင့်ယှက်ဖြစ်သွားရဟန်တူတယ်။ အတော်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲနေပြီးမှ အရင်ကလည်း ဒီစကားအထပ်ထပ်ပြောဖူးသလို အလွတ်ရနေတဲ့ လေသံနှင့် ‘မက်ထရီတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် လူဝီဇာ’ လို့ မေးသံကြားရတယ်။ ဒီတော့ လူဝီဇာက ‘တိတ်တိတ်နေစမ်း။ အခုမှ နောက်ဆုတ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။ တို့ သူ့ကိုနစ်နာအောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး’ တို့မပြောလည်း သက်သေအထောက်အထားတွေနှင့်ပဲ။ သူကတော့ ခံရမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကြိုးဒဏ်လည်း မခံရပါဘူး။ ပုလိပ်ကိုဆန့်ကျင်လို့ ကောင်းကျိုးမပေးဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား အရူးရဲ့။ ပြီးတော့ အခြေအနေက နင်ထင်တာထက် ကောင်းလာမှာပါဟယ်။ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ငါ အနံ့ရထားပါတယ်’ တဲ့။ ပြီးတော့ သူက အိပ်မက်မက်နေတဲ့လေသံနှင့်

ကြည့်နေ အက်ဒဝပ်ရဲ့။ ငါ သူဌေးမကြီးလို နေပြလိုက်မယ်။ မိဖုရားကြီးလိုပေါ့။ ခိုင်းစရာ စေစရာ လူတွေဘာတွေနှင့်။ တစ်လောကလုံးကို အရွဲ့တိုက်ပြီးနေပြလိုက် မယ်ကွယ့်။ ဘယ် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်မှ မီးပူမတိုက်တော့ဘူး' တဲ့”

ဆွမ်းသည် အသက်ရှူရန် ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ပေါလ်၏မျက်နှာကို တည့် တည့်ကြည့်ကာ စကားဆက်ပြောလေသည်။

“သူတို့ပြောကြတာတွေကတော့ ဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ သံသယဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်တယ်ဆိုတာ ခိုင်လုံသွားအောင် သိလိုက်ရတာပါပဲ။ ဘတ်ဟာ သူ့ပါးစပ်ထဲ က ဖွင့်ပြီးဖော်သွားတာပဲ။ သူက လူသတ်သမားကိုမြင်ခဲ့တယ်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြတယ်။ အဲဒီပုံပန်းသဏ္ဍာန်က မက်ထရီနှင့် မကိုက်တော့ သူ ပြင်ပြောတယ်။ ဌာနချုပ်မှာ ပုလိပ်ကစစ်တာတို့၊ မေးတာတို့၊ စုံစမ်းတာတို့လည်း အတော်လုပ်လိုက် ဟန်တူတယ်။ ဘတ်ကလည်း သူ့ထွက်ချက်ကို တညီတညွတ်တည်းဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ အားလုံးအထောက်အထားတွေက အပြစ်ရှိတဲ့လူဟာ မက်ထရီပဲလို့ ညွှန်ပြ နေကြပြီကိုး။ ပြီးတော့ အာဏာပိုင်တွေနှင့်လည်း မျက်နှာရချင်သေးတယ်။ ထင်ပေါ်ချင် တယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် ရှေ့ကပါချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဆုငွေလိုချင်တာပေါ့လေ။ ကောလင်းကို ဆွဲထည့်လိုက်တာလည်း သူ့ဩဇာနှင့်ပဲ။ သူ့ဟာသူလည်းပဲ သူမြင်ခဲ့ တာဟာ မက်ထရီပဲလို့ ဇွတ်အောက်မေ့လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့လို မိန်းကလေးမျိုးအဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးပြီးတဲ့အခါ သတင်းစာခေါင်း စီးတွေ၊ ကြော်ငြာတွေ၊ အမှုကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ဓာတ်ပုံပြထားတာတွေ ကြည့်ပြီးတဲ့အခါ အမှုစစ်ရာမပါဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ဟာတွေအားလုံးကို သူ တွေးမိပါလိမ့် မယ်။ သူမြင်ခဲ့တဲ့လူဟာ အယ်လဒန်မှာ သွားရင်းလာရင်းတွေဖူးမြင်ဖူးတဲ့လူထဲက တစ်ယောက်ပဲဆိုတာ တရေးရေးတော့ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲသလိုတွေးတောရင်းက ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ဒါ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သတိရလိုက်တော့ ကံအား လျော်စွာဆိုပါတော့၊ ဒါဟာ တကယ့်အခွင့်အရေးပေါ့။

“ငါ့မင်းကြီးဆီ ငါ သွားပြောသင့်ပေမယ့် ငါ မသွားတော့ဘူး။ အမှုရဲ့ စောစောပိုင်းတုန်းက ငါက သူ့ကို အတော်ကလေး စိတ်မသင့်အောင်လုပ်ထား တော့ အခု ငါပြောတာကိုလည်း သူ နားထောင်ချင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့အပြင် အရင် တစ်ပတ်က သူက ငါ့ကို အလုပ်တာဝန်ပေါ့လျော့မှုနှင့် သတိပေးထားတော့ တို့ချင်းက သိပ်မတည့်ကြဘူးလို့ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနှင့် ခဏတော့ ငါသိထားတာတွေ ငါပြန်စဉ်းစားပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ဝေါလ်တာဂျစ်လက်ဆိုတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆီ သွားပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းမိတယ်။ ဂျစ်လက်ကတော့ ငါသဘောအကျဆုံး၊ အယုံအကြည်ဆုံးလူပဲ။ သူကလည်း ငါ့ကို ခင်တယ်ထင်ပါတယ်။ သူက ငါ့ကို

ဘာအကြံပေးတယ်ထင်လဲ။ ‘ဒီကိစ္စနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ’ တဲ့ကွ။ သူက ပုလိပ်အဖွဲ့ထဲမှာ ငါ့နာမည်မကောင်းဘူးဆိုတာ သိတယ်။ သူက ငါ အရက်သောက် တာလည်းသိလို့ ငါ အခုတွေ့တဲ့ အထောက်အထားကိုလည်း သိပ်ယုံ ကြည်ပုံ မရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူက ‘ဟေ့ဂျင်မီ။ တစ်ဆိတ်ကွာ။ ပခုအုံကိုတော့ တုတ်နှင့် မဆွပါနှင့်’ တဲ့ကွ။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်သလဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာကလည်း ရှုပ်ထွေးပြီး ဒါကို ဖျောက်ဖျက်လို့လည်းမရနိုင်တာနှင့် အရက်ကို မူးအောင်သောက် ပြီး အလုပ်ဆင်း။ မူးရူးပြီး၊ အင်း၊ ကျန်တာတော့ မင်းသိရောပေါ့။ ငါ ထောင်ထဲက ထွက်လာတော့ တာမျှကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးကွာ”

ဆွမ်း၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိမ်၍တိမ်၍သွားသည်။ ထို့နောက် အဆက်မပြတ်ချောင်းဆိုးကာ တစ်ခါတည်းငြိမ်သွားသည်။ ထိုနောက် သူ့မှာ နောက်ထပ် ဘာမျှပြောစရာမရှိတော့သလို လက်ခါပြလိုက်၏။

မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်လို့ တောင့်တောင့်ကြီးနားထောင်နေရာမှ ပေါလ် က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုဖြိုခွင်း၍ မေးလိုက်သည်။

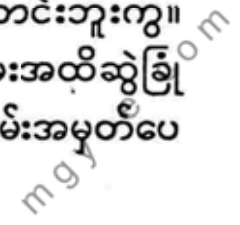
“အခု သူတို့ ဒီမှာရှိကြသေးလား။ ဘတ်တို့၊ ကောလင်းတို့လေ”

“ကောလင်းကိုတော့ မင်း မိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် အတော်ကြာကပဲ အိမ်ထောင်ပြုပြီး နယူးဇီလန်ကို အပြီးပြောင်းသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘတ်ကတော့ ဒီမှာပဲရှိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘတ်၊ လူဝီဇာဘတ်ကလေး။ မြတ်စွာဘုရား။ တကယ့် ကောင်မလေးပါပဲ။ ဒီအရုပ်တော်ပုံကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သူက အခရာပေါ့” ဟုဆိုကာ ဆွမ်းလည်း ခေတ္တနားနေပြီး “သူ့ဆီက တစ်ခုခုရဖို့ဆိုတာ ကတော့ အတော်ကလေး ကျဲသားလားကွယ်” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ” ဟု ပေါလ်က မေးလိုက်၏။ “သူက အထက် တန်းစား မိသားစုအိမ်တစ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ အဲဒါကိုကလည်း သူဟာ လူကောင်းသူကောင်းတွေကို ယုံကြည်အောင်လှိမ့်တတ်တယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ”

ဆွမ်းသည် သူ၏ခေါင်းအုံးအောက်မှ အသေးစိတ်ကလေးများရေးမှတ်ထား သည့် စာရွက်ငယ်တစ်ခုထုတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ ပေါလ်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ

“ကဲ။ ရော့။ အဲဒါ” ဟု ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ပြောရင်း “မင်းအဖို့ သိပ်အကျိုးရှိ မယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ ကဲ၊ သည်းခံတော့ကွာ။ ငါ မင်းအတွက် အတော်ပြောလိုက်ရ တာပဲ။ ဒီထက် ပိုမပြောတော့ဘူး။ ငါလည်း နည်းနည်းမျှနေမကောင်းဘူးကွ။ အိပ်ချင်တယ်” ဟုပြော၍ ဘေးစောင်းဆန့်ဆန့်အိပ်ကာ စောင်ကို မေးအထိဆွဲခြုံ လိုက်၏။ ဤကား သူနှင့်တွေ့ဆုံသည့်ကိစ္စ ဤတွင်ပြီးပြီဆိုသည့် အထိမ်းအမှတ်ပေ

တည်း။

ပေါလ်လည်း ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ သူက စကားပြောတော့ သူ့အသံမှာ တုန်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မကြာခင် တစ်ခေါက်လာဦးမယ်” ဟု ရိုးသားစွာပြောလိုက်၏။

ပေါလ်လည်း ညှိုးချုံးပါးလျလျက် မလှုပ်မယှက်အိပ်နေပြီဖြစ်သော ဆွမ်းအား တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ အဆောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လှေကား ထစ်များကဆင်းခဲ့တော့ သူ၏ရင်သည် မျှော်လင့်ချက်အသစ်ဖြင့် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ရှိလေသည်။ ဆွမ်းသည် သူ့အား သူ့မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ကျော်လွန်၍ ကူညီ လိုက်ပေသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဤလူမမာကြီးသည် သူ မပြောချင် တာတစ်ခုခု၊ ဖော်ထုတ်ရမှာကြောက်သလိုဖြစ်နေတာ တစ်ခုခုကို ထိန်ချန်ထားသေး သည်ဟု မထင်ဘဲမနေနိုင်အောင်ရှိ၏။ နောက်တစ်ခေါက် သူ ဆေးရုံကိုလာသည့် အခါတွင် ဒါကိုသိရစေမည်ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့ထားခဲ့လေသည်။

အခန်း - ၁၂

နောက်တစ်ရက် ညနေလုပ်ဆင်းချိန်တွင် ပေါလ်သည် မှာခံနှင့်ချိန်းချက်ပြီး ဘိုနန်းဇာစတိုး၏အပြင်ဘက်တွင် တွေ့လေသည်။ မှာခံက စောစောကပင် တယ်လီ ဖုန်းဆက်ထားသည်။ သူသည် ပေါလ်အားတွေ့ရသည်ကိုပင် သဘောကျလျက်ရှိဟန် တူ၏။ သူတို့တွေ့ကြ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီး မှာခံက ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာပင်

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ည စကြမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က “ဟုတ်ပြီ။ ပထမ တစ်ခုစားကြဦးစို့လား” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး။ ညနေ ၅ နာရီက ကျွန်တော် နည်းနည်းစား ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကော”

“ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိဘူး”

သူတို့ ၂ ယောက် လူသွားလူလားများလှသော လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း အတိုင်းလျှောက်လာခဲ့ကြတော့ မှာခံက စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် “ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားဆီ

တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးကတည်းက စိတ်စောနေခဲ့တာ။ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ လူဝီဇာဘတ် ရဲ့အကြောင်း” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မာ့ခ်ဗူလျာ၏အကဲခတ်ရခက်သော စိတ်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စကို အပျော်စွန့်စားခန်းရှာသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့နိုင်လှ သည့် သူ့သဘောထားကြောင့် တစ်ကြောင်း သူနှင့်ပေါင်းမိတာ သင့်မှ သင့်ပါလေစဟု သံသယပင်ဖြစ်ရ၏။ သို့ရာတွင် မာ့ခ်က သူ့အား လိုလိုချင်ချင်ကူညီထားသည့် ကျေးဇူးကလေးက ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခဏမျှစဉ်းစားနေပြီး သူ စကား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘတ်က အိမ်ဖော်လုပ်နေသတဲ့။ သိပ်မဟန်လို့နှင့် တူတယ်။ ဒီနေ့ ညနေ သူ အားတာပဲ။ သူ့ပုံပန်း ဘယ်လို၊ သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မယ်ဆိုတာတွေ အတော်အသင့်သိထားတယ်”

မာ့ခ်က “ကောင်းပါပေဗျာ။ ခင်ဗျားထွက်လာတော့ ဆွမ်း ဘယ်လိုနေလဲ” ဟု မေးသည်။

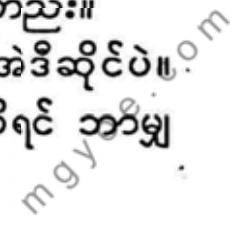
ပေါလ်က ခေါင်းယမ်းပြကာ သူ့အား တစေ့တစောင်းကြည့်လိုက်၏။ မာ့ခ်မှာ စောစောကလို သိသိသာသာစိတ်လှုပ်ရှားမှုများ မရှိတော့။

“ပိုဆိုးလာသလား” ဟု သူက မပွင့်တပွင့်မေး၏။

“ကျွန်တော် ဆေးရုံနေ့လယ်စာစားချိန်မှာ သွားတွေ့တယ်။ သူက ရောဂါ သည်းလို့ ဧည့်သည်လက်မခံနိုင်ဘူး”

ထိုနောက် ပန်းခြံထဲဖြတ်၍ သူတို့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လမ်းလျှောက်လာကြ ၏။ ထိုနောက် ဆောင်းရာသီအတွက်ကာရံထားသဖြင့် ညနေမှောင်ရီရီတွင် အမြင်တစ်မျိုးဆန်းနေသော ဘင်ခရာရုံအနီးမှဖြတ်ကာ အလှအပလုပ်ထားသည့် ရေအိုင်ကလေးနှုတ်ခမ်းကိုပတ်လျက် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးအနုပညာပြတိုက်နှင့် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်တို့၏အထက်မှ မြောက်ဘက်ကုန်းစောင်းများဆီသို့ ရောက်ခဲ့ ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် သူတို့သည် သစ်ပင်အုပ်သောလမ်းကလေးများ ပတ်ရံထား သည့် အိမ်လှလှကြီးများ၊ လှေကားထစ်ကျယ်ကြီးများရှိရာ ပေါ်လောက်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ လှပခန်းနားသောလူကုံထံတို့၏နေရာနှင့်ဆက်လျက်တွင် ကား ကျောက်တုံးကလေးများခင်းသည့် လမ်းကျဉ်းများ၊ လူနေအိမ်လုပ်ထားသည့် မြင်းစောင်းများ၊ ဆိုင်ငယ်ကလေးများနှင့် ရွှင်ယက်အုတ်ခံအမည်ရှိ အရက်ဆိုင်ငယ် ကလေးတစ်ခုအပါအဝင် ပြတ်သိပ်နေသော လူနေရပ်ကွက်တစ်ခုပေတည်း။

ပေါလ်က ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကိုမြင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် “အဲဒီဆိုင်ပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျာကို သတိထပ်မပေးတော့ဘူးနော်။ ဘာပြောရမှန်းမသိရင် ဘာမျှ

မပြောဘဲ နေလိုက်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် လမ်းကျဉ်းကလေးကိုဖြတ်၍ မီးလင်းနေသော မှန်ကူကွက်ပြု၊ တင်းများဆီသို့ကူးကာ အရက်ဆိုင်ကလေး၏ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းပြီးဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အရက်ဆိုင်ခန်းကား ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း အထက်တန်းစားလက္ခဏာများပေါ်လွင်လျက် အမွှေးတုံးနေပြီးဖြစ်သောကော်ဇောအုပ်သည့် ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ မီးအုပ်ဆောင်းများမှာလည်း အနားများ ဖွာလျက်ရှိ၏။ နံရံများပေါ်တွင်ကား ပြိုင်မြင်းကျော်များ၏ပုံတူကားများကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အရက်ကောင်တာဝိုင်း၏နောက်တွင်ရှိသော ရွှေဘောင်တပ်မှန်ကြီးတစ်ချပ်မှာ ကွဲအက်နေပြီဖြစ်၏။ ညမှောင်စဖြစ်၍ လူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာစဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် ကား ကုန်သည်၊ဈေးသည်များဖြစ်ကြပြီး နောက်ကျနေသောလက်မှုပညာသည်အချို့လည်း ပါ၏။ ပေါလ်တို့လည်း ပြောင်နေအောင်ပွတ်ထားသော ဝက်သစ်ချစားပွဲကြီးတစ်ခုဆီသို့ သွားကြကာ ဗျစ်ခါး ၂ ဖန်ခွက်မှာပြီး အခန်းတွင်းသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပေါလ်က မာခံဘက်သို့လှည့်၍ “မရောက်သေးဘူးဗျာ။ သိရသလောက်တော့ ကျုပ်တို့ ဒီည ကံမကောင်းဘူးနှင့် တူတယ်” ဟုဆိုလိုက်၏။

သူက ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ဆင်နားရွက်တံခါးကလေးပွင့်လာပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဝင်လာကာ ဤဆိုင်သို့ လာနေကျဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ထောင့်ကျကျ ၃ ဘက်ပိတ်အကန့်တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပေါလ်မှာ လည်ပင်းကြောများတင်းလာအောင် ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်ရင်းက ‘ဤအမျိုးသမီးသည် လူဝီဇာဘတ် ဖြစ်သည်’ဟု သိလိုက်၏။ အမျိုးသမီးသည် အပေါစားအကွက်ဆင်ဝတ်စုံကိုဆင်လျက် လက်အိတ်ဝါနှင့် ခပ်ဆန်းဆန်းလက်ပွေ့အိတ် ကိုင်လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ညနေခင်းအားလပ်ချိန်တွင် ထွက်လာမှန်း သိပ်သိသာနေသောကြောင့် ပေါလ်မှာ ရင်ခုန်လျက်ကပင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ခဏမျှထိုင်ငေးနေမိလေ၏။

အမျိုးသမီးသည် စားပွဲတွင်အကျထိုင်၍ ဂျင်ခွက်အသေးတစ်ခုမှာကာ လက်ပွေ့အိတ်ထဲကပစ္စည်းများနှင့် စာရင်းရှုပ်နေပြီးမှ အရက်ဆိုင်ခန်းအတွင်း လှည့်ပတ်၍ မျက်စိကစားလိုက်လေ၏။ ပေါလ်က အကြည့်ချင်းဆုံမိသောအခါ မသိမသာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် အနောက်အပြောင်ခံရသည့်အလား တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး ၂ မိနစ်ခန့်အကြာသော် စိတ်ဆိုးသည့်ဟန်ဖြင့် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ သူထိုင်နေ

သည့် အခန်းကန့်ကလေးသို့ သွားလိုက်သည်။ ဤအပြုအမူမျိုးသည် သူ၏စရိုက်နှင့် မည်သို့မျှ မအပ်စပ်သော်လည်း သူ့မှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လျက်ရှိသဖြင့် ဣန္ဒြေရ လှပေသည်။ ထိုနောက် အေးအေးလူလူပင် နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးက ခဏမျှငြိမ်နေပြီး “ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်နေတာလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် အဖော်ရှိအောင် ကျွန်တော်တို့ လာရမလားလို့ပါ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာပါ”

“ဪ”

“သူ ဒီည လာနိုင်ချင်မှတော့ လာနိုင်မှာပေါ့လေ။ မိုးချုပ်အောင် အလုပ်လုပ် နေရတာရှင့်။ သူက တကယ်အရေးပါတဲ့လူ မဟုတ်လား”

“သူ လာနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ထားလိုက်ကြပါစို့လေ။ သူ့အဖို့ အဆုံးအရှုံး ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အမြတ်ပေါ့။ တစ်ခုခုသောက်ပါ”

“ဟင့်အင်း။ မသောက်ပါဘူး။ ကျွန်မ သောက်လေ့တော့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်က သောက်စေချင်ရင်တော့”

ပေါလ်သည် ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ မာခံအား လက်ပြု၍ခေါ်လိုက်သည်။ မာခံလည်း သူ့ဖန်ခွက်ရော ပေါလ်၏ဖန်ခွက်ပါယူ၍ အခန်းကန့်ကလေးဆီသို့ ရွှေ့လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကတ်ပြား မေ့လာခဲ့လို့။ ကျွန်မ နာမည်က ‘မစ္စဘတ်’ ပါတဲ့ရှင်”

သူတို့အားလုံး ထိုင်မိကြတော့ အမျိုးသမီးသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်၍ အထက်တန်းစားအမျိုးသမီးကြီးတို့၏ဟန်ပန်ဖြင့် သူ့အဝတ်ကို သပ်ရပ် အောင်ပြုပြင်လိုက်ပြီး အရက်ခွက်ကိုဟန်ပါပါကိုင်လျက် မော့ချလိုက်လေသည်။

“ကဲ။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်အလှည့်။ ကဲ။ ဘာသောက်မလဲ” ဟု မာခံက မေးတော့ လူဝီဇာဘတ်က “ကျွန်မကတော့ သောက်လက်စအတိုင်းပဲရှင့်။ ဂျင်ပေး ပါ” ဟုဆိုလိုက်၏။

“မေမေအသည်းစွဲကလေးလား” ဟုဆိုကာ မာခံက ချိုရွှင်စွာပြုံးပြလိုက်သည်။

လူဝီဇာက ပြန်ပြုံးမပြချေ။ သူ၏မျက်လုံးပြာအစုံသည် နက်နက်နဲနဲကြီး မဟုတ်သော်လည်း သူတို့ ၂ ယောက်အား အကဲခတ်သလိုကြည့်လျက်ရှိ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ပြီး အသားအရေကြမ်းတမ်းသည်။ ပေါင်ဒါထူထူဖို့ ထားသော နှာခေါင်းပေါ်တွင် မွေးညှင်းပေါက်ကြီးများမှာ ထင်ရှားလွန်းနေပေသည်။

သူ၏ ကလေးပါးစုံလိုပါးဖောင်းဖောင်း ၂ ဘက်မှာ ပါးစပ်အစွန်ဆီတွင်ချိုင့်လျက်ရှိ သောကြောင့် သူ၏နှုတ်ခမ်းပါးပါးစိုစိုကလေးများ၏ ထူးခြားသောဟန်ဆောင်အပြုံး ကလေးမှာ အပြုံးရိပ်ကင်းမဲ့လှသော သူ၏မျက်နှာနှင့် မလိုက်အောင်ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ နဖူးကလည်း ကျဉ်းလွန်းလှပေသည်။

အမျိုးသမီးအတွက် သောက်စရာရောက်လာသောအခါ ပေါလ်က သူ၏ ဘီယာခွက်ကိုမြှောက်ကာ “ကဲ၊ ကံကောင်းပါစေ” ဟုဆိုကာ ဆုတောင်းလိုက်၏။

မာ့ခ်က “အခုလို ညနေမျိုးမှာသောက်ရတာ ဘာနှင့်မျှမတူအောင် ကောင်း တယ်ဗျာ။ မိတ်ဆွေတွေချည်းဆိုရင်ပေါ့လေ။ စိတ်ရွှင်လန်းစရာပေါ့။ ငြီးငွေ့စရာ နေ့စဉ်အလုပ် တွေကို မေ့ထားလို့ရတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်၍ထိုင်လိုက်ပြီး မိန်းမတို့ ကုန်ကြွ ရွှေပေးလို့မရဟန်မျိုးဖြင့် “ကျွန်မက ၉ နာရီ ပြန်ရမှာနော်။ ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်မ တခြားဘယ်ကိုမှ လမ်းထွက်လျှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ညတော့ မဖြစ်ဘူး” ဟု သတိပေးသလိုဆိုလိုက်သည်။

ပေါလ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် “အေးပေါ့လေ။ နောက်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခါထက် ကံကောင်းမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ လူချင်းကလည်း ပိုမိုရင်းနှီးလာ ကြမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

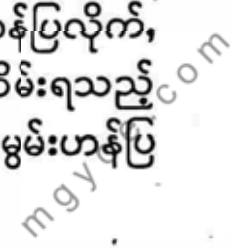
အမျိုးသမီးက ဤစကားကို အသေအချာစဉ်းစားကာ ပေါလ်နှင့် မာ့ခ်တို့ အား တစ်လှည့်စီစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ရှင်တို့ကြည့်ရတာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းတွေလို့ ဆိုရမှာပဲ။ တချို့က တော့ အတင်းရောအဓမ္မရောပဲ” ဟုပြောပြီး ပေါလ်ဘက်သို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့မဟုတ် ဘဲလှည့်ကြည့်ကာ “ရှင်နှင့်အတူ တစ်နေရာရာမှာများ တွေ့ခဲ့ဖူးသလားလို့” ဟု မေးသည်။

ပေါလ်က “မတွေ့ဖူးဘူးခင်ဗျ” ဟုဖြေလိုက်၏။

မာ့ခ်က သဘောကောင်းစွာရယ်လိုက်ပြီး “မတွေ့ဘူးတော့ သူ့အဖို့ပျော် စရာက ပိုများလာမှာပေါ့လေ” ဟု ထောက်ပေးလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း အလွန်ဖျတ်လတ်သောသတိဖြင့် ဘတ်၏အကြွားအဝါကလေး များကို မြှောက်ပင့်ပေးလိုက်၊ သူ ဟန်ထုတ်မှုကလေးများကို လေးစားဟန်ပြလိုက်၊ သူသည် ပေါ်လောက်ကုန်းပေါ်ရှိ ဧရာမအိမ်ကြီးတစ်အိမ်၌ အိမ်မှုထိန်းသိမ်းရသည့် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်လေဟန် ရှင်းလင်းပြနေသည်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ချီးမွမ်းဟန်ပြ

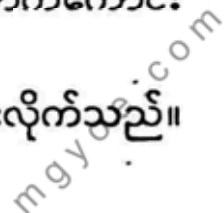
လိုက်နှင့် စကားအဆက်မပြတ်အောင် လေပင့်ပေးရလျက် ရှိလေသည်။ အတော်ကလေး သောက်မိသောအခါ ဘတ်မှာ နဂိုကထားလာခဲ့သည့်သတိများ လွတ်စပြုလာကာ သူ၏အထက်တန်းစားဟန်ပန်က ပိုကဲ၍လာတော့၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အမျိုးသမီးသည် သူ့ကိုယ်သူသနားလာကာ သူ၏မျက်လုံးကြောင်ကြောင်ကလေးထဲတွင် မျက်ရည်များပြည့်လာပြန်သည်။

“ရှင်တို့လို တကယ့်လူကြီးလူကောင်း ၂ ယောက်နှင့်တွေ့ရတာ ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ တွေ့ဖူးတဲ့ တချို့လူတွေလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ မပြောတော့ပါဘူးလေ။ ကျွန်မကလည်း တကယ့်အမျိုးကောင်း သမီးဆိုတော့ ကျွန်မ အခုပြောတာတွေဟာလည်း မပြောသင့်ဘူးပေါ့။ ကျွန်မကလည်း တကယ်တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာရှင်။ သိရဲ့လား။ ပညာသင် တော့လည်း ပြင်သစ်မယ်သီလရင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာပေါ့။ အိုလေ။ အဲဒီသီလရင် ကျောင်းမှာက တိတ်ဆိတ်ပြီးငြိမ်သက်နေတာပဲပေါ့။ သီလရင်တွေဟာလည်း သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်ပြီး၊ လက်သပ်မွေးထားကြတာပေါ့။ တစ်ချိန်လုံး ပါပဲရှင်။ သီလရင်ဆရာတော်မကြီးကဆိုရင် ကျွန်မကို ဂရုစိုက်မဆုံးပါဘူး။ မနက်ဆို အိပ်ရာထဲမနက်စာပို့ပေးတာကအစ ညဝတ်အင်္ကျီဇာနားတပ် တာအထိ အကုန်လုပ်ပေးတာ။ ကျွန်မကလည်း ပြင်သစ်သွေးစပ်တဲ့လူဆိုတော့ တခြားလူတွေနှင့်တော့ မတူဘူးပေါ့။ ကျွန်မသာ ကျွန်မအခွင့်အရေး အကုန်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိကြလို့နေမှာပေါ့လေ” ဟုပြောရင်းက ပေါလ်နှင့် မာ့ခ်တို့၏မျက်နှာများကိုကြည့်လိုက်ပြီး “အံ့ဩသွားကြသလား” ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါလ်က ခေါင်းကို လေးလေးပင်ယမ်းလိုက်ရ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား ‘မြတ်စွာဘုရား။ တကယ့်ဝမ်းတွင်းပါ အလိမ်ပညာသည်ပါလား’ ဟု အောက်မေ့နေမိလေ၏။

အမျိုးသမီးက ပေါလ်၏လက်မောင်းကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး “ရှင်တို့လေ ကျွန်မဘဝတွေ့ကြုံခဲ့ရတာကို သိစေချင်တယ်။ ကျွန်မအဖေက တပ်ထဲက၊ တပ်ထဲဆို ကယ်တင်ရေးတပ် မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်တပ်မတော်ထဲကပေါ့။ ဗိုလ်မှူးကြီးရှင်။ အမေ့ကိုလည်းရိုက်နှက်၊ လူဆိုးပေါ့ရှင်။ အထူးသဖြင့် မူးပြီးပြန်လာတဲ့အခါပေါ့။ စနေနေ့ညမိုးချုပ်ချုပ်တို့ဘာတို့ပေါ့။ ကျွန်မ အိမ်ကထွက်ပြေးချင်နေတာ။ ကျွန်မက ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ချင်နေတာ။ အောက်ကလူတွေက ကိုယ့်ကိုမော့ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာပေးလို့ပေါ့လေ။ အိုရှင်၊ ကျွန်မအခါအခွင့်သာရခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲရှင်” ဟု ပြောနေပြန်သည်။

“မရတော့ဘူးလား” ဟု မာ့ခ်က စိတ်ဝင်စားစွာ ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်လာကြပြန်၏။

“တစ်ခုခုဖြစ်လို့ပေါ့ရှင်။ ကျွန်မလည်း မှန်ပါတယ်နော်။ ကျွန်မ အမှန်ကို ပြောတာပါ။ အမှန်ကလွဲလို့ ဘာမျှမပြောပါဘူး။ မခြွင်းမချန် မှန်တာကိုပြောတာပါ။ ဘုရားသခင်စောင်မတော်မူပါ။ အဲဒါအတွက် ဘာရလဲ။ သိလား။ ငွေကလေး အနည်းအကျဉ်းပါပဲ။ ဒါလည်း ၄-၅-၆ လဆို ကုန်တာပဲရှင်”

“ပြောပါလားကွယ်။ ဒါဖြင့်”

လူဝီဇာက ပေါလ်အား ကြာမူပါပါဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“တယ်သိချင်ပါလား ကိုသိချင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကို ကျွန်မကလည်း ခင်ပါတယ်လေ။ ရှင်ရှေ့မို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းမို့။ ပြီးတော့ ကြာလည်းကြာလှပါပြီ။ ဘယ်သူမှ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုလေဖြစ်ပုံက၊ မှန်ရာပြော ချမ်းသာပါရစေ။ ကျွန်မမှာ တကယ်အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ခုကို လက်ထဲမှာကိုင်ထားတယ် ဆိုပါတော့ရှင်။ ဥပမာ ရှင် ဘိုင်စကယ်အစိမ်းဆိုတာမျိုး ကြားဖူးသလား”

“ဘိုင်စကယ်အစိမ်း”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့။ အစိမ်းရောင်လွင်လွင်ကလေး” ဟု ဆိုကာ တခစ်ခစ်ရယ်လျက် “မြက်ခင်းလို စိမ်းစိမ်းပေါ့” ဟုပြောလိုက်၏။

“မကြားဖူးပါဘူး”

“တရားရုံးမှာတုန်းကလည်း အဲသလိုပဲ ပြောကြတယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်က လူသတ်သမားဟာ အစိမ်းရောင်ဘိုင်စကယ်ကိုစီးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ကျမ်း ကျိန်အစစ်ခံတော့ ရယ်ကြသေးတယ်။ ကျွန်မက သူတို့တစ်တွေရယ်နေရာက ငိုအောင် တောင်လုပ်နိုင်ပါရဲ့။ ကျွန်မက ငယ်ငယ်တုန်းက လမ်းပေါ်မှာ အမြဲထွက်နေတာ။ ကျွန်မ ဒီဘိုင်စကယ်အစိမ်းတွေအကြောင်း သိတာပေါ့”

လူဝီဇာက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေစဉ် ပေါလ်က မယုံကြည်သည့်ဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီး “ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ ထင်တယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

လူဝီဇာ မျက်နှာနီသွားပြီး “အံ့မယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို လိမ်တယ်၊ ညာ တယ် မပြောပါနှင့်။ အဲဒီအချိန်က အယ်လဒန်မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နှံ့ကောင်လို့ခေါ်တဲ့ အသင်းသားတွေနှင့်ဖွဲ့ထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်ကလပ်တစ်ခု ရှိတယ်ရှင်။ ပြီးတော့ နှံ့ကောင်ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသင်းသားတိုင်းရဲ့ဘိုင်စကယ်ကို အစိမ်းရောင် လွင်လွင် သုတ်ထားကြသတဲ့ရှင်” ဟုပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်က နာကျည်းဟန်ဖြင့် “ဒီလိုချည့်ပါပဲဗျာ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို

တစ်ခုခုဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရပေမယ့် ကျေးဇူးတင်တော့ ခံရတာမဟုတ်ပါဘူး”
ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။

“ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ခံချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကို အသိအမှတ်
ပြုရင်၊ နေရာမှန်ပေးရင် တော်ပါပြီ။ ကျွန်မတစ်သက် ဒီအိမ်ဖော်။ အဲလေ၊ အိမ်ထောင်
ထိန်းဘဝနှင့် အရိုးထုတ်ဖို့ မျှော်မှန်းတာမဟုတ်ဘူးရှင်” ဟု အမျိုးသမီးက ပွင့်အန်
ထွက်လာသည်။

ပေါလ်က ဤနေရာတွင် တိတ်ဆိတ်စွာနေရမည်ကိုသိသော်လည်း မာခံ
က ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်အောင် စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် ရှေ့သို့ကုန်းကာ “ကျွန်တော်တို့ကို
အားလုံးပြောပြပါလားဗျာ” ဟု ထောက်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပေါလ်လည်း နှုတ်ခမ်းကို
ကိုက်ကာ မျက်နှာကိုငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဘတ်လည်း ဗူလျာအားလှမ်းကြည့်ကာ
ဖန်ခွက်ထဲကအရက်ကို အပြီးသတ်၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“အချိန်ကြည့်မိကြလား။ ကျွန်မ သွားရတော့မယ်”

ပေါလ်သည် သူ၏ဒေါသကိုဖုံးကွယ်လျက် အမျိုးသမီးအား ဖေးမကူညီ
ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး ဆင်နားရွက်တံခါးမှထွက်ကာ
စောင့်ရှောက်ရင်းလိုက်ခဲ့သည်။

“ဒီည တယ်သာယာတာပဲ” ဟုဆိုကာ ကြယ်များကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး
“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက ခေတ္တမျှဆိုင်းငံ့နေပြီး အတန်ကြာမှ ခွင့်မပြုချင်ပြုချင်နှင့်
ပြုလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ဝင်းတံခါးအထိပဲနော်။ ဒါပဲ”

သူတို့သည် ကျောက်တုံးခင်းလမ်းများမှခွာ၍ ခြောက်သွေ့ပြီးလူရှင်းနေသော
မြို့စွန်လမ်းများအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လူဝီဇာသည် ပေါလ်နှင့် မာခံဗူလျာတို့
ကြားမှ ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့် လမ်းတည့်အောင်လျှောက်ရင်း လမ်းပြ၍လာခဲ့သည်။ ပေါလ်
လည်း လူဝီဇာအား ရှေးကထက် ပို၍ဂရုစိုက်ကာ အကြိုက်ကိုလိုက်၍ ပြောလာသည်။
မကြာမီပင် သူတို့သည် ထိပ်တိထားသော သစ်ပင်တန်း ၂ တန်းနှင့် ယင်းတို့အလွန်မှ
ဝင်းကြီးခြံကြီး၏အလယ်က အုတ်ကြွပ်နိမ့်အိမ်များဆီသို့ သွားသော သစ်ပင်အုပ်လမ်း
ကျယ်ကြီးများအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အစွန်းမှအိမ်ကြီး၏ရှေ့တွင် လူဝီဇာဘတ်
က ရပ်လိုက်သည်။

“အဲဒီအိမ်ပဲရှင်”

ပေါလ်က “လှလိုက်တဲ့အိမ်ကြီးဗျာ” ဟု ချီးမွမ်းလိုက်သည်။ လူဝီဇာက

သွေးကြီးသွားသလို

“ဟုတ်ကဲ့။ အော့စ်ဝေါ့မိသားစုနှင့်နေတယ်လေ။ တကယ့်သိမ် မွေ့တဲ့လူတွေ ပါရှင်”

ပေါလ် “ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ ကဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို နောက်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မှာ တွေ့ရမလား” ဟု နှိုးလိုက်၏။

လူဝီဇာက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသေးသော်လည်း ခဏမျှသာ။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီနေရာ၊ ဒီအချိန်ပဲပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

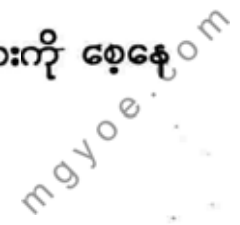
ပေါလ်က သူ၏ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် အိမ်ကြီး၏ရှေ့တံခါးပွင့်လာပြီး လူခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်သည် ဦးထုပ်မပါ လက်ထဲ၌လည်းစာအချို့ကိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကိုသောက်လျက် ထွက်လာ သည်။ သူသည် ဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဖွင့်၍ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းထိပ်ရှိ စာတိုက်ပုံးတွင် စာသွားထည့်ရန်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ စိတ်ကောင်းရှိပုံရသော အတွေးသမား အသွင်အပြင်ရှိပြီး သူ၏ဆံပင်များမှာ ငွေရောင်ဖြူလွန်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ပေါလ်တို့အနီးမှ ဖြတ်သွားရင်း လူဝီဇာအားမြင်သွားကာ ချိုသာသောအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

လူဝီဇာက ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အသံမှာ စောစောကလေးနှင့် လုံးဝမတူ ဘဲ အလွန်ကျိုးနွံသည့်လေသံ ဖြစ်နေလေရာ ရယ်စရာကောင်းသလိုပင် ဖြစ်သွား၏။

ထိုလူကြီးဖြတ်သွား၍ လေထဲ၌ သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်ရနံ့သာ ကြိုင်လှိုင်၍ ကျန်ရစ်သောအခါ လူဝီဇာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် သူ့အဖော် ၂ ယောက် အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အဝင်လမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားကာ လက်ဝဲ ဘက်မှ အိမ်ဘေးကိုပတ်၍ ဝင်သွားလေတော့ရာ ပန်းရုံများအကြား၌ ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ မာခဲနှင့်ပေါလ်တို့လည်း လှည့်ထွက်သွားကြသောအခါ အိမ်ကြီး၏ နောက်ဖေးတံခါး ဒိုင်းခနဲပိတ်သံ ကြားလိုက်ကြရ၏။

သစ်ပင်အုပ်သည့်လမ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ လျှောက်၍ပြန်ခဲ့ကြတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ ၅ မိနစ်မျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မာခဲဗုလျာက တောင်းပန်သည့်လေသံဖြင့် “စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ သူကပြောတော့ မယ်လုပ်နေမှ ကျွန်တော် ဝင်ထောက်လိုက်လို့ တစ်ခါတည်း ပိတ်သွားတာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါလ်က တစ်ခုခု စူးစူးရှရှမပြောလိုက်မိရန် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို စေ့နေ့ အောင် ပိတ်ထားလိုက်ရလေ၏။

အခန်း - ၁၃

ပေါလ် သူ၏အထပ်ခိုးခန်းကလေးသို့ ပြန်ရောက်တော့ ည ၁၀ နာရီ ထိုးလုပြီဖြစ်၏။ သူ အိပ်မပျော်နိုင်။ သူ၏ဘီးတပ်ကုတင်ပုကလေးနှင့် ခနော်ခနဲမျက်နှာသစ်ကန်ကလေး အကြား ရသမျှနေရာကလေး၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း သူနှင့်အခန်းနီးချင်း တို့ထံမှ ညညကြားရတတ်သောအသံများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ရှိ၏။ သူ့အောက်ထပ်က ဖာရစ်ဆေးကျောင်းသားသည် သူ၏ရေဒီယိုကိုကလိလျက်၊ တစ်ဘက်ခန်းကစာရင်းကိုင်စာရေးကလေး ဂျိမ်းစ်ကရော့ကက်က ဖိနပ်ဆေးတိုက်ရင်း ပျင်းပျင်းရိရိလေချွန်လျက်၊ ပင်စင်စား ဘီးလစ်စာရေး မစ္စတာဂါဗင်သည် သူ၏ မျက်နှာသစ်ခွက်ကိုရေဖြည့်ရန် လှေကားကို တကျိကျိမြည်အောင်ဆင်းသွားလျက်၊ ပေါလ်မှာ ညနေကသူကြိုခဲ့ရသည့် စိတ်လှုပ်ရှားစရာများနှင့် နပန်းလုံးလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ အဝတ်လဲကာ အိပ်ရာထဲသို့ဝင်၍ လှဲလိုက်၏။ သူ့မှာ တွေးတောစရာတွေက ခေါင်းထဲတွင် ပလုံစီထနေပြီး လုပ်စရာအလုပ်များ အတွက် စိတ်တက်ကြွလျက်ရှိလေရာ တစ်ညလုံး ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိလေသည်။ နံနက်အရုဏ်တက်၏ လင်းရောင်ခြည်မျှင်ကလေးများသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် သို့သမ်း၍ အိပ်ခန်းပြုတင်းမှုန်ညစ်ညစ်များမှ စိမ့်ဝင်လာသောအခါ သူ့မှာ ဝမ်းသာ သွားလေသည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ဘိုနန်းဇာစတိုးတွင် သူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်ပင်ပန်း၍ နေခဲ့သည်။ လီနာအန်ဒါဆန်က စားသောက်ဆိုင်ဘက်မှ သူ့အတွက် နေ့လယ်စာ ယူလာတော့ သူက ခါတိုင်းလို အားရပါးရမစားသည်ကို လီနာက သတိပြုမိပြီး သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သလို တည်ငြိမ်စွာ “ဝက်ပေါင်ခြောက် မကြိုက်ဘူးလား” ဟု မေးသည်။

ပေါလ်က သူ့အတွေးနှင့်သူ ငေးနေရာမှ သတိရကာမော့ကြည့်လိုက်ပြီး အားယူ၍ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကြိုက်တယ်။ ဒီနေ့သာ သိပ် ဆာမနေလို့” ဟု ပြန်ပြောပြီး “မင်း ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းလွန်းပါတယ်။ ဟဲရစ်က နေ့လယ်စာ ရမယ်လို့သာ ပြောတာ။ တကယ်တော့ မင်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ပေးမှဖြစ်တာ” ဟုဆိုလိုက်၏။

“ဒါက နေ့လယ်စာအစစ်မှ မဟုတ်တာဘဲရှင့်။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်လောက် နှင့် ဘယ်သူ ဝပျဲမလဲရှင့်။ ညနေစာတော့ စားသေးတာပဲမဟုတ်လား”

ပေါလ်က မငြင်း။ သူ့မှာ တွေးတောစရာတွေ တစ်ပြုံကြီးရှိရာက လီနာ က ယခုလိုလာရပ်ပြီး သူ့အားစကားပြောနေသည်ကို သဘောကျမိလေသည်။ သူပြောနေပုံမှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆမဟုတ်။ စိတ်ထဲကမပါသော်လည်း ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပြောနေရသလိုပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ပေါလ်အား စကားမပြောဘဲ သူ့အား စိုက်စိုက် ကြည့်နေတတ်သဖြင့် ကြာတော့ ရင်းနှီးမှုရသွားသလိုရှိသဖြင့် သူကစ၍ စကားပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဖော်ကင်းမဲ့သည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိကြပြီး ဘဝတူချင်းရင်းနှီးမှုဖြင့် စကားပြောခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

“ရှင် တည်းခိုးခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကော”

“ဟင့်အင်း။ ကျွန်မ အင်မတန်ကံကောင်းပါတယ်” ဟုဆိုကာ ကြားဝါသည့် အရိပ်ရောင်ကလေးများ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့သမ်းလာပြီး “ကုန်ဈေးလမ်း ကုန်းမြင့်ပေါ်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ အခန်း ၂ ခန်းနှင့် အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခု ရထားတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို မင်းဟာ အတော့်ကိုတာဝန်ကြီးတာပဲ”

လီနာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တစ်ဘက်သို့လှည့်သွားသည်။ သူ၏ညှိမှောင် သောမျက်လုံးတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသောဘဝ၏အဆုံးအရှုံးကို ဖော်ပြလျက်ရှိဟန်တူ သည်။

“ရပါတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်တာပဲ။ ညစာထမင်းစားပွဲကြီးတွေ ဘာတွေရှိရင် ကျွန်မ ထွက်ထွက်အလုပ်လုပ်တာပဲ။ အခကောင်းကောင်း ရတယ်ရှင့်”

ပေါလ်က “မင်း တခြားလူတွေလို ကပွဲတို့၊ ရုပ်ရှင်တို့ဘာတို့ မသွားဘူး လား” ဟု စပ်စုလိုက်သည်။

လီနာက ဆက်ခနဲ ပခုံးချိုလိုက်ပြီး “ဟင့်အင်း။ အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသွားဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လီနာသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ အမှတ်မထင်ငေးလျက်ရပ်နေပြီး ပေါလ် သောက်ပြီးသွားသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုယူကာ မပြုံးချင်ပြုံးချင် လျော့ရဲရဲပြုံးပြလျက် စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ပေါလ်နှင့်လီနာ စကားရပ်ပြောနေသည်ကို ဆိုင်ထဲရှိ မျက်စိစူးရှသော အခြားမိန်းကလေးများက သတိထား၍ကြည့်နေကြသည်။ အလုပ်ပါးချိန်လည်းဖြစ် သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ လီနာပြန်လာသောအခါ နန်စီဝီလဆင်ဆိုသော

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့အနီးကအဖော်မိန်းကလေးအား တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သည်။ သူ၏ဝတ်စုံကို ခါးပတ်အနီပြောင်၊ ဇာကွက်ခြေအိတ်၊ ကြယ်သီး တပ် ရွက်ဖျင်အုပ်ဖိနပ်တို့ဖြင့် လှလှပပဝတ်ဆင်တတ်သော ကုန်ဈေးလမ်းသူ ခပ်လည် လည်ထဲကဖြစ်၏။

သူက ခေါင်းကို မသိမသာခွဲလိုက်ပြီး “တွေ့လားအေ့ မစ္စအင်ဒါဆန် တို့တော့ ဒီနေ့ ဂီတသင်တန်းအရှည်ကြီး တက်နေပါပေါ့လား” ဟု အသံနေအသံထား ဖြင့်ဆိုလိုက်၏။

ဒုတိယမိန်းကလေးက “တယ့်နယ် တူနယ် တယ်” ဟု အသံနေအသံထား ဖြင့်ဆိုလိုက်၏။

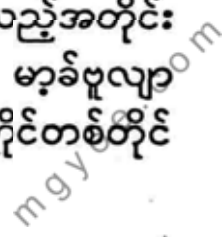
အခြားတစ်ယောက်ကလည်း “လီနာရေ။ ညည့်စန္ဒယားကြီး ကြိုးညှိခိုင်း နေတာလားဟေ့” ဟု ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်နောက်သည်။

ထိုနောက် သူတို့ တစ်ခပ်တစ်ရပ်ရယ်ကြပြီး နန်စီဝီလဆန်က သူ့ထက်ကဲ ပြက်လုံးထုတ်ရန် အားထုတ်သည့်အနေဖြင့် “လီနာရေ သတိထားဟဲ့။ တစ်ခါသေဖူးရင် ပျဉ်ဖိုးတော့နားလည်မှ” ဟု ချိုသာစွာဆိုလိုက်သည်။

အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မိန်းကလေးများ ကိုယ့်အလုပ်ခွင် ကိုယ်ပြန်ဝင်သွားကြပြီး အတော်များများက နန်စီအား မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ကြသည်။ သူတို့ပြောနေကြသည်ကို ကြားဟန်လက္ခဏာမပြသော လီနာကမူ သူ၏စာရင်းများကိုယူကာ ပေါင်းနေလေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အဖော်များက ဘယ်လိုပင်စစ သဘောကောင်းစွာ ပြန်လည်ချေပတတ်သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မူ သူသည် ဘာမျှပြန်မပြောချေ။

သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြပါလိမ့်ဟု ပေါလ်၏စိတ်ထဲတွင် သိချင်မိ သော်လည်း မကြာမီပင် မေ့ပျောက်သွားသည်။ သူ့မှာ လူဝီဇာဘတ်နှင့် နောက်တစ် ကြိမ်တွေ့ရန်မှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ တကယ်စိတ်ဝင်စား၍မရနိုင်အောင်ပင် စိတ်ထဲက မငြိမ်မသက်ဖြစ်တိုင်း တစ်ပတ်ဆိုသည့်အချိန်ကုန်လွန်အောင် လက်ချိုးရေတွက်ရလျက် ရှိပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ရောက်လာပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရန်အတွက် မောင်း တင်ထားသော ပေါလ်၏စိတ်တို့သည် မကြာမီတွေ့ရတော့မည့် လှုပ်ရှားမှုကုန်လွန်စေ ခဲ့ပြီး မာ့ခ်ဗူလျာနှင့် ၇ နာရီတွင် ဘိုနန်ဇာရှေ့၌တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားခဲ့သည့်အတိုင်း အလုပ်ပိတ်ချိန်တွင် အစောဆုံးထွက်သူများနှင့် ရောနှော၍ထွက်ခဲ့၏။ မာ့ခ်ဗူလျာ မရောက်သေးသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်

အောက်သို့သွား၍ရပ်ကာ လမ်း၏အထက်၊ အောက်ထိပ်ဘက်တို့သို့ တမျှော်မျှော်
 စောင့်လေ၏။ အမြားအလုပ်သမားများလည်း တစ်ယောက်ချင်း၊ တချို့အတွဲနှင့်
 လက်မောင်းချင်းချိတ်ကာ စကားတပြောပြောနှင့်၊ တချို့ တရုတ်ကတ်တစ်ဝက်ပိတ်
 ဆိုင်တံခါးမှ ထွက်လာကြသည်။ လူတန်းကြီး၏နောက်ဆုံးလောက်ဆီတွင် လီနာ
 သည် အသစ်ရောင်လုံးဝမရှိတော့သော ဦးထုပ်ပျော့အညိုကလေးကို သူ၏တောက်ပ
 သော ဆံပင်များပေါ်သို့အုပ်လျက် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ မိုးကာအင်္ကျီဝတ်၍ တစ်
 ယောက်တည်း ထွက်လာလေသည်။ သူ၏အဝတ်အစားများမှာ ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း
 သူ၏လက်များကို မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့နှိုက်လျက် ထွက်လာသောအခါ ရင်အုံဖြိုးဖြိုး
 နှင့် အဆစ်အချိုးကျနလှသော သူ၏ကိုယ်ကာယအလှမှာ ကျက်သရေရှိ၍ကြည့်စရာ
 ကောင်းလှပေသည်။ ပေါလ်က ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လီနာသည် ရုတ်တရက်
 တစ်စုံတစ်ယောက်အား လက်ပြလိုက်သည်ကိုမြင်လိုက်ရပြီး လူအုပ်ထဲမှ အထုပ်အပိုး
 များသယ်လာသည့် ပုပုတုတ်တုတ် အမျိုးသမီးခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။
 ထိုမိန်းမကြီးက လီနာအား ချစ်ခင်စွာနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကုန်ဈေးလမ်းဆုံးဆီသို့
 သူတို့အတူတကွ လျှောက်ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ခေတ္တမျှသာမြင်လိုက်ရသော ဤမြင်ကွင်းသည် ပေါလ်၏ဘဝကို ချမ်းမြေ့
 စေလေသည်။ သို့သော် သူ၏နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ၇ နာရီနှင့် မိနစ်
 ၂၀ ရှိပြီကို တွေ့ရ၏။ ‘မာ့ခ်ဗူလျာ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေပါလိမ့်’။ လမ်း
 အထက်၊ အောက် တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ မာ့ခ်ဗူလျာအလာကို ဆက်လက်စောင့်
 ရင်းက စိတ်မရှည်သလိုဖြစ်လာသည်။ ၇ နာရီခွဲ၍လည်း မာ့ခ်ဗူလျာက ပေါ်မလာ
 သဖြင့် စိတ်မရှည်စရာတွင် ပူပန်စရာဆင့်လာပြီး နာရီကို တစ်မိနစ်တစ်ခါလောက်
 ကြည့်မိ၏။ နောက်ဆုံး၌ သူ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စာကြည့်
 တိုက်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်အတွင်း
 သူရောက်သွားပြီး မာ့ခ်အား အလုပ်စားပွဲ၌ပင် တွေ့ရလေသည်။

ပေါလ်က အရေးတကြီးပင် “ဟေး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား မလိုက်
 ဘူးလား” ဟုမေးလိုက်၏။

မာ့ခ်ဗူလျာလည်း ပေါလ်ကိုမြင်လိုက်လျှင် သိသိသာသာတွန့်ဆုတ်သွား
 သည်။ သူသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီး နောက်သို့ အထိတ်တလန့်လှည့်ကြည့်
 လိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်ရှိနေတယ်ဗျ။ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

ပေါလ်က မာ့ခ်အား အံ့အားသင့်လျက် ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ သူ၏
 လေသံ၊ သူ၏အမူအရာနှင့် သူ၏မျက်နှာထားတို့သည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူ၏ ပင်ကိုပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာနေတတ်သော ဟန်ပန်အမူအရာများမရှိတော့။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေသလို မျက်လုံးများကလည်း စာကြည့်တိုက်အခန်းအတွင်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လျက်ရှိ၏။

မာ့ခ်ဗူလျာက “တိုးတိုးလုပ်ပါဗျ” ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး ပေါလ်အနီးသို့ ကပ်လာကာ အရေးတကြီးခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် “ခင်ဗျားကို စကားဖျက်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် အမှန်က ကျွန်တော် မစဉ်းမစားနှင့် အပျော်သဘော ဝင်ပြီးလုပ်ခဲ့မိတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ ထင်သလောက် ပျော်စရာမကောင်းလှဘူး” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲဗျ”

မာ့ခ်က လေသံကိုပို၍နှိမ်ကာ “ကျွန်တော် ပြောလို့မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပါ။ ခင်ဗျားလည်း ဒါကို ရပ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် အတည်ပြောတာပါ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒီလောက်တည်တည် တစ်ခါမျှ မပြောဖူးပါဘူး။ တကယ်ပါ” ဟု ပြောပြန်သည်။

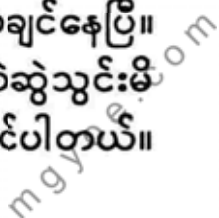
အသက်ရှူသံပင်ကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပေါလ်က “ကျွန်တော် ခင်ဗျာ့ကို လာတော့တွေ့ပါဦးမယ်လေ” ဟု ဖြည်းဖြည်းစွာပြောလိုက်၏။

မာ့ခ်က မျက်နှာလွဲ၍ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး “ကျွန်တော့်အလုပ်ကို မြို့ပြင်ဘက် ပြောင်းလိုက်ပြီ။ ရက်တစ်ခုဆိုတဲ့နေရာက စာကြည့်တိုက်ကိုသွားရမယ်။ ဒီတစ်ပတ် ကုန်ရင် သွားရမယ်” ဟု လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့်ပြောလိုက်၏။

အတော်ကြီးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍သွားပြန်သည်။ ပေါလ်လည်း အခြေအနေကိုရိပ်စားမိကာ ပင့်သက်တစ်ချက် ဖြည်းဖြည်းရှိုက်၍ထုတ်လိုက်၏။ တကယ်ဆိုသော် သူသည် မာ့ခ်၏ပူးပေါင်းကူညီမှုကို သိပ်အားထားခဲ့ရသည်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့မည်။ ယခု မာ့ခ်ဗူလျာ တပ်ဦးပြောင်းသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သူလည်း မလွဲမသွေရင်ဆိုင်ရမည့် မမြင်နိုင်သော အမှောင်ထုအန္တရာယ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အနံ့ရကာ သူ၏စိတ်ဓာတ်များ ပါ ရုတ်တရက်ပြိုဆင်းသွားသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာ သူ့နှုတ်ဖျားအထိ တက်လာကြ၏။ သို့သော် မာ့ခ်ဗူလျာမှာ သူနှင့် စကားပြောနေရသည်ကိုပင် ကြောက်လှပြီဖြစ်၍ သွားစေချင်နေပြီ။ ထိုကြောင့် သူလည်း လက်ကမ်းပေးလိုက်ကာ “ခင်ဗျားကို ဗရတ်သုက္ခထဲဆွဲသွင်းမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျားလုပ်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ကဲ။ သွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု နှုတ်ဆက် လိုက်တော့၏။

ထိုနောက် သူလည်း ချာခနဲလှည့်ကာ စာကြည့်တိုက်ထဲမှထွက်၍ အနီးဆုံး လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းရုံသို့ လာခဲ့၏။ အချိန်မီပါလိမ့်ဦးမည်။ ကြေးကြီးနှင့် ဆွဲ ထားသည့် အနားခွေလိပ်နေသော တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲတွင် အရေးတကြီး လက်ညှိုးထောက်၍လိုက်ရှာတော့ သူလိုသောနံပါတ်ကိုတွေ့ပြီး ပိုက်ဆံပြား ၂ ပြားကို အပေါက်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းသည် မပြီးနိုင်အဆုံးမြည်နေပြီး မှ တစ်ဘက်ကထူးသံ ကြားရ၏။

“ရိုင်ယယ်အုတ်စ်ကလာ ခင်ဗျား”

“ရိုင်ယယ်အုတ်စ်က ဂျက် စကားပြောနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ယခင်တစ်ပတ်က သူတို့စားပွဲကိုစောင့်သော စားပွဲထိုး၏အသံကို သူမှတ်မိ သည်။

“မစ္စလူဝီဇာဘတ်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် စကားပြောနေပါတယ်။ သူ့ကို ဒီနေ့ည ၇ နာရီမှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်။ သူ့ကိုပြောပေးပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် နောက်ကျနေလို့ - လို့။ အခုပဲလာနေပြီ။ စောင့်ပါလို့။”

စားပွဲထိုးက “မစ္စဘတ် ဒီမှာမရှိပါဘူးခင်ဗျ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ညနေ သူ မလာဘူးလား”

“ခါတိုင်းလိုပဲ လာပြီး နာရီဝက်လောက်နေပါတယ်။ ၈ နာရီလောက်က ပြန်ထွက်သွားပါတယ်ခင်ဗျ”

ပေါလ်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချိတ်တွင်ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး ခဏမျှ စဉ်းစားကာ တယ်လီဖုန်းရုံကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ၃ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် သူသည် ပန်းခြံသို့ရောက်ကာ ဓာတ်ရထားတစ်စီးကိုတက်စီး၍ ပေါ်လောက်ကုန်း ဆီသို့ တန်းလာခဲ့၏။ ထိုကုန်းပေါ်မှ အစွန်ဆုံးအိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏နာရီက ၈ နာရီခွဲကိုပြလျက်ရှိ၏။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ မှောင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် အပေါ်ထပ် ဘေးပြုတင်း တစ်ခုတွင် မီးရောင်မြင်ရ၏။ ပေါလ်လည်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ အဝင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုနောက် သူ့စိတ်ကိုသူတင်းကာ ဘေးဘက်သို့ပတ်၍လျှောက်သွားပြီး နောက်ဖေးတံခါးတစ်ခုကို ခေါက်လိုက်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိမ်ထဲက ခွေး ဟောင်သံကြားရပြီး အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းသူ၏အဝတ်နက်ကိုဝတ်ထားသည့် အသက် ၅၀ ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဣန္ဒြေရရအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တံခါးကိုလာ၍

ဖွင့်သည်။

“ကျွန်တော် မစ္စလူဝီဇာဘတ်ကို တွေ့နိုင်မလားလို့ပါ ခင်ဗျာ။ တစ်ဆိတ်”
အမျိုးသမီးကြီးက ပေါလ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။
“ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး တက်အိပ်နေတယ်”

ပေါလ်က “ခဏလောက်ဆင်းလာပါလို့ ပြောပေးပါလားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်
သူ့မိတ်ဆွေပါ” ဟု ဇွတ်အတင်းပြောလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းယမ်းပြကာ “ဝမ်းနည်းပါတယ်။ မိတ်ဆွေဟာ
ဒီအထိ လိုက်မလာရပါဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့စည်းကမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်” ဟု
ဆိုလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဝမ်းနည်းကြောင်းထပ်မံပြောကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။
ပေါလ်လည်း စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့သော် သူ အရှုံးမပေးသေးဘဲ လူဝီဇာကို
မဖြစ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့်တွေ့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်၏။

ညသည် ကြည်လင်အေးမြလျက်။ ကြယ်များ တလက်လက်တောက်ကာ
တစ်လောကလုံး မှုန်ဝါးဝါးလင်းလျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်ကြည်လင်လျက် နှင်းစက်
များခဲမည့်နိမိတ်အဖြစ် သစ်ရွက်များကြွေထားလေရာ ပေါလ် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လှည့်၍
လာခဲ့ရာတွင် ခြေလှမ်းတိုင်းခြေလှမ်းတိုင်း သစ်ရွက်သံတချွတ်ချွတ်မြည်မြည်လျက်
ရှိလေ၏။ ဤနေရာတွင် မီးလင်းနေသောပြူတင်းပေါက်ကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ညအလှ
ကိုကြည့်ဖို့လားတော့ မသိ။ ခန်းဆီးများပိတ်မထားသဖြင့် အတွင်းကလူများကို
မြင်နေရသည်။ တစ်ယောက်မှာ ယခင်တစ်ပတ်က စာထွက်ထည့်စဉ် သူမြင်ဖူး
လိုက်သည့် အိမ်ရှင်လူကြီးဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် သဘော
ကောင်းပုံရသော သူ၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။ နောက်တစ်စုံတွဲမှာ ဧည့်သည်များ
ဖြစ်ကြဟန်တူပေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဣန္ဒြေရရတန်ဆာဆင်ထားသော
ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အားလုံး ညနေအပြင်ထွက်သည့်အခါ
ဝတ်သည့် ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ဖြစ်၏။

ပေါလ်လည်း ပန်းရံများကိုကွယ်ကာ သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေမိသည်။
ကျက်သရေရှိလှ၊ ခံ့ညားလှပေသည်။ သူ၏ရင်တွင်း၌ စစ်ခင်းလျက်ရှိသော ရင်နာ
ရသည့် ဒေါသမြူအညစ်အကြေးတို့နှင့်ကား ကွာခြားဝေးလံလှပေးသည်။ သူတို့
၏ဘေးတွင် ဖဲကစားသည့်စာပွဲတစ်ခုလည်း ချထား၏။ သူတို့ စကားပြောလိုက်ကြ၊
ရယ်လိုက်ကြနှင့် အေးအေးလူလူလုပ်နေကြပုံကိုထောက်သော် အတော်မိုးချုပ်မှ
ပြီးကြမည့်လက္ခဏာရှိပေရာ ပေါလ်လည်း အတော်ကြာအောင်ပင်စောင့်ရတော့မည်ဟု
စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချ၍ထားလိုက်၏။

